Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

29. april 2015 *

»Ansvar uden for kontraktforhold — Ombudsmandens behandling af en klage over forvaltningen af en liste over egnede ansøgere fra en almindelig udvælgelsesprøve — undersøgelsesbeføjelser — pligt til at udvise omhu — fortabelse af mulighed — ikke-økonomisk skade«

I sag T-217/11,

Claire Staelen, Bridel (Luxembourg), først ved advokaterne L. Levi, M. Vandenbussche og A. Blot, derefter ved advokaterne F. Wies og A. Hertzog og endelig ved advokat V. Olona,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Ombudsmand ved G. Grill, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne D. Waelbroeck og A. Duron,

sagsøgt,

angående en påstand om erstatning for den skade, som sagsøgeren hævder at have lidt som følge af Den Europæiske Ombudsmands behandling af hendes klage over en fejlagtig forvaltning af den liste over egnede ansøgere, der blev udfærdiget efter afholdelsen af almindelig udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, og hvoraf fremgik, at hun havde bestået udvælgelsesprøven,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Prek, og dommerne I. Labucka og V. Kreuschitz (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 9. april 2014,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Sagens baggrund

I – *De faktiske omstændigheder forud for klagen til Ombudsmanden*

1 Den 2. marts 1999 blev en meddelelse om udvælgelsesprøve offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT C 60 A, s. 10) om afholdelse af en almindelig udvælgelsesprøve på grundlag af prøver for at opstille en liste over egnede ansøgere med henblik på ansættelse af franskprogede fuldmægtige (EUR/A/151/98) (herefter »udvælgelsesprøve EUR/A/151/98«). Den nævnte udvælgelsesprøve blev afholdt af Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union. Sagsøgeren indgav en ansøgning til denne udvælgelsesprøve.

2 Sagsøgeren, Claire Staelen, blev ansat ved Europa-Parlamentet den 11. november 1999 som hjælpeansat i kategori A indtil den 27. november 2000. Efter denne dato blev hun ansat i henhold til en kontrakt som midlertidigt ansat og indplaceret i lønklasse A 7, løntrin 3, og derefter i samme lønklasse, løntrin 4. Hendes kontrakt med Parlamentet udløb den 26. november 2003. Sagsøgeren har ikke haft ansættelse efter denne dato.

3 Den 8. og 9. juni 2000 deltog sagsøgeren i de skriftlige prøver i udvælgelsesprøve EUR/A/151/98.

4 Den 26. oktober 2000 meddelte formanden for udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 sagsøgeren, at hun ikke havde fået adgang til de efterfølgende prøver i den nævnte udvælgelsesprøve, idet hun kun havde opnået 17 point ved den skriftlige prøve, hvor det krævede minimum var 20 point. Den 12. januar 2001 blev listen over egnede ansøgere udfærdiget.

5 Da sagsøgerens klage ikke blev taget til følge, anlagde hun den 30. januar 2001 sag ved Retten til prøvelse af afgørelsen af 26. oktober 2000.

6 Den 5. marts 2003 annullerede Retten den afgørelse, som udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 traf den 26. oktober 2000 om ikke at give sagsøgeren adgang til de prøver, der afholdtes efter den skriftlige prøve (dom af 5.3.2003, Staelen mod Parlamentet, T-24/01, Sml. Pers., EUT:2003:52).

7 Den 22. marts 2004 afholdt Parlamentet for at opfylde dom Staelen mod Parlamentet, nævnt i præmis 6 ovenfor (EUT:2003:52), mundtlige prøver, hvor sagsøgeren var den eneste deltager.

8 Den 22. juli 2004 indgav sagsøgeren en klage for at få adgang til de resultater, som hun havde opnået i forbindelse med sin deltagelse i udvælgelsesprøve EUR/A/151/98.

9 Den 18. august 2004 meddelte Parlamentet sagsøgeren, at hendes navn ikke var blevet opført på listen over egnede ansøgere med den begrundelse, at det antal point, som hun havde opnået, var lavere end det antal point, som den ansøger, der var placeret sidst på listen over egnede ansøgere, havde opnået.

10 Da sagsøgerens klage ikke blev taget til følge, anlagde hun den 19. januar 2005 sag ved Retten og nedlagde påstand om annullation af afgørelsen af 18. august 2004 og påstand om erstatning.

11 Den 19. maj 2005 meddelte Parlamentet sagsøgeren, at det havde besluttet at opføre hendes navn på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, og at listen var gyldig til den 1. juni 2007.

12 Ved kendelse af 18. oktober 2006, Staelen mod Parlamentet (T-32/05, EU:T:2006:328), fastslog Retten, at det ikke var fornødent at træffe afgørelse i det annullationssøgsmål, som var anlagt den 19. januar 2005, og frifandt endvidere Parlamentet for påstanden om erstatning.

13 Da sagsøgeren ikke modtog et ansættelsestilbud, kontaktede hun gentagne gange skriftligt en række af Den Europæiske Unions institutioner, herunder Parlamentet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, med henblik på at få tilbudt ansættelse. Sagsøgerens henvendelser blev hver gang afvist.

II – *Klagen til Ombudsmanden*

14 Den 14. november 2006 indgav sagsøgeren en klage til Ombudsmanden over, at Parlamentet havde begået fejl og forsømmelser i forbindelse med forvaltningen af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 (herefter »klagen«).

15 Den 30. januar 2007 meddelte Ombudsmanden sagsøgeren, at klagen ville blive behandlet, og at Parlamentet var blevet anmodet om at udtale sig dels om, hvorledes Parlamentet havde behandlet sagsøgerens sag, efter at hendes navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, dels om, hvorvidt sagsøgerens ansøgning var blevet undergivet en retfærdig behandling i forbindelse med besættelsen af ledige stillinger ved Unionens institutioner.

16 Den 20. marts 2007 fremsendte Parlamentet den ønskede udtalelse til Ombudsmanden.

17 Den 3. maj 2007 meddelte ombudsmanden Parlamentet, at han ønskede at undersøge Parlamentets sagsakter, navnlig for at afklare, om og hvorledes Unionens andre institutioner havde fået meddelelse om Parlamentets afgørelse om at opføre sagsøgeren på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98.

18 Den 11. maj 2007 gav sagsøgeren Ombudsmanden sine bemærkninger til Parlamentets udtalelse vedrørende klagen.

19 Den 15. maj 2007 anmodede sagsøgeren Parlamentet om at forlænge gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. En kopi af denne anmodning blev samme dag fremsendt til Ombudsmanden. Samme dato gennemgik Ombudsmandens tjenestegrene Parlamentets sagsakter. Disse sagsakter indeholdt otte fortrolige dokumenter.

20 Den 16. maj 2007 udfærdigede Ombudsmanden en »rapport om Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse af sagsakter« (herefter »undersøgelsesrapporten«). Det fremgik af den nævnte rapport, at Ombudsmandens repræsentanter havde modtaget en kopi af otte fortrolige dokumenter, idet et af dokumenterne var beskrevet på følgende måde: »et såkaldt »pooling«-dokument, der udsendes af Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor [EPSO], og som indeholder oplysning om, hvor mange ansøgere, der fortsat er opført på de lister over egnede ansøgere, der er udfærdiget i forbindelse med samtlige de udvælgelsesprøver, der er afholdt af [Unionens] forskellige institutioner«.

21 Den 24. maj 2007 fremsendte Ombudsmanden undersøgelsesrapporten til sagsøgeren og Parlamentet.

22 Ved skrivelse af 24. maj 2007, der samme dato blev fremsendt i kopi til sagsøgeren, foreslog Ombudsmanden Parlamentet at forlænge gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 for at give mulighed for at finde en mindelig løsning i tilfælde af, at det måtte blive fastslået, at der var begået et tilfælde af fejl og forsømmelser. Den 31. maj 2007 meddelte Parlamentet Ombudsmanden, at det havde forlænget gyldigheden af den nævnte liste til den 31. august 2007. Den 6. juni 2007 modtog sagsøgeren underretning om, at Parlamentets

generalsekretær havde anmodet om iværksættelse af en procedure med henblik på at forlænge den pågældende liste til den 31. august 2007. Den 17. juli 2007 oplyste Parlamentet over for sagsøgeren, at det havde besluttet at forlænge gyldigheden af den nævnte liste til den 31. august 2007.

23 Den 28. august 2007 sendte sagsøgeren en e-mail til Ombudsmanden, hvori hun anførte, at gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, hvorpå hendes navn var opført, kun var blevet forlænget med tre måneder, mens den oprindelige liste over bestående ansøgere havde haft en længere gyldighed. Ombudsmanden besvarede sagsøgerens e-mail ved e-mail af 29. august 2007.

24 Den 15. oktober 2007 oplyste Parlamentet over for sagsøgeren, at sagsakterne vedrørende hendes ansøgning ville blive bevaret i en periode på to og et halvt år efter udløbet af gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, såfremt hun måtte ønske dette. Den 19. oktober 2007 svarede sagsøgeren, at den omstændighed, at den nævnte liste kun var blevet forlænget i tre måneder, bekræftede, at hun var udsat for forskelsbehandling.

25 Den 22. oktober 2007 fremsendte Ombudsmanden sin afgørelse som svar på klagen (herefter »afgørelsen af 22. oktober 2007«) til sagsøgeren. Ombudsmanden konkluderede i denne afgørelse, at Parlamentet ikke havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser. Ombudsmanden anførte til støtte for denne konklusion bl.a., at den undersøgelse af Parlamentets sagsakter, der var blevet foretaget den 15. maj 2007, havde gjort det muligt at konstatere, at Parlamentet efter maj 2005 kun havde ansat franskprogede fuldmægtige, der var specialiserede inden for særlige områder. Ombudsmanden anførte endvidere, at den nævnte undersøgelse havde vist, at sagsøgerens ansøgning var blevet stillet til rådighed for samtlige Parlamentets generaldirektorater (GD) (jf. den nævnte afgørelses punkt 2.4). Ombudsmanden præciserede endvidere følgende: »Undersøgelsen [havde] bekræftet det forhold, som Parlamentet allerede havde nævnt i sin udtalelse, nemlig at den liste over egnede [ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98], hvoraf fremgik, at [sagsøgeren] stod til rådighed, var blevet stillet til rådighed for de andre [EU-]institutioner«, og at »[u]ndersøgelsen ligeledes [havde] bekræftet, at sagsøgerens curriculum vitae var blevet fremsendt til den tjeneste, der havde anmodet om at modtage oplysninger om hende, dvs. Rådet« (jf. denne afgørelses punkt 2.5). Hvad endelig angår forlængelsen af gyldigheden af den nævnte liste bemærkede ombudsmanden, at der var tale om et forhold, der henhørte under den kompetente administrations skønsbeføjelse, og at han anså det for positivt, at Parlamentet havde tilkendegivet, at det var indstillet på at forlænge denne listes gyldighed (jf. den samme afgørelses punkt 2.6).

III – *Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ*

26 Efter afgørelsen af 22. oktober 2007 sendte sagsøgeren en række skrivelser til Ombudsmanden, hvori hun anførte, at denne havde begået fejl i forbindelse med afslutningen af sin undersøgelse af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, og at denne liste hverken var blevet offentliggjort eller fremsendt til de øvrige institutioner (jf. bl.a. skrivelserne af 24.1.2008, af 14.7.2008 og af 1.8.2008). Sagsøgeren anmodede ombudsmanden om at genåbne undersøgelsen på dette grundlag. Ombudsmanden fastholdt i sine besvarelser af 1. og 21. juli 2008 samt af 1. oktober 2008 de konklusioner, som han var nået til i afgørelsen af 22. oktober 2007. Ved skrivelse af 8. oktober 2008 bragte sagsøgeren udvekslingen af korrespondance til ophør, idet hun forbød ombudsmanden at fremsende yderligere skrivelser til hende.

27 Den 5. november 2009 kontaktede parlamentsmedlem P. ombudsmanden og anmodede ham om at revurdere afgørelsen af 22. oktober 2007. P. sendte en erindringsskrivelse til ombudsmanden den 4. marts 2010.

28 Den 10. marts 2010 besvarede ombudsmanden P.'s skrivelser, idet han undskyldte den sene besvarelse og fastholdt sin konklusion, hvorefter Parlamentet ikke havde begået fejl og forsømmelser i forbindelse med behandlingen af klagen. Ombudsmanden gentog navnlig, at hans undersøgelse havde bekræftet, at den omhandlede liste over egnede ansøgere var blevet stillet til rådighed for Unionens andre institutioner, og at en afgørelse truffet af en ansættelsesmyndighed om udløbet af gyldigheden af en liste over egnede ansøgere er omfattet af ansættelsesmyndighedens skønsbeføjelse.

29 Den 14. april 2010 kontaktede P. ombudsmanden og anmodede ham om at fremsætte sine bemærkninger til indholdet af en skrivelse af 17. marts 2010, som W., der var en pensioneret, tidligere tjenestemand ved Parlamentet og en af sagsøgerens tidligere kolleger, havde fremsendt til P., idet P. havde vedlagt en kopi af denne skrivelse. Den nævnte skrivelse satte en række spørgsmålstegn ved ombudsmandens undersøgelse og indeholdt endvidere en række anklager mod ombudsmanden.

30 I en skrivelse af 1. juni 2010 anklagede P. ombudsmanden for at have begået en række fejl, herunder bl.a. at have foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder ved at anføre, at listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, hvorpå sagsøgerens navn var opført, var blevet stillet til rådighed for andre institutioner. P. anførte endvidere, at sagsøgeren havde lidt en alvorlig skade som følge af ombudsmandens adfærd, og at P. derfor forventede, at ombudsmanden ville fremsætte konkrete forslag med henblik på at yde erstatning for denne skade.

31 Den 11. juni 2010 besvarede ombudsmanden P.'s skrivelse, idet han undskyldte den sene besvarelse og bemærkede, at indholdet af skrivelserne af 14. april og 1. juni 2010 snarest ville blive undergivet en grundig undersøgelse, at sagen var blevet overgivet til en ny sagsbehandler, og at P. ville modtage underretning om konklusionen på denne undersøgelse inden udgangen af juni 2010.

32 Den 29. juni 2010 underrettede ombudsmanden P. om konklusionen på den undersøgelse af P.'s skrivelser af 14. april og 1. juni 2010, som ombudsmanden havde foretaget. Ombudsmanden medgav for det første, at afgørelsens punkt 2.5, første punktum, indeholdt en fejl, idet det heraf fremgik, at »Parlamentet allerede i sin udtalelse havde anført«, at listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, hvorpå sagsøgerens navn var opført, var blevet stillet til rådighed for Unionens andre institutioner. Ombudsmanden beklagede dette over for sagsøgeren og P. Ombudsmanden forklarede derefter, at hans konklusion, hvorefter den nævnte liste, der indeholdt oplysning om, at sagsøgeren stod til rådighed, var blevet fremsendt til Unionens andre institutioner, var baseret på et såkaldt »pooling«-dokument. Ombudsmanden beklagede, at han ikke i tilstrækkelig grad havde fremhævet denne omstændighed tidligere. Han medgav endvidere, at dette dokument ikke indeholdt oplysning om, hvornår Parlamentet havde fremsendt de relevante oplysninger til EPSO eller de andre institutioner til trods for, at kronologien i de faktiske omstændigheder var af afgørende betydning, idet gyldigheden af listen over egnede ansøgere udløb den 1. juli 2007. Ombudsmanden anførte, at han derfor havde besluttet at indlede en undersøgelse på eget initiativ for at kontrollere, om Parlamentet havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser.

33 Ved skrivelse af samme dato underrettede ombudsmanden Parlamentet om den fejl, der fremgik af punkt 2.5 i afgørelsen af 22. oktober 2007, om, at han havde korrigeret fejlen, og om, at han havde besluttet at indlede en undersøgelse på eget initiativ med det formål at kontrollere, om Parlamentet havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med vurderingen af sagsøgerens situation. Ombudsmanden anmodede i denne forbindelse Parlamentet om at fremsende en udtalelse og supplerende oplysninger på en række punkter. Ombudsmanden anmodede således Parlamentet om at præcisere, på hvilken måde det havde underrettet EPSO, Rådet og Unionens andre institutioner og organer om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, om at forklare grundene til, at Parlamentet ikke havde besvaret sagsøgerens anmodning af 15. maj 2007 om at forlænge gyldigheden af den nævnte liste, om at præcisere, om Parlamentet havde konsulteret Rådet, før det besluttede at forlænge listens gyldighed, eller, såfremt

dette ikke var tilfældet, at oplyse grundene hertil, og om at forklare, hvorfor sagsøgerens navn kun havde været opført på denne liste i to år og tre måneder, mens de andre ansøgeres navne havde været opført på listen i næsten seks og et halvt år.

34 Den 5. juli 2010 afholdt ombudsmanden et møde med P. Under dette møde udleverede P. til ombudsmanden en kopi af en skrivelse, som W. havde sendt til P. den 30. juni 2010, og hvoraf fremgik, at sagsøgeren havde mistet enhver tillid til, at ombudsmanden var i stand til at gennemføre en objektiv procedure, og at han under disse omstændigheder øjeblikkeligt burde afslutte sin undersøgelse. Den sagsbehandler hos ombudsmanden, der havde ansvaret for sagen, holdt samme dag et møde med W., hvorunder W. bekræftede, at sagsøgeren havde mistanke om, at ombudsmanden og Parlamentet havde en hemmelig aftale.

35 Den 12. juli 2010 underrettede W. ombudsmanden om, at sagsøgeren ikke ønskede, at der skulle gennemføres en ny undersøgelse, idet hun havde mistanke om, at der mellem ombudsmanden og Parlamentet forelå en hemmelig aftale. Ombudsmanden modtog endvidere en kopi af et dokument, der indeholdt sagsøgerens grundige overvejelser om den nye undersøgelse. Sagsøgeren anførte i det nævnte dokument, at hendes eventuelle samtykke til en sådan undersøgelse afhang af, hvorledes ombudsmanden ville forholde sig til hendes mistanke.

36 Ved skrivelse af 19. juli 2010 til W. besvarede ombudsmanden de spørgsmål, der var rejst i det dokument, der indeholdt sagsøgerens grundige overvejelser om den nye undersøgelse. Ombudsmanden forsikrede sagsøgeren om, at der ikke forelå nogen hemmelig aftale, og at han gerne ville fortsætte den undersøgelse, som han havde indledt på eget initiativ, hvis sagsøgeren ville samtykke hertil.

37 Den 26. juli 2010 svarede W., at han og sagsøgeren fastholdt og udvidede de tidligere fremsatte anklager. W. understregede, at sagsøgeren fastholdt sin indsigelse mod ombudsmandens nye undersøgelse.

38 Den 8. september 2010 besvarede ombudsmanden W.'s skrivelse af 26. juli 2010, idet han anførte, at det ikke var fornødent at besvare hvert enkelt af de argumenter, som W. og sagsøgeren havde fremsat, idet de syntes at have besluttet sig for at ville indbringe deres klagepunkter for andre organer.

39 Den 15. november 2010 afgav Parlamentet en udtalelse som svar på de spørgsmål, som ombudsmanden i sin skrivelse af 29. juni 2010 havde tilstillet Parlamentet. Parlamentet anførte i sin udtalelse, at samtlige oplysninger vedrørende sagsøgeren i overensstemmelse med den gældende politik på området var blevet slettet to og et halvt år efter udløbet af gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, dvs. i marts 2010. Parlamentet var således ikke i stand til at dokumentere sin besvarelse, som det normalt ville gøre, og var derfor nødt til at forlade sig på hukommelsen hos de tjenestemænd, der på daværende tidspunkt havde haft ansvaret for sagen. Som svar på ombudsmandens spørgsmål oplyste Parlamentet navnlig, at EPSO, Rådet og Unionens andre institutioner og organer var blevet underrettet i behørig tid om den omstændighed, at sagsøgerens navn var blevet opført på den nævnte liste, at Rådet var blevet konsulteret, før listens gyldighed var blevet forlænget, og at de potentielt interesserede institutioner havde haft et længere tidsrum til at kontakte sagsøgeren, end de havde haft i forhold til de andre ansøgere, der var opført på den samme liste.

40 Den 22. november 2010 stillede ombudsmanden en række nye spørgsmål til Parlamentet, hvilket han underrettede P. om ved en skrivelse af samme dato, som blev sendt i kopi til sagsøgeren. I denne skrivelse anførte ombudsmanden endvidere, at hvis sagsøgeren fastholdt sin indsigelse mod den undersøgelse, som han havde indledt på eget initiativ, ville han begrænse undersøgelsen til de oplysninger, som han allerede rådede over, samt til de oplysninger, som Parlamentet ville fremsende efterfølgende.

41 Parlamentet bekræftede i sit svar af 24. januar 2011 på ombudsmandens spørgsmål, at samtlige sagsakter vedrørende sagsøgeren var blevet tilintetgjort, og at Parlamentet derfor ikke længere rådede over de skrivelser eller de e-mails, hvorved det havde underrettet Unionens andre institutioner og organer om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98.

42 Den 31. marts 2011 traf ombudsmanden afgørelse og afsluttede dermed den undersøgelse, som han havde indledt på eget initiativ (herefter »afgørelsen af 31. marts 2011«). Ombudsmanden fastslog i denne afgørelse, at Parlamentet ikke havde foretaget et tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med behandlingen af sagsøgerens skrivelse af 15. maj 2007 og i forbindelse med det tidsrum, som sagsøgerens navn havde været opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Ombudsmanden fastslog endvidere, at det ikke var fornødent at fortsætte de igangværende undersøgelser, idet sagsøgeren havde fremsat indsigelse herimod, og under hensyn til, at der ikke i det konkrete tilfælde forelå væsentlige samfundsinteresser.

Retsforhandlinger og parternes påstande

43 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. april 2011 har sagsøgeren anlagt dette erstatningssøgsmål.

44 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Ombudsmanden tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 559 382,13 EUR i erstatning for det lidte økonomiske tab, med tillæg af morarenter, beregnet på grundlag af Den Europæiske Centralbanks rentesats, forhøjet med 2 procentpoint.

— Ombudsmanden tilpligtes til Fællesskabernes pensionskasse at indbetale pensionsbidrag til sagsøgeren svarende til grundlønnen beregnet for perioden fra juni 2005 indtil april 2011, dvs. på grundlag af et samlet beløb på 482 225,97 EUR.

— Ombudsmanden tilpligtes pr. måned fra maj 2011 indtil marts 2026 at betale sagsøgeren de nettobeløb, som svarer til den løn, der er fastsat for tjenestemænd i ansættelsesgruppe AD, fra lønklasse AD 9, løntrin 2, andet år, under hensyntagen til en normal karriere for en tjenestemand i samme lønklasse, suppleret af tilsvarende ydelser til pensionskassen til sagsøgeren samt af ydelser til sygekassen.

— Ombudsmanden tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 50 000 EUR i erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade.

— Ombudsmanden tilpligtes at betale sagens omkostninger.

45 Ombudsmanden har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

46 Sagsøgeren har i replikken som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og oplysning nedlagt følgende påstande:

— Ombudsmanden tilpligtes at fremlægge de dokumenter, der er indeholdt i sagsakterne i undersøgelsessagen, og skrivelserne af 24. maj og 31. maj 2007, der vedrører forlængelsen af gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, hvorpå hendes navn var opført.

— Nikiforo Diamandouros, der var den europæiske ombudsmand på tidspunktet for stævningens indgivelse, tilpligtes at give møde.

— A. og B., der er ansat ved Ombudsmanden, og C., P., H. og S., der er ansat ved Parlamentet, tilpligtes at afgive forklaring med henblik på at afklare indholdet af de sagsakter, som Parlamentets ansatte fremlagde over for Ombudsmandens repræsentanter i forbindelse med undersøgelsen den 15. maj 2007.

47 Ved skrivelse af 25. april 2012 anmodede sagsøgeren Retten om tilladelse til i den foreliggende sag at anføre yderligere beviser i form af en række dokumenter, der var fremlagt inden for rammerne af den for EU-Personaleretten verserende sag F-9/12, Staelen mod Parlamentet. Denne anmodning blev imødekommet ved afgørelse truffet af formanden for Første Afdeling den 23. maj 2012. Ved samme formands afgørelse af 19. juni 2012 blev de af anmodningen omfattede dokumenter og en skrivelse af 6. juni 2012, der var vedlagt disse dokumenter, tilført sagsakterne, med undtagelse af Parlamentets svarskrift i sag F-9/12.

48 Den 23. oktober 2012 anmodede sagsøgeren Retten om at opfordre Parlamentet og ombudsmanden til at fremlægge to e-mails, der omhandlede den omstændighed, at kopier af visse dokumenter, som ombudsmanden havde haft i sin besiddelse siden sin undersøgelse i maj 2007, blev returneret til Parlamentet. Ombudsmanden indleverede som svar på denne anmodning de to omhandlede e-mails til Rettens Justitskontor. Ved afgørelse truffet af formanden for Første Afdeling den 21. november 2012 blev disse e-mails tilført sagsakterne.

49 Ved skrivelse af 19. december 2012 indleverede sagsøgeren nye beviser til Rettens Justitskontor og anmodede om vedtagelse af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, idet sagsøgeren henviste til den seneste udvikling i sag F-9/12. Ved afgørelse truffet af formanden for Første Afdeling blev denne skrivelse og de tilknyttede bilag tilført sagsakterne.

50 Den 11. juli 2013 afsagde EU-Personaleretten dom i sag F-9/12, hvorved den pålagde Parlamentet dels at betale erstatning for økonomisk tab, som efter ret og billighed blev opgjort til 10 000 EUR, som følge af, at sagsøgeren på grund af Parlamentets adfærd havde fortabt den fordel, der var forbundet med at være opført på den omhandlede liste over egnede ansøgere, dels at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren havde lidt, og som efter ret og billighed blev opgjort til 5 000 EUR (dom af 11.7.2013, CC mod Parlamentet, F-9/12, Sml. Pers., EU:F:2013:116, præmis 124 og 128).

51 Da sammensætningen af Rettens afdelinger blev ændret ved afgørelse af 17. september 2013 (EUT C 313, s. 2), er den refererende dommer blevet tilknyttet Fjerde Afdeling, som den foreliggende sag følgelig er blevet henvist til.

52 Den 28. august 2013 iværksatte sagsøgeren appel til prøvelse af dom CC mod Parlamentet, nævnt i præmis 50 ovenfor (EU:F:2013:116) (jf. sag T-457/13 P).

53 Den 6. november 2013 anmodede sagsøgeren som led i foranstaltninger med henblik på sagens oplysning om, at Emily O'Reilly, der havde efterfulgt Nikiforos Diamandouros i stillingen som den europæiske ombudsmand, skulle tilpligtes at give møde, med den begrundelse, at det var væsentligt at kende hendes holdning til de fejl, som hendes forgænger havde begået, og i hvilket omfang hun anerkendte eller afviste disse fejl.

54 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at opfordre parterne til at besvare visse skriftlige spørgsmål og at indlede den mundtlige forhandling. Parterne har besvaret de nævnte skriftlige spørgsmål inden for de fastsatte frister. Parterne har endvidere afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten under retsmødet den 9. april 2014.

Retlige bemærkninger

I – *Formaliteten*

55 Retten bemærker indledningsvis, at den i henhold til artikel 268 og artikel 340, stk. 2, TEUF har kompetence til at påkende erstatningssøgsmål anlagt mod Ombudsmanden (dom af 23.3.2004, Ombudsmanden mod Lamberts, C-234/02 P, Sml., EU:C:2004:174, af 10.4.2002, Lamberts mod Ombudsmanden, T-209/00, Sml., EU:T:2002:94, præmis 52, og af 24.9.2008, M mod Ombudsmanden, T-412/05, EU:T:2008:397, præmis 39).

56 Ombudsmanden har imidlertid udtryk tvivl om, hvorvidt sagsøgeren har søgsmålsinteresse, idet hun ved det foreliggende søgsmål har kritiseret, at den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, ikke havde et tilstrækkeligt omfang til trods for, at hun meget kraftigt havde gjort indsigelse mod denne undersøgelse. Ombudsmanden har videre anført, at der ikke er blevet truffet nogen endelig afgørelse vedrørende spørgsmålet om, hvornår og hvorledes Parlamentet underrettede de andre institutioner, organer, kontorer og agenturer om den omstændighed, at sagsøgerens navn var blevet tilføjet på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Ombudsmanden er af den opfattelse, at han til enhver tid kan genoptage undersøgelsen i denne forbindelse, og at det foreliggende søgsmål derfor synes anlagt for tidligt.

57 Sagsøgeren har anført, at hun har søgsmålsinteresse, idet de to undersøgelser, som ombudsmanden foretog, blev afsluttet ved de afgørelser, hvorved det blev fastslået, at Parlamentet ikke havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser.

58 Retten finder, at den omstændighed, at sagsøgeren gjorde indsigelse mod den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, ikke kan rejse tvivl om, at sagsøgeren har søgsmålsinteresse i det foreliggende tilfælde. Selv om den nævnte undersøgelse blev foretaget uden sagsøgerens samtykke og bistand, har sagsøgeren en interesse i at anlægge sag for at opnå erstatning af den skade, som hun hævder at have lidt som følge af eller i forbindelse med denne undersøgelse, idet spørgsmålet om sagsøgerens adfærd i forbindelse med selve undersøgelsen ikke i det foreliggende tilfælde har betydning for vurderingen af, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.

59 Det bemærkes i øvrigt, at erstatningssøgsmålet er indført ved EUF-traktaten som et selvstændigt retsmiddel, der har sin særlige funktion blandt de forskellige søgsmålstyper og er underkastet betingelser, der er afpasset efter dets særlige formål (dom af 28.4.1971, Lütticke mod Kommissionen, 4/69, Sml., EU:C:1971:40, præmis 6, og kendelse af 21.6.1993, Van Parijs m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-257/93, Sml., EU:C:1993:249, præmis 14). Mens formålet med et annullations- og passivitetssøgsmål er henholdsvis at få kendt en bindende retsakt ugyldig eller at opnå fastslået, at det er retsstridigt, at en sådan retsakt ikke er vedtaget, er erstatningssøgsmålets genstand erstatning for en skade, der er en følge af en retsakt, uanset om den er retligt bindende eller ej, eller en adfærd, der kan tilregnes en institution eller et fællesskabsorgan (jf. i denne retning domme af 10.7.1985, CMC m.fl.

mod Kommissionen, 118/83, Sml., EU:C:1985:308, præmis 29-31, af 15.9.1994, KYDEP mod Rådet og Kommissionen, C-146/91, Sml., EU:C:1994:329, præmis 26, og af 15.6.1999, Ismeri Europa mod Revisionsretten, T-277/97, Sml., EU:T:1999:124, præmis 61).

60 Den omstændighed, at ombudsmanden endnu ikke har truffet endelig afgørelse vedrørende visse af de emner, der var genstand for den undersøgelse, som han indledte på eget initiativ, har således ingen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt det foreliggende erstatningssøgsmål kan antages til realitetsbehandling.

61 Følgelig skal søgsmålet antages til realitetsbehandling.

II – *Realiteten*

A – *Indledning*

62 Sagsøgeren har anført, at betingelserne for, at Unionen kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold, er opfyldt i det foreliggende tilfælde. Hvad angår ombudsmandens ulovlige adfærd har sagsøgeren fremsat fire anbringende til støtte for søgsmålet.

63 Sagsøgeren har med det første anbringende kritiseret ombudsmanden for at have tilsidesat artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets afgørelse 94/262/EKSF, EF, Euratom af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv (EFT L 113, s. 15), og artikel 5 og 9.2 i de gennemførelsesbestemmelser, som ombudsmanden har vedtaget i henhold til artikel 14 i afgørelse 94/262 (herefter »gennemførelsesbestemmelserne«), idet han efter at have modtaget klagen og i forbindelse med den undersøgelse, som han indledte på eget initiativ, undlod at foretage alle de nødvendige undersøgelser for at belyse, om Parlamentet havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med behandlingen af sagsøgerens sag.

64 Sagsøgeren har med det andet anbringende anført, at ombudsmanden anlagde flere åbenbart urigtige skøn, der kunne forvolde sagsøgeren skade, i forbindelse med undersøgelsen af, om hendes klage var begrundet, og efter denne undersøgelse.

65 Sagsøgeren har med det tredje anbringende anført, at ombudsmanden ikke udviste upartiskhed, at han handlede i ond tro og ikke var objektiv og uafhængig, samt at han begik magtfordrejning i forbindelse med undersøgelsen af klagen og efter denne undersøgelse.

66 Sagsøgeren har med det fjerde anbringende anført, at ombudsmanden i forbindelse med de undersøgelser, som han indledte efter at have modtaget klagen, tilsidesatte principperne om omsorgspligt og om god forvaltningsskik, princippet om overholdelse af en rimelig frist, artikel 14 og 17 i den europæiske adfærdskodeks for god forvaltningsskik, der blev vedtaget ved Europa-Parlamentets beslutning af 6. september 2001 (EFT 2002 C 72, s. 331, herefter »adfærdskodeksen«) og artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

67 Ombudsmanden har bestridt alle fire anbringender og anført, at sagsøgerens søgsmål skal forkastes som ubegrundet.

B – *Retspraksis vedrørende Unionens erstatningsansvar uden for kontraktforhold*

68 Ifølge fast retspraksis forudsætter Unionens erstatningsansvar uden for kontraktforhold for retsstridig adfærd udvist af dens organer som omhandlet i artikel 340, stk. 2, TEUF, at en række betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, der lægges institutionerne til last, har været retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og det påståede tab (jf. i denne

retning domme af 29.9.1982, Oleifici Mediterranei mod EØF, 26/81, Sml., EU:C:1982:318, præmis 16, af 9.11.2006, Agraz m.fl. mod Kommissionen, C-243/05 P, Sml., EU:C:2006:708, præmis 26, og af 2.3.2010, Arcelor mod Parlamentet og Rådet, T-16/04, Sml., EU:T:2010:54, præmis 139 og den deri nævnte retspraksis).

69 Henset til disse betingelsers kumulative karakter skal sagsøgte i det hele frifindes, når blot en af disse betingelser ikke er opfyldt (jf. dom Arcelor mod Parlamentet og Rådet, nævnt i præmis 68 ovenfor, EU:T:2010:54, præmis 140 og den deri nævnte retspraksis).

70 Hvad angår betingelsen om, at den adfærd, der lægges en institution til last, er retsstridig, kræves det, at det er godtgjort, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder (domme af 4.7.2000, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, C-352/98 P, Sml., EU:C:2000:361, præmis 42 og 43, og af 9.9.2008, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-120/06 P og C-121/06 P, Sml., EU:C:2008:476, præmis 173). Det er således kun, når en institution begår en fejl, der medfører en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse, at Unionen kan ifalde ansvar.

71 Med hensyn til betingelsen om, at tilsidesættelsen af en retsregel er tilstrækkeligt kvalificeret, er det afgørende kriterium for, om den er opfyldt, at den pågældende institution åbenbart og groft har overskredet grænserne for sine skønsbeføjelser. Det er kun såfremt denne institution har et stærkt begrænset eller intet skøn, at selve den omstændighed, at der er begået en overtrædelse af EU-retten, kan være tilstrækkelig til at bevise, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse (jf. domme af 10.12.2002, Kommissionen mod Camar og Tico, C-312/00 P, Sml., præmis 54 og den deri nævnte retspraksis, og Arcelor mod Parlamentet og Rådet, nævnt i præmis 68 ovenfor, EU:T:2010:54, præmis 141 og den deri nævnte retspraksis). Det skøn, som den pågældende institution råder over, er således afgørende for, om der foreligger en sådan tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse (jf. i denne retning dom af 12.7.2005, Kommissionen mod CEVA og Pfizer, C-198/03 P, Sml., EU:C:2005:445, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).

72 I de tilfælde, hvor ombudsmanden råder over et skøn, er det således kun, hvis han åbenbart og groft tilsidesætter grænserne for sine skønsbeføjelser, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af EU-retten, der kan indebære, at Unionen ifalder ansvar. Såfremt ombudsmanden har et stærkt begrænset eller intet skøn, kan selve den omstændighed, at der er begået en overtrædelse af EU-retten, derimod være tilstrækkelig til at bevise, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse (jf. i denne retning dom M mod Ombudsmanden, nævnt i præmis 55 ovenfor, EU:T:2008:397, præmis 143).

73 Hvad angår kravet om, at en retsregel skal have til formål at tillægge borgerne rettigheder, følger det af retspraksis, at dette krav er opfyldt, når den nævnte regel har skabt en fordel, der kan betegnes som en velerhvervet rettighed, når den har til formål at beskytte borgernes rettigheder eller når den indebærer, at borgerne tillægges rettigheder, hvis indhold kan fastslås (jf. dom af 19.10.2005, Cofradía de pescadores »San Pedro de Bermeo« m.fl. mod Rådet, T-415/03, Sml., EU:T:2005:365, præmis 86 og den deri nævnte retspraksis). Det følger endvidere af retspraksis, at denne betingelse er opfyldt, når den tilsidesatte retsregel – selv om den i det væsentlige har til formål at beskytte interesser af almen karakter – ligeledes sikrer beskyttelsen af de berørte personers individuelle interesser (jf. dom af 16.5.2013, Gap granen & producten mod Kommissionen, T-437/10, EU:T:2013:248, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

74 I det foreliggende tilfælde er det således væsentligt at undersøge, om ombudsmanden begik de påståede ulovligheder i forbindelse med behandlingen af sagsøgerens klage og den efterfølgende undersøgelse, som han indledte på eget initiativ. I tilfælde af, at ombudsmanden begik ulovligheder, skal det undersøges, om disse ulovligheder har medført en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder.

C – *Om de påståede ulovligheder*

1. Om ulovlighederne i form af tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262, af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 5 og 9.2 samt af principperne om omsorgspligt og god forvaltningsskik

a) Indledende bemærkninger

75 Sagsøgeren har inden for rammerne af det første anbringende anført, at ombudsmanden tilsidesatte artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262 og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 5 og 9.2, idet han ikke i forbindelse med behandlingen af klagen og den undersøgelse, som han indledte på eget initiativ, foretog alle de undersøgelser, der var nødvendige for at afdække og belyse de tilfælde af fejl og forsømmelser, som sagsøgeren havde kritiseret. Sagsøgeren har inden for rammerne af det fjerde anbringendes første klagepunkt gjort gældende, at der af de samme grunde foreligger en tilsidesættelse af principperne om omsorgspligt og om god forvaltningsskik. Disse klagepunkter vil blive behandlet samlet.

76 Det skal først bemærkes, som allerede fastslået, at ombudsmanden råder over et vidt skøn med hensyn til, om klagerne er begrundede, og hvilke følger de skal have, og at han i den sammenhæng ikke er underlagt nogen resultatforpligtelse (jf. i denne retning domme Ombudsmanden mod Lamberts, nævnt i præmis 55 ovenfor, EU:C:2004:174, præmis 50 og 52, og M mod Ombudsmanden, nævnt i præmis 55 ovenfor, EU:T:2008:397, præmis 143). Det er følgelig kun i de tilfælde, hvor ombudsmanden åbenbart og groft tilsidesætter grænserne for sine skønsbeføjelser med hensyn til, om klagerne er begrundede, og hvilke følger de skal have, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af EU-retten, der kan indebære, at Unionen ifalder ansvar. Det samme gælder, når ombudsmanden foretager en vurdering af, om der foreligger et tilfælde af fejl og forsømmelser i de tilfælde, hvor han har gennemført en undersøgelse på eget initiativ.

77 Hvad angår ombudsmandens undersøgelsesbeføjelser erindres endvidere om, at det fremgår af artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262, at ombudsmanden på grundlag af en klage eller på eget initiativ foretager alle de undersøgelser, »som han finder berettigede« for at kunne belyse mulige tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Unionens institutioner eller organer. Gennemførelsesbestemmelsernes artikel 4.1 bestemmer, at Ombudsmanden afgør, om der foreligger tilstrækkeligt grundlag for at foretage en undersøgelse af en klage, som kan antages til realitetsbehandling. I gennemførelsesbestemmelsernes artikel 5 defineres endvidere de undersøgelsesbeføjelser, som ombudsmanden råder over, idet det foreskrives, at ombudsmanden bl.a. »kan« anmode Unionens institutioner og organer om at forelægge oplysninger og kontrollere den berørte institutions eller det berørte organs sagsakter. Det fremgår af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 9.2, at ombudsmanden råder over de samme undersøgelsesbeføjelser i forbindelse med de undersøgelser, som han indleder på eget initiativ.

78 Ombudsmanden råder således i medfør af artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262 og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 4.1, 5 og 9.2 over et skøn med hensyn til, hvornår der skal indledes undersøgelser og omfanget heraf, samt med hensyn til, hvilke undersøgelsesinstrumenter der skal anvendes vedbehandlingen af en klage eller i forbindelse med en undersøgelse, som han indleder på eget initiativ.

79 Henset til den retspraksis, der er nævnt i præmis 70 ff. ovenfor, følger det heraf, at kun de tilfælde, hvor ombudsmanden åbenbart og groft tilsidesætter grænserne for den undersøgelsesbeføjelse, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262 og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 4.1, 5 og 9.2, kan udgøre en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse, der kan indebære, at Unionen ifalder ansvar.

80 Når ombudsmanden udøver sine skønsbeføjelser i forbindelse med en undersøgelse, skal han imidlertid overholde den trinhøjere EU-ret.

81 Artikel 41, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, der fastsætter en ret til god forvaltning, bestemmer, at enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. Det nævnte charters artikel 41, stk. 2, bestemmer, at denne ret til en god forvaltning navnlig omfatter retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt, retten for enhver til aktindsigt i de akter, der vedrører ham eller hende, under iagttagelse af legitime fortrolighedshensyn samt tavshedspligt og sagernes fortrolighed, samt pligt for forvaltningen til at begrunde sine beslutninger.

82 Udtrykket »navnlig« i det nævnte stk. 2, indikerer, at retten til god forvaltning ikke er begrænset til de tre nævnte garantier. Det følger endvidere af forklaringerne til chartret om grundlæggende rettigheder (EUT 2007 C 393, s. 17), hvoraf fremgår, at artikel 41 er baseret på eksistensen af Unionen som et retsfællesskab, der er opstået via den retspraksis, der har stadfæstet god forvaltning som et overordnet retsprincip.

83 I forklaringerne til chartret om grundlæggende rettigheder henvises bl.a. til retspraksis, hvoraf fremgår, at i de tilfælde, hvor en EU-institution råder over en vid skønsbeføjelse, er kontrollen af, om de garantier, EU-retten giver med hensyn til den administrative sagsbehandling, er overholdt, af grundlæggende betydning. Disse garantier omfatter bl.a. overholdelsen af princippet om at udvise omhu, dvs. en pligt for den kompetente institution til omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag (jf. i denne retning dom af 21.11.1991, Technische Universität München, C-269/90, Sml., EU:C:1991:438, præmis 14, af 6.11.2008, Nederlandene mod Kommissionen, C-405/07 P, Sml., EU:C:2008:613, præmis 56, og af 9.9.2011, Dow AgroSciences m.fl. mod Kommissionen, T-475/07, Sml., EU:T:2011:445, præmis 154).

84 Det bemærkes i denne forbindelse, at en kompetent institutions overholdelse af sin forpligtelse til omhyggeligt at indsamle de faktiske oplysninger, der er uundværlige for udøvelsen af dens vide skønsbeføjelse og for Unionens retsinstansers prøvelse heraf, er så meget desto mere vigtig, som den materielle prøvelse af udøvelsen af denne skønsbeføjelse er begrænset til en undersøgelse af, om der er begået en åbenbar fejl. Kravet om, at den kompetente institution skal undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag omhyggeligt og upartisk, er således en nødvendig forudsætning for, at Unionens retsinstanser kan efterprøve, om de faktiske og retlige omstændigheder, der har betydning ved udøvelsen af den vide skønsbeføjelse, forelå (jf. i denne retning dom af 15.10.2009, Enviro Tech (Europa), C-425/08, Sml., EU:C:2009:635, præmis 47 og 62, af 11.9.2002, Pfizer Animal Health mod Rådet, T-13/99, Sml., EU:T:2002:209, præmis 166 og 171, og af 16.9.2013, ATC m.fl. mod Kommissionen, T-333/10, Sml., EU:T:2013:451, præmis 84).

85 Følgelig fritager det skøn, som er tillagt ombudsmanden ved afgørelse 94/262 og de gennemførelsesbestemmelser, der vedrører de undersøgelsesforanstaltninger, som han iværksætter i forbindelse med udøvelsen af sit hverv, ham ikke fra at overholde princippet om at udvise omhu. Det følger heraf, at selv om ombudsmanden frit kan beslutte at indlede en undersøgelse, og selv om han, såfremt han måtte beslutte at indlede en sådan undersøgelse, kan iværksætte de undersøgelsesforanstaltninger, som han anser for berettigede, skal han imidlertid sikre, at han selv har mulighed for omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold for at kunne afgøre, om en påstand om et tilfælde af fejl og forsømmelser er berettiget, og om, hvilke følger en sådan påstand i givet fald skal tillægges (jf., analogt med Kommissionens pligt til at behandle en klage, dom af 17.5.2001, IECC mod Kommissionen, C-450/98 P, Sml., EU:C:2001:276, præmis 57). Betydningen af, at ombudsmanden sikrer overholdelse af princippet om at udvise omhu, understreges så meget desto mere af, at han netop i medfør af artikel 228, stk. 1, TEUF og artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262 har fået til opgave at påvise tilfælde af fejl og forsømmelser og bringe sådanne situationer til ophør under hensyntagen til den almene interesse og de berørte borgeres interesse.

86 Ombudsmanden råder således ikke over et skøn med hensyn til overholdelsen af princippet om at udvise omhu i et konkret tilfælde. Selve den omstændighed, at der foreligger en tilsidesættelse af princippet om at udvise omhu, kan derfor være tilstrækkelig til at godtgøre, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i den retspraksis, der er nævnt i præmis 70 ovenfor (jf. i denne retning dom af 11.7.2007, Schneider Electric mod Kommissionen, T-351/03, Sml., EU:T:2007:212, præmis 117 og 118).

87 Det skal imidlertid ligeledes bemærkes, at ikke alle former for uregelmæssigheder, som ombudsmanden måtte begå, udgør en tilsidesættelse af princippet om at udvise omhu, således som dette udtryk er defineret i præmis 83 ovenfor. Det er alene de uregelmæssigheder, som ombudsmanden begår under udøvelsen af sine undersøgelsesbeføjelser, og som indebærer, at han ikke har haft mulighed for omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold for at kunne afgøre, om en påstand om et tilfælde af fejl og forsømmelser begået af Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer er berettiget, og om, hvilke følger en sådan påstand i givet fald skal tillægges, der kan begrunde, at Unionen kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold som følge af en tilsidesættelse af princippet om at udvise omhu (jf. i denne retning dom af 12.7.2001, Comafrica og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 og T-225/99, Sml., EU:T:2001:184, præmis 144).

88 Hvad for det andet angår kravet om, at den retsregel, der påstås tilsidesat, skal have til formål at tillægge borgerne rettigheder, bemærkes, at det er præciseret i retspraksis, at betingelsen om, at en retsregel skal have beskyttende karakter, var opfyldt, når den tilsidesatte retsregel – selv om den i det væsentlige havde til formål at beskytte interesser af almen karakter – ligeledes sikrede beskyttelsen af de berørte borgeres individuelle interesser (jf. præmis 71 ovenfor). Hvad angår princippet om at udvise omhu og retten til god forvaltning har dette princip og denne rettighed klart til formål at beskytte borgerne (jf. i denne retning dom af 18.9.1995, Nölle mod Rådet og Kommissionen, T-167/94, Sml., EU:T:1995:169, præmis 76, og af 9.7.1999, New Europe Consulting og Brown mod Kommissionen, T-231/97, Sml., EU:T:1999:146, præmis 39). Det samme gælder for så vidt angår de regler, der regulerer Ombudsmandens undersøgelser, idet disse regler giver borgerne mulighed for at indgive en klage over tilfælde af fejl og forsømmelser og at modtage underretning om resultatet af de undersøgelser, som Ombudsmanden har foretaget i denne forbindelse (jf. i denne retning dom Ombudsmanden mod Lamberts, nævnt i præmis 55 ovenfor, EU:C:2004:174, præmis 56).

b) Om ulovlighederne i form af tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262, af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 5 og 9.2 samt af principperne om omsorgspligt og om god forvaltningsskik i forbindelse med undersøgelserne vedrørende afgørelsen af 22. oktober 2007

– Indledning

89 Sagsøgeren har med det første anbringendes første led kritiseret ombudsmanden for at have begået ulovligheder i forbindelse med undersøgelsen af den klage, der førte til vedtagelsen af afgørelsen af 22. oktober 2007.

– Om eksistensen af ulovligheder

90 Sagsøgeren har for det første kritiseret ombudsmanden for ikke over for Parlamentet at have insisteret på at modtage visse dokumenter, som Parlamentet rådede over, og som ombudsmanden ikke havde modtaget. For at kunne vurdere dette klagepunkt er det hensigtsmæssigt at bringe følgende omstændigheder i erindring.

91 Efter at have modtaget klagen besluttede ombudsmanden den 30. juni 2007 at undersøge følgende påstande og anmodninger: »Parlamentet har ikke foretaget en korrekt behandling af [sagsøgerens] anmodning, efter at hun blev opført på [listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98]«, og »[s]agsøgeren bør gives en retfærdig behandling i forbindelse med besættelsen af en stilling ved Fællesskabets institutioner«.

92 Ombudsmanden besluttede som led i denne undersøgelse at undersøge Parlamentets sagsakter på følgende punkter:

»1) Har Parlamentet ansat franskprogede fuldmægtige som tjenestemænd eller midlertidigt ansatte, der var opført på andre lister [over egnede ansøgere], efter at [sagsøgerens] navn var blevet opført på listen [over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98] (den 17.5.2005)?

2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, blev [sagsøgerens] sag da taget i betragtning (og på hvilken måde)? Jeg ønsker i denne forbindelse bl.a. at få adgang til de relevante begrundede afgørelser vedrørende udvælgelsen (herunder oplysning om ansøgningsfristernes udløb).

3) Har andre fællesskabsinstitutioner modtaget underretning om Parlamentets afgørelse om at opføre [sagsøgeren] på listen [over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98], efter denne liste var udtømt (efter ansættelse af alle ansøgerne på denne liste), og på hvilken måde?

4) Parlamentet synes at hævde, at den liste [over egnede ansøgere], hvorpå [sagsøgerens navn] blev opført (i maj 2005), blev sendt til samtlige GD'er, og at hendes navn ligeledes fremgår af resuméet af de gældende lister, der hvert år sendes til GD'erne.«

93 Det fremgår af undersøgelsesrapporten, at Parlamentets repræsentanter har fremsat bemærkninger vedrørende hvert enkelt af de dokumenter, der findes blandt de »sagsakter«, der var genstand for undersøgelsen. De nævnte bemærkninger er imidlertid ikke gengivet i rapporten. De omhandlede »sagsakter« indeholder i øvrigt følgende dokumenter:

1) en liste over de personer, der efter den 1. maj 2005 er blevet ansat som fuldmægtige ved Parlamentet […]

2) et dokument med titlen »pooling«, der er udsendt af EPSO, og hvoraf fremgår, hvor mange ansøgere der fortsat var opført på listerne [over egnede ansøgere] fra samtlige de udvælgelsesprøver, der havde været afholdt af de forskellige EU-institutioner […]

3) en e-mail til Parlamentet og Rådet, hvorved er vedlagt [sagsøgerens] curriculum vitae og ansøgning

4) en liste over samtlige de personer, som Parlamentet har ansat efter maj 2005 (AD 5-niveau)

5) en liste over samtlige de personer, som Parlamentet har ansat efter maj 2005 (med oplysning om det endelige niveau)

6) en liste over samtlige de franskprogede personer, som Parlamentet har ansat efter maj 2005 (AD 5-niveau)

7) et dokument med titlen »Status vedrørende de lister [over egnede ansøgere], der hidrører fra udvælgelsesprøver afholdt af EP«

8) en liste over midlertidigt ansatte i faste stillinger ved Parlamentet.

94 Alle de nævnte dokumenter blev anset for fortrolige i forbindelse med den administrative procedure. Ombudsmanden har imidlertid vedlagt duplikken en kopi af et dokument af 14. maj 2007 udfærdiget af EPSO med titlen »Pooling-reserve af ansøgere, der har bestået en udvælgelsesprøve« (»pooling«-dokumentet af 14.5.2007), der indeholder en række fortrolige afsnit, som er blevet overstreget. Det fremgår af dette dokument vedrørende udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, at der inden for området for »Administratorer FR« blev oprettet en liste over egnede ansøgere den 12. januar 2000, og at kun en enkelt person fortsat var opført på den nævnte liste. Sagsøgeren har endvidere inden for rammerne af EU-Personalerettens sag F-9/12 fra Parlamentet modtaget samtlige de dokumenter, der indgår i »sagsakterne«. Den 6. juni 2012 har sagsøgeren fremlagt disse dokumenter i den foreliggende sag.

95 Sagsøgeren har anført, at ombudsmanden efter at have fremsat en anmodning i forbindelse med de tre første spørgsmål, der er gentaget i præmis 92 ovenfor, ikke modtog de underretningsskrivelser, hvoraf fremgik, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Sagsøgeren har kritiseret ombudsmanden for ikke over for Parlamentet at have insisteret på at modtage disse skrivelser.

96 Det bemærkes i denne henseende, at ombudsmanden ikke udtrykkeligt anmodede om at få adgang til de omhandlede underretningsskrivelser. Ombudsmanden anmodede om at få oplyst, om »de andre fællesskabsinstitutioner fik meddelelse om Parlamentets afgørelse om at opføre [sagsøgerens navn på] listen over egnede [ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98], efter at denne liste var udtømt (efter ansættelse af alle ansøgerne på denne liste) og på hvilken måde?« Parlamentet kunne derfor ved hjælp af alle mulige midler godtgøre, at det havde underrettet de andre institutioner om sin afgørelse om at opføre sagsøgeren på den nævnte liste over egnede ansøgere. Ombudsmanden kan derfor ikke foreholdes, at han ikke specifikt insisterede på at modtage disse underretningsskrivelser. Sagsøgerens anbringende må derfor forkastes som ubegrundet.

97 Sagsøgeren har endvidere kritiseret ombudsmanden for ikke at have haft adgang til de oplysninger om ansøgningsfristernes udløb, som han havde anmodet Parlamentet om at fremsende.

98 Det bemærkes i denne henseende, at ombudsmanden under punkt 2 i de undersøgelsesforanstaltninger, som han iværksatte den 30. juni 2007 (jf. præmis 92 ovenfor), oplyste, at han kun i tilfælde af, at Parlamentet havde ansat franskprogede fuldmægtige som tjenestemænd eller midlertidigt ansatte, der var opført på andre lister over egnede ansøgere, efter at sagsøgerens navn var blevet tilføjet på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, havde interesse i at få adgang til de relevante begrundede afgørelser vedrørende udvælgelsen, herunder oplysning om ansøgningsfristernes udløb. Det følger heraf, at da Parlamentet ikke havde ansat franskprogede fuldmægtige, såsom sagsøgeren, blev den anden undersøgelsesforanstaltning uden genstand.

99 Det er imidlertid ikke blevet bestridt, at Parlamentet i forbindelse med undersøgelsen udleverede en række dokumenter til ombudsmanden, nemlig for det første listen over de personer, der var blevet ansat som fuldmægtige ved Europa-Parlamentet efter den 1. maj 2005, for det andet listen over samtlige de personer, som Parlamentet havde ansat efter maj 2005 (AD 5-niveau), for det tredje listen over samtlige de franskprogede personer, som Parlamentet havde ansat efter maj 2005 (med oplysning om det endelige niveau), og for det fjerde listen over samtlige de franskprogede personer, som Parlamentet havde ansat efter maj 2005 (AD 5-niveau). Sagsøgeren har fremlagt disse lister i den foreliggende sag den 6. juni 2012. På baggrund af de nævnte lister konkluderede ombudsmanden i sin afgørelse af 22. oktober 2007, at Parlamentet efter maj 2005 kun havde ansat franskprogede fuldmægtige, der havde specifikke kompetencer. Sagsøgeren har hverken hævdet eller godtgjort, at den vurdering, som ombudsmanden foretog efter at have modtaget de nævnte lister, var fejlagtig. Følgelig kan ombudsmanden ikke foreholdes, at han ikke insisterede på at få adgang til de nævnte oplysninger om ansøgningsfristernes udløb.

100 For det andet er det sagsøgerens opfattelse, at den vurdering, der fremgår af punkt 2.5 i afgørelsen af 22. oktober 2007, er resultatet af en undersøgelse, der blev afsluttet uden at foretage de nødvendige kontroller, og som derfor er fejlagtig.

101 Det bemærkes i denne henseende, at ombudsmanden i punkt 2.5 i afgørelsen af 22. oktober 2007 konstaterede følgende:

»Undersøgelsen har endvidere bekræftet det forhold, som Parlamentet allerede havde nævnt i sin udtalelse, nemlig at den liste over egnede ansøgere, hvoraf fremgik, at [sagsøgeren] stod til rådighed, var blevet stillet til rådighed for de andre fællesskabsinstitutioner. Undersøgelsen har ligeledes bekræftet, at [sagsøgerens] curriculum vitae var blevet fremsendt til den tjeneste, der havde anmodet om at modtage oplysninger om [sagsøgeren], dvs. Rådet […]«

102 Sagsøgeren har indledningsvis kritiseret ombudsmanden for fejlagtigt at have bekræftet, at Parlamentet i sin udtalelse af 22. marts 2007 havde oplyst, at den liste over egnede ansøgere, hvorpå hendes navn var opført, var blevet stillet til rådighed for andre institutioner. Denne kritik er begrundet. Parlamentet har nemlig ikke i den nævnte udtalelse oplyst, at den nævnte liste over egnede ansøgere var blevet stillet til rådighed for andre institutioner. Ombudsmanden har medgivet, at dette er tilfældet, og at han har begået en fejl i denne henseende. Den nævnte fejl bestod i, at han fordrejede indholdet af et dokument, hvilket er udtryk for, at han ikke udviste omhu i forbindelse med sagens behandling, og dette navnlig i forbindelse med hensyntagen til en omstændighed, som ombudsmanden selv anså for relevant.

103 Sagsøgeren har dernæst kritiseret ombudsmanden for at have afsluttet undersøgelsen, selv om sagsakterne i undersøgelsessagen ikke indeholdt nogen beviser for, at den omhandlede liste over egnede ansøgere var blevet stillet til rådighed for Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. Efter sagsøgerens opfattelse gjorde det »pooling«-dokument af 14. maj 2007, som Ombudsmanden har henvist til, det ikke muligt at bevise, at listen over egnede ansøgere blev stillet til rådighed for andre institutioner før denne dato.

104 Der erindres i denne forbindelse om, at ombudsmanden besluttede at undersøge Parlamentets sagsakter for bl.a. at klarlægge, »om andre fællesskabsinstitutioner har modtaget oplysninger om Parlamentets afgørelse om at opføre [sagsøgerens navn] på listen [over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98], efter at denne liste var udtømt (efter ansættelse af alle ansøgerne på denne liste), og på hvilken måde« (jf. præmis 92 ovenfor). Parterne har endvidere under retsmødet bekræftet, at sagsøgerens navn blev opført på den nævnte liste den 17. maj 2007. Som sagsøgeren har anført i klagen, var alle de andre ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, blevet ansat på dette tidspunkt. Ombudsmanden ønskede således oplyst, om Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer havde modtaget underretning om Parlamentets afgørelse af 17. maj 2005 om at opføre sagsøgerens navn på den samme liste, og på hvilken måde.

105 Parlamentet fremsendte som svar på dette spørgsmål en liste, der var indeholdt i »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007, til ombudsmanden. Det fremgår af denne liste, at der den 14. maj 2007 fortsat kun var opført et enkelt navn på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Eftersom alle de andre ansøgere, der havde bestået den nævnte udvælgelsesprøve, var blevet ansat før den 17. maj 2005, udledte ombudsmanden af dette dokument, at sagsøgeren var den eneste ansøger, hvis navn fortsat var opført på den nævnte liste den 14. maj 2007. Da Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer havde mulighed for at konsultere »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007, havde de således i hvert fald fra den 14. maj 2007 mulighed for at få kendskab til det forhold, at sagsøgeren var den sidste bestående ansøger, hvis navn var opført på listen over egnede ansøgere.

106 Som ombudsmanden har medgivet i svarskriftet, gør »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007 det imidlertid ikke muligt at vide, hvornår og hvorledes oplysningen om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, blev fremsendt af Parlamentet til Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer.

107 Ombudsmanden anførte imidlertid udtrykkeligt i afgørelsen om undersøgelsen, at han agtede at undersøge Parlamentets sagsakter for at klarlægge, om Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer var blevet underrettet om Parlamentets afgørelse om at opføre sagsøgerens navn på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, efter at denne liste var blevet udtømt, og på hvilken måde.

108 Besvarelsen af spørgsmålet om, hvornår og hvorledes Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer blev underrettet om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, udgør endvidere et af de relevante forhold, der indgår i ombudsmandens undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt Parlamentet i forbindelse med den behandling af sagsøgerens sag, der foregik efter, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen, havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser. Eftersom den nævnte listes gyldighed i første omgang udløb den 1. juni 2007, og eftersom den omstændighed, at Parlamentet fremsendte denne liste til Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer, kunne forøge sagsøgerens mulighed for at blive ansat, kunne det forhold, at Parlamentet ikke hurtigst muligt videresendte den nævnte liste til Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer, efter at sagsøgerens navn var blevet opført på denne liste den 17. maj 2005, udgøre et tilfælde af fejl og forsømmelser, og dette uanset, om de gældende retsforskrifter indeholder en udtrykkelig bestemmelse, der foreskriver en sådan underretning.

109 Det følger heraf, at ombudsmanden ved ikke i forbindelse med sin undersøgelse at have undersøgt spørgsmålet om, hvornår og hvorledes Parlamentet gav Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer meddelelse om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, tilsidesatte sin pligt til at udvise omhu i forbindelse med undersøgelsen af spørgsmålet om, hvorvidt og på hvilken måde Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer havde modtaget meddelelse om, at sagsøgerens navn var opført på den nævnte liste i perioden fra den 17. maj 2005 til den 14. maj 2007, dvs. i en stor del af det tidsrum, hvor denne liste var gyldig.

110 De forskellige argumenter, som ombudsmanden har fremsat, kan ikke rejse tvivl om denne konklusion.

111 Hvad angår argumentet om, at undersøgelsesrapporten ikke nødvendigvis indeholder en udtømmende liste over alle de dokumenter, der findes i sagsakterne, men udelukkende opregner de dokumenter, som ombudsmandens repræsentanter havde modtaget en kopi af, bemærkes, at ombudsmanden i afgørelsen af 22. oktober 2007 ikke oplyste, at han havde anmodet om andre dokumenter, og heller ikke henviste til andre dokumenter. Dertil kommer, at Ombudsmanden heller ikke har fremlagt de nævnte dokumenter i forbindelse med denne sag, selv om han har bevisbyrden, idet han har henvist til disse som begrundelse for den nævnte afgørelse. Endelig har ombudsmanden anført, at de nævnte sagsakter ikke indeholdt andre dokumenter, idet han i svarskriftet har oplyst, at »[d]en omstændighed, at Parlamentets sagsakter ikke indeholdt skrivelser eller e-mails til de andre institutioner, kan forklares ved det forhold, at oplysningerne blev meddelt mundtligt«. Ombudsmandens argument kan derfor ikke rejse tvivl om konstateringen af, at han efter at have gennemført sin undersøgelse ikke rådede over alle de relevante oplysninger, der var nødvendige for at kunne foretage en behørig vurdering af, om der forelå et tilfælde af fejl og forsømmelser.

112 Hvad angår argumentet om, at EPSO i en skrivelse af 26. april 2007 havde oplyst sagsøgeren om, at »de personer, der er ansvarlige for rekruttering ved de forskellige [i]nstitutioner, under de møder, som [EPSO] regelmæssigt [afholder] med disse personer, systematisk udveksler oplysninger om status på deres egne lister over egnede ansøgere og ofte stiller bestående ansøgere til rådighed for hinanden«,

bemærkes, at ombudsmanden i afgørelsen af 22. oktober 2007 ikke har henvist til denne praksis. Det kan endvidere ikke af dette udsagn udledes, hvornår Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer modtog meddelelse om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Selv om denne praksis med at give mundtlig underretning måtte anses for godtgjort, forholder det sig ikke desto mindre således, at ombudsmanden ikke kunne nøjes med at henvise til denne omstændighed for at konkludere, at Parlamentet i det foreliggende tilfælde i behørig tid havde givet Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer meddelelse om, at sagsøgeren stod til rådighed.

113 Endelig skal det på grundlag af de forskellige såkaldte »pooling«-dokumenter, som Ombudsmanden har vedlagt sit svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten, bemærkes, at oplysningerne om, at navnene på de ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra den nævnte udvælgelsesprøve, og som fremgår af de såkaldte »pooling«-dokumenter, som EPSO har udfærdiget, ikke er fuldstændig pålidelige. Det er således ubestridt, at sagsøgerens navn blev opført på den nævnte liste den 17. maj 2005, og det fremgår af dokumenter, der hidrører fra Parlamentet, og som ombudsmanden har fremlagt under sagens behandling, at blandt de 22 ansøgere, der oprindeligt havde bestået denne udvælgelsesprøve, var samtlige ansøgere blevet ansat før den 31. december 2002, med undtagelse af en enkelt ansøger, der blev ansat den 1. juni 2003. Selv om der i februar 2003 kun var en enkelt ansøger, der havde bestået den samme udvælgelsesprøve, og hvis navn fortsat var opført på denne liste, fremgår det imidlertid af EPSO's dokument af 3. februar 2003, at navnene på seks bestående ansøgere fortsat var opført den samme liste på denne dato. Den omhandlede liste burde endvidere i januar 2005 ikke have indeholdt navne på bestående ansøgere. Ifølge EPSO's dokument af 26. januar 2005 var der imidlertid fortsat to navne på bestående ansøgere opført på den nævnte liste på denne dato. Endelig burde den omhandlede liste efter den 17. maj 2005 kun indeholde sagsøgerens navn. Det fremgår imidlertid af EPSO's dokument af 12. december 2005, at den pågældende liste fortsat indeholdt navnene på to bestående ansøgere.

114 For det tredje har sagsøgeren bestridt den vurdering, der fremgår af punkt 1.1 i afgørelsen af 22. oktober 2007, hvorved den undersøgelse, der blev iværksat som følge af klagen, blev afsluttet. Sagsøgeren er af den opfattelse, at ombudsmanden med urette undlod at undersøge Parlamentets selvmodsigende holdning, der bestod i, at Parlamentet på den ene side afslog hendes uopfordrede ansøgninger, og på den anden side gav udtryk for, at sagsøgeren frit kunne sende uopfordrede ansøgninger til samtlige institutioner.

115 Det nævnte klagepunkt giver anledning til følgende bemærkninger.

116 Det fremgår af artikel 2, stk. 4, i afgørelse 94/262, at der, før der indgives en klage til Ombudsmanden, skal være rettet de fornødne administrative henvendelser til de berørte institutioner og organer.

117 I det foreliggende tilfælde oplyste Parlamentet i en skrivelse af 5. januar 2006 som svar på en anmodning fra sagsøgeren til Parlamentet om at modtage oplysninger om den procedure, der skulle følges for at indgive en ansøgning til ledige stillinger, sagsøgeren om, at når der var tale om at besætte ledige stillinger, skulle der successivt foretages først en undersøgelse af mulighederne for forflyttelse eller udnævnelse i form af forfremmelse inden for den berørte institution og derefter en undersøgelse af anmodninger om overførsel eller af muligheden for at afholde en udvælgelsesprøve inden for institutionen, og at det først efter, at disse muligheder var udtømt, var muligt at konsultere en liste over egnede ansøgere fra en almindelig udvælgelsesprøve. Parlamentet har endvidere anført, at ansøgninger fra de personer, der havde bestået en almindelig udvælgelsesprøve, til de ledige stillinger, der er nævnt i resuméet, blev afvist uden videre.

118 Sagsøgeren har i klagen anført, at »[hun henvendte sig] til Parlamentet for at få oplysninger om den procedure, der skulle følges for at opnå ansættelse«, og at »Parlamentet [oplyste hende om], at hvis [hun ansøgte] om en af de ledige stillinger, ville [hendes] ansøgning automatisk blive afvist, idet

tjenestemænd og ansatte, der har bestået en intern udvælgelsesprøve, har førsteprioritet (jf. Parlamentets skrivelse af 5.1.2006, bilag 3)«. Sagsøgeren klagede endvidere over, at hun ikke havde modtaget nogen former for ansættelsestilbud, og anførte, at hun var af den faste overbevisning, at hun var offer for Parlamentets hævngerrighed.

119 Parlamentet anførte i sin udtalelse som svar på klagen, at sagsøgeren frit kunne indgive uopfordrede ansøgninger til enhver institution.

120 Ombudsmanden anførte endelig i punkt 1.1 i afgørelsen af 22. oktober 2007 følgende:

»[Sagsøgeren] har i sine bemærkninger anført, at en tjenestemand ved Parlamentet har oplyst hende om, at hun ikke har mulighed for at indgive en ansøgning til de interne ledige stillinger ved Parlamentet [...]. Ombudsmanden bemærker, at denne påstand må anses for en ny påstand, og at der ikke forud for fremsættelsen af denne påstand er rettet de fornødne administrative henvendelser til Parlamentet [...]. Ombudsmanden behandler derfor ikke denne påstand inden for rammerne af den foreliggende afgørelse.«

121 Henset til disse omstændigheder må det bemærkes, at Parlamentets påståede selvmodsigende adfærd skyldtes, at dette fastlagde sin holdning, efter at sagsøgeren indgav klagen. Sagsøgeren har derfor ikke haft mulighed for at anfægte den nævnte adfærd i den nævnte klage og endnu mindre haft mulighed for at rette de fornødne administrative henvendelser til Parlamentet, før hun anfægtede den nævnte holdning i klagen i overensstemmelse med artikel 2, stk. 4, i afgørelse 94/262. Denne konstatering bekræftes af den omstændighed, at sagsøgeren hverken i den klage, som hun indgav til Parlamentet den 14. november 2006, eller i klagen har anfægtet Parlamentets anvendelse af artikel 29 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, i den affattelse, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde (herefter »vedtægten for tjenestemænd«), hvoraf følger, at institutionerne først kan konsultere en liste over egnede ansøgere fra en almindelig udvælgelsesprøve, når det ikke er muligt at besætte en stilling ved forflyttelse, udnævnelse i form af forfremmelse inden for institutionen, anmodninger om overførsel eller afholdelsen af en intern udvælgelsesprøve.

122 Det var således med rette, at ombudsmanden i punkt 1.1 i afgørelsen af 22. oktober 2007 fastslog, at den påståede selvmodsigelse, som sagsøgeren havde påberåbt, var en ny påstand, og at der ikke forud for denne påstand var rettet de fornødne administrative henvendelser til Parlamentet. Den manglende undersøgelse af den nævnte selvmodsigelse kan følgelig ikke udgøre en tilsidesættelse af afgørelse 94/262, gennemførelsesbestemmelserne eller princippet om at udvise omhu.

123 For det fjerde har sagsøgeren kritiseret, at ombudsmanden havde bemærket, at han anså det for positivt, at Parlamentet havde forlænget gyldigheden af den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, uden at have taget hensyn til den omstændighed, at hendes anmodning om forlængelse ikke var blevet besvaret, og uden eventuelt at høre Rådet.

124 Det bemærkes i denne henseende, at den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, var gyldig indtil den 1. juni 2007. Den 15. maj 2007 indgav sagsøgeren en anmodning om forlængelse af gyldigheden af den nævnte liste til Parlamentets generalsekretær. Den 6. juni 2007 besvarede Parlamentets tjenestegrene denne skrivelse. De anførte, at Parlamentets generalsekretær på ombudsmandens opfordring havde indledt en procedure med henblik på at forlænge gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 til den 31. august 2007. Den 17. juli 2007 underrettede Parlamentets generalsekretær sagsøgeren om, at Parlamentet på opfordring fra

ombudsmanden, og idet Parlamentet afventede udfaldet af ombudsmandens behandling af sagsøgerens sag, havde besluttet at forlænge gyldigheden af denne liste til den 31. august 2007. Endelig anførte ombudsmanden i punkt 2.6 i afgørelsen af 22. oktober 2007 følgende:

»Hvad endelig angår [sagsøgerens] skrivelse af 21. maj 2007, hvorved hun gør opmærksom på, at hun den 15. maj 2007 kontaktede Parlamentets general[sekretær] [...] for at anmode om forlængelse af gyldigheden af listen over egnede [ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98], bemærker ombudsmanden, at han i forbindelse med en tidligere klage har fundet, at ansættelsesmyndighedens valg af dato for, indtil hvornår en liste over egnede ansøgere skal være gyldig, er en afgørelse, der henhører under administrationens skønsbeføjelse. Ombudsmanden anser det i denne forbindelse for positivt, at Parlamentet har givet udtryk for, at det er indstillet på at forlænge gyldigheden af den omhandlede liste over egnede ansøgere for at gøre det muligt for ombudsmanden at afslutte sin undersøgelse i den foreliggende sag.«

125 Hvad angår indholdet af Parlamentets skrivelse af 6. juni 2007 er det fejlagtigt at hævde, at Parlamentet ikke direkte besvarede den anmodning om forlængelse af gyldigheden af listen over egnede ansøgere, som sagsøgeren fremsatte i sin skrivelse af 15. maj 2007. Det fremgår nemlig udtrykkeligt af Parlamentets skrivelse af 6. juni 2007, at denne skrivelse udgjorde et svar på sagsøgerens skrivelse af 15. maj 2007. Den omstændighed, at det ligeledes fremgår af Parlamentets skrivelse, at det var på opfordring fra ombudsmanden, at proceduren til forlængelse af gyldigheden af listen over egnede ansøgere til den 31. august 2007 var blevet indledt, er ikke ensbetydende med, at sagsøgerens anmodning om forlængelse ikke blev besvaret. Den nævnte skrivelse fra Parlamentet skal anses for at udgøre et svar på de anmodninger om at forlænge den nævnte frist, der er fremsat af både sagsøgeren og ombudsmanden. Under alle omstændigheder bemærker Retten, at klagen ikke omhandler spørgsmålet om, hvorvidt Parlamentet begik et tilfælde af fejl og forsømmelser ved ikke udtrykkeligt at besvare sagsøgerens anmodning om at forlænge gyldigheden af den liste over egnede ansøgere, hvorpå hendes navn var opført. Ombudsmanden kan følgelig ikke foreholdes, at han ikke undersøgte disse spørgsmål efter, at han havde modtaget klagen. Endelig fremstår den omstændighed, at Parlamentet forlængede gyldigheden af den omhandlede liste over egnede ansøgere, indtil det tidspunkt, hvor ombudsmanden måtte have afsluttet sin undersøgelse, ikke som kritisabelt, når der henses til kravene om god forvaltningsskik.

126 Sagsøgeren har endvidere anført, at gyldigheden af listen over egnede ansøgere blev forlænget, uden at Rådet blev hørt herom. Sagsøgeren har imidlertid ikke i tilstrækkeligt omfang redegjort for denne påstand. Under alle omstændigheder udgjorde dette spørgsmål ikke en del af klagens genstand. Følgelig kan ombudsmanden ikke foreholdes, at han ikke undersøgte dette spørgsmål efter, at han havde modtaget klagen.

127 For det femte har sagsøgeren kritiseret ombudsmanden for ikke, efter at han havde modtaget klagen, behørigt at have undersøgt spørgsmålet om, hvorvidt hun havde været udsat for forskelsbehandling i forhold til de andre ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, som følge af, at hendes navn havde været opført på den liste over egnede ansøgere, der var udfærdiget i forbindelse med denne udvælgelsesprøve, i en kortere periode end den periode, hvori navnene på de andre bestående ansøgere havde været opført på denne liste.

128 Det bemærkes i denne henseende, at sagsøgeren i klagen ikke hævdede, at hun havde været udsat for forskelsbehandling som følge af, at hendes navn var opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 i en kortere periode end den periode, hvori navnene på de andre ansøgere, der havde bestået den samme udvælgelsesprøve, havde været opført på denne liste. Sagsøgeren har anført, at hun, efter at hun blev opført på den nævnte liste, ikke fra nogen institution modtog nogen former for ansættelsestilbud, og at hun var af den overbevisning, at hun var offer for Parlamentets hævngerrighed, fordi hun havde indgivet klager over Parlamentet. Sagsøgeren har endvidere præciseret, at hun ønskede at opnå »udnævnelse eller i det mindste at kunne deltage på loyale vilkår i forbindelse med besættelsen af ledige stillinger ved alle europæiske institutioner«.

Sagsøgeren anmodede endelig ombudsmanden om at indlede en undersøgelse af, »om der er begået tilfælde af fejl og forsømmelser ved behandlingen af de sagsakter vedrørende [hende], der er knyttet til listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98«.

129 Ombudsmanden anmodede i sin skrivelse af 30. januar 2007 Parlamentet om at afgive en udtalelse vedrørende følgende påstande og anmodninger: »[Sagsøgeren] er af den opfattelse, at Parlamentet ikke har behandlet hendes sag på en passende måde, [efter at] hendes navn blev [opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98]«, og at »[sagsøgeren] har anmodet om at modtage en retfærdig behandling i forbindelse med besættelsen af ledige stillinger inden for fællesskabsinstitutionerne«.

130 Parlamentet har i sin udtalelse anført, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at der forelå omstændigheder, der gjorde det muligt at antage, at hun var blevet udsat for direkte eller indirekte forskelsbehandling i forhold til de andre ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Sagsøgeren har i sine bemærkninger til Parlamentets udtalelse ikke anfægtet denne vurdering. Ombudsmandens undersøgelser har heller ikke omhandlet den forskelsbehandling, som sagsøgeren har påberåbt sig i præmis 127 ovenfor (jf. præmis 92 ovenfor).

131 Sagsøgeren anførte i en e-mail af 28. august 2007 til den person, der har ansvaret for sagsøgerens sag hos Ombudsmanden, følgende:

»Som De [er bekendt med], har Parlamentet [...] alene på Deres opfordring indvilliget i at forlænge listen over egnede [ansøgere fra] udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 (idet min anmodning har været genstand for en stiltiende afvisning). Den foretagne forlængelse var [kun] på tre måneder (hvoraf to måneder faldt i ferieperioden), selv om det forekommer mig, at Parlamentet forlængede den oprindelige liste for en længere periode. Ifølge Parlamentet [...] havde denne forlængelse alene til formål at give Dem mulighed for at afslutte den undersøgelse, som De var ved at foretage.«

132 Henset til disse omstændigheder kan sagsøgeren ikke foreholde ombudsmanden, at han ikke efter, at han havde modtaget klagen, undersøgte spørgsmålet om, hvorvidt hun havde været udsat for forskelsbehandling i forhold til de andre ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, som følge af, at hendes navn havde været opført på listen over egnede ansøgere fra denne udvælgelsesprøve i en kortere periode end den periode, hvori navnene på de andre ansøgere, der havde bestået denne udvælgelsesprøve, havde været opført på denne liste. Den nævnte klage indeholdt nemlig ikke en sådan påstand. Den omstændighed, at sagsøgeren ikke i sine bemærkninger til Parlamentets udtalelse anfægtede Parlamentets vurdering, hvorefter sagsøgeren ikke havde godtgjort, at der forelå omstændigheder, der gjorde det muligt at antage, at hun var blevet udsat for direkte eller indirekte forskelsbehandling i forhold til andre ansøgere, der havde bestået den pågældende udvælgelsesprøve, bekræfter dette forhold.

133 Eftersom sagsøgerens klagepunkt omhandler spørgsmålet om, at gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 kun blev forlænget med tre måneder, mens gyldigheden af den oprindelige liste over egnede ansøgere blev forlænget for en længere periode (jf. den e-mail af 28.8.2007, hvortil der er henvist i præmis 131 ovenfor), eller at gyldigheden af de lister over egnede ansøgere, der udfærdiges i forbindelse med almindelige udvælgelsesprøver, normalt forlænges for en længere periode (jf. skrivelsen af 19.10.2007), skal det i øvrigt bemærkes, at eftersom afgørelsen om at forlænge gyldigheden af den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, blev truffet af Parlamentet i juni 2007, kunne den ikke være genstand for klagen. Ombudsmanden kan derfor ikke foreholdes, at han ikke undersøgte dette spørgsmål efter, at han havde modtaget den nævnte klage. De spørgsmål, som sagsøgeren har rejst over for ombudsmanden i den nævnte korrespondance, synes endvidere ikke at være rejst over for Parlamentet. Endelig har sagsøgeren ikke underbygget sine vage påstande om, at gyldigheden af den nævnte liste blev forlænget for en længere periode i forhold til de ansøgere, der havde bestået den nævnte udvælgelsesprøve i første omgang, og at gyldigheden af de lister over egnede ansøgere, der udfærdiges i forbindelse med almindelige

udvælgelsesprøver, normalt forlænges for en længere periode. Ombudsmanden kan derfor ikke foreholdes, at han ikke specifikt undersøgte disse påstande. Følgelig kan klagepunktet om manglende omhu, der er nævnt i præmis 127 ovenfor, ikke tages til følge.

134 For det sjette har sagsøgeren anført, at sagsakterne i undersøgelsessagen ikke indeholdt nogen beviser for, at den liste over egnede ansøgere, hvorpå hendes navn var opført, var blevet sendt til alle Parlamentets GD'er, og at ombudsmanden således med urette udelukkende satte sin lid til Parlamentets påstand i denne forbindelse.

135 Parlamentet har i sin udtalelse af 20. marts 2007 anført, at listerne over egnede ansøgere var blevet sendt til alle Parlamentets GD'er, og at der hvert år til de nævnte GD'er blev sendt et resumé af de gældende lister med oplysning om, hvor mange bestående ansøgere der stod til rådighed, på hver liste. Ombudsmanden oplyste i øvrigt i forbindelse med sin undersøgelse, at han ønskede at undersøge Parlamentets sagsakter for så vidt angik den omstændighed, at »Parlamentet synes at hævde, at den liste over egnede ansøgere, hvorpå [sagsøgerens navn] blev opført (i maj 2005), blev sendt til samtlige GD'er, og at hendes navn ligeledes fremgår af resuméet af de gældende lister, der hvert år sendes til GD'erne«.

136 Sagsøgeren har i sine bemærkninger til Parlamentets udtalelse af 20. marts 2007 anført, at Parlamentet ikke har fremlagt nogen oplysninger, der gør det muligt at bekræfte dets påstand om, at listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 blev videresendt inden for Parlamentets GD'er.

137 Endelig anførte ombudsmanden i punkt 2.4 i afgørelsen af 22. oktober 2007, at »en undersøgelse af Parlamentets sagsakter viser [...], at [sagsøgerens] ansøgning blev stillet til rådighed for alle Parlamentets [GD'er]«.

138 Henset til disse omstændigheder må det fastslås, at ombudsmandens konstatering i punkt 2.4 i afgørelsen af 22. oktober 2007, således som denne er gengivet i præmis 137 ovenfor, ikke indeholder nogen præcise henvisninger til dokumenter, der kan understøtte denne konstatering, og dette uanset den omstændighed, at sagsøgeren i sine bemærkninger til Parlamentets udtalelse havde insisteret på nødvendigheden af, at Parlamentets standpunkt blev underbygget af beviser.

139 Ombudsmanden har i øvrigt i sine indlæg for Retten ikke fremlagt noget bevis i denne forbindelse. Ombudsmanden har begrænset sig til at anføre, at det af den skrivelse, hvorved der blev givet meddelelse om undersøgelsen, klart fremgik, at undersøgelsen omfattede de gældende lister, der hvert år sendes til GD'erne, og at der i forbindelse med konklusionen i punkt 2.4 i afgørelsen af 22. oktober 2007 var taget hensyn til resultaterne af undersøgelsen, idet det heraf kunne udledes, at »[a]lle disse forhold derfor giver anledning til at antage, at [ombudsmandens] repræsentanter [...] i forbindelse med den undersøgelse, som de foretog, faktisk havde set dokumenter, der bekræfter, at Parlamentet underrettede sine tjenestegrene om, at [s]agsøgerens navn var blevet tilføjet på den pågældende liste [over egnede ansøgere]«.

140 På baggrund af de konstateringer, der er foretaget ovenfor, skal det fastslås, at ombudsmanden tilsidesatte sin pligt til at udvise omhu, da han undersøgte, hvorvidt alle Parlamentets GD'er havde fået oplysning om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Den manglende omhu, der er udvist i forbindelse med gennemførelsen af den nævnte undersøgelse, er godtgjort ved den omstændighed, at ombudsmanden alene har støttet den vurdering, der fremgår af punkt 2.4 i afgørelsen af 22. oktober 2007, på en antagelse, der er baseret på dokumenter, som han hverken kan angive arten eller indholdet af.

– Om tilstedeværelsen af en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse

141 Det følger af ovenstående betragtninger, at ombudsmanden begik tre ulovligheder i forbindelse med undersøgelsen af klagen.

142 For det første fordrejede ombudsmanden indholdet af Parlamentets udtalelse (jf. præmis 102 ovenfor). Denne fordrejning består i, at han ikke udviste omhu i forbindelse med sagens behandling, hvilket udgør en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af EU-retten, der kan indebære, at Unionen ifalder ansvar. Ombudsmanden kan nemlig ikke anlægge et skøn, når der er tale om at redegøre for indholdet af et dokument.

143 For det andet tilsidesatte ombudsmanden sin pligt til at udvise omhu, da han undersøgte, om Parlamentet havde videresendt oplysningerne om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere, til Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer. Ombudsmanden har nemlig ikke godtgjort, at han undersøgte og rådede over de relevante oplysninger for at afgøre, hvornår og hvorledes den omhandlede liste over egnede ansøgere blev sendt til Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer i perioden fra den 17. maj 2005 til den 14. maj 2007 (jf. præmis 109 ovenfor). Ifølge den retspraksis, der er nævnt i præmis 86 ovenfor, udgør en tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse, der kan indebære, at Unionen ifalder ansvar.

144 For det tredje tilsidesatte ombudsmanden sin pligt til at udvise omhu, da han undersøgte, om Parlamentet havde videresendt oplysningerne om, at sagsøgerens navn igen var blevet opført på listen over egnede ansøgere, til Parlamentets GD'er (jf. præmis 140 ovenfor). Ombudsmanden har nemlig ikke godtgjort, at han undersøgte og rådede over de relevante oplysninger for at vurdere den nævnte videresendelse. Ifølge den retspraksis, der er nævnt i præmis 86 ovenfor, udgør en tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse, der kan indebære, at Unionen ifalder ansvar.

145 Eftersom de ulovligheder, der er identificeret i præmis 142-144 ovenfor, kan indebære, at Unionen ifalder ansvar, påvirker en ændret vurdering af de omstændigheder, der ligger til grund for disse ulovligheder, således at de anses for også at udgøre en tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262 og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 5 og 9.2, ikke konstateringen af de ulovligheder, der kan indebære, at Union ifalder ansvar.

– Konklusion

146 På baggrund af det ovenstående må det fastslås, at ombudsmanden i tre tilfælde tilsidesatte sin pligt til at udvise omhu, efter at han havde undersøgt klagen, og at en sådan tilsidesættelse kan indebære, at Union ifalder ansvar.

c) Om ulovlighederne i form af tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262, af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 5 og 9.2 samt af principperne om omsorgspligt og om god forvaltningsskik i forhold til afgørelsen af 31. marts 2011

147 Sagsøgeren har med det første anbringendes andet led anført, at ombudsmanden begik en række fejl i forbindelse med den undersøgelse, som han indledte på eget initiativ, hvilket indebærer, at Unionen har pådraget sig et ansvar.

148 For det første har sagsøgeren kritiseret ombudsmanden for ikke at have undersøgt, om en af Parlamentets påstande vedrørende indholdet af Parlamentets register over officiel korrespondance var korrekt.

149 Ombudsmanden anførte nærmere bestemt i punkt 77 og 87 i afgørelsen af 31. marts 2011, at Parlamentet havde bekræftet, at korrespondance mellem institutionerne om en bestemt ansøger i princippet ikke bliver registreret i det officielle register. Ombudsmanden var af den opfattelse, at der ikke var grundlag for at tvivle på rigtigheden af denne oplysning.

150 Sagsøgeren har anført, at ombudsmanden ikke kunne sætte sin lid til denne oplysning uden at kontrollere den, idet al officiel korrespondance mellem institutionerne ifølge sagsøgeren normalt fremgår af registret over officiel korrespondance, og idet samtlige de skrivelser, som hun har modtaget fra Parlamentet, er påført et referencenummer, der svarer til de numre, der anvendes i det officielle register, og ikke et internt nummer.

151 Retten finder i denne henseende, at den omstændighed, at samtlige de skrivelser, som sagsøgeren modtog fra Parlamentet, var påført et referencenummer fra det officielle register, ikke udgør et indicium, der kan rejse tvivl om, hvorvidt Parlamentets påstand om, at den korrespondance, som institutionerne udvekslede om en ansøger, ikke blev registreret i registret over officiel korrespondance, var korrekt. Den korrespondance, der udveksles mellem institutionerne og en ansøger, er nemlig efter sin natur officiel, mens dette ikke nødvendigvis er tilfældet, når der er tale om den korrespondance, der udveksles mellem institutionerne om en ansøger. Genstanden for den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, var endvidere ikke, om Parlamentet førte registret over korrespondance på en hensigtsmæssig måde, men om Parlamentet havde videresendt den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, til Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. Når der henses til undersøgelsens formål, var Parlamentets påstand om, at det ikke i det officielle register kunne finde nogen form for dokumentation vedrørende den korrespondance, som institutionerne havde udvekslet om en bestemt ansøger, potentielt til skade for Parlamentet, hvilket styrker dets troværdighed. På baggrund af disse betragtninger må det fastslås, at sagsøgeren ikke har fremlagt tilstrækkelige beviser, der kan godtgøre, at ombudsmanden tilsidesatte sin pligt til at udvise omhu ved at sætte sin lid til Parlamentets påstand om, at der ikke i Parlamentets officielle register over korrespondance var registreret korrespondance, som Parlamentet havde udvekslet med andre institutioner om sagsøgeren.

152 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af den omstændighed, at Parlamentets praksis om ikke at registrere den korrespondance, som institutionerne udvekslede om sagsøgeren, kan være i strid med adfærdskodeksens artikel 24. Denne adfærds forenelighed med den nævnte kodeks var nemlig ikke genstand for ombudsmandens undersøgelse i det foreliggende tilfælde, og sagsøgeren har ikke indgivet en klage i denne henseende til ombudsmanden. Dette spørgsmål om forenelighed gør det endvidere ikke muligt at rejse tvivl om Parlamentets påstand om, at den omhandlede korrespondance ikke blev indført i et register.

153 For det andet har sagsøgeren kritiseret, at ombudsmanden efter at have indledt en undersøgelse på eget initiativ afslog at undersøge den oplysning, som Parlamentet videregav til de andre institutioner om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Det bemærkes i denne forbindelse, at det er ubestridt, at sagsøgeren i forbindelse med den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, gjorde indsigelse mod fortsættelsen af den nævnte undersøgelse.

154 Ombudsmanden anførte endvidere i afgørelsen af 31. marts 2011 først, at det ikke var fornødent at foretage en undersøgelse, idet sagsøgeren havde gjort indsigelse mod en sådan undersøgelse. Ombudsmanden anførte derefter, at han som led i en undersøgelse, som han indledte på eget initiativ, af egen drift kunne foretage en undersøgelse uden sagsøgerens samtykke, for så vidt som dette var nødvendigt af hensyn til en tungtvejende offentlig interesse. Ombudsmanden fandt imidlertid, at dette ikke var tilfældet i den foreliggende sag, idet han havde indledt en undersøgelse på eget initiativ hovedsageligt for at varetage sagsøgerens interesser. På baggrund af disse omstændigheder fandt ombudsmanden, at sagsøgerens holdning var til hinder for, at han kunne fortsætte sin undersøgelse, og at der ikke var grundlag for at fortsætte undersøgelsen (jf. punkt 89-94 i afgørelsen af 31.3.2011).

155 Hvad angår den begrundelse, der er anført i afgørelsen af 31. marts 2011, skal det for det første bemærkes, at ombudsmanden ikke i forbindelse med en undersøgelse, som han har indledt på eget initiativ, var forpligtet til af egen drift at bringe undersøgelsen til ophør, når den person, der er genstand for undersøgelsen, gjorde indsigelse herimod. Som sagsøgeren har anført, indeholder hverken

afgørelse 94/262 eller gennemførelsesbestemmelserne bestemmelser, der pålægger ombudsmanden at indhente klagerens samtykke til at foretage undersøgelse af en af Unionens institutioner eller organer. Der findes heller ikke nogen bestemmelse, der pålægger ombudsmanden kun at indlede en undersøgelse på eget initiativ, når dette er begrundet i en tungtvejende offentlig interesse.

156 Den pligt, der påhviler ombudsmanden til at udvise omhu, når han foretager en undersøgelse, indebærer imidlertid, at han skal tage hensyn til samtlige relevante omstændigheder, når han foretager undersøgelsesaktiviteter. Disse omstændigheder omfatter de berørte personers holdninger og den offentlige interesse i undersøgelsen. Ombudsmanden råder over en skønsbeføjelse ved afvejningen af disse omstændigheder, når han skal afgøre, om der er grundlag for at fortsætte en undersøgelse eller ikke.

157 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren hverken anfægtet den omstændighed, at hun gjorde indsigelse mod den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, eller den omstændighed, at den nævnte undersøgelse ikke var begrundet i tungtvejende offentlig interesse. Retten finder, at ombudsmanden ikke åbenbart og groft har tilsidesat grænserne for sine skønsbeføjelser i forbindelse med en undersøgelse ved at henvise til sagsøgerens indsigelse mod undersøgelsesforanstaltningerne som begrundelse for at afslutte den undersøgelse, som han indledte på eget initiativ. Da ombudsmanden afsluttede den undersøgelse, som han havde indledt på eget initiativ, uden at foretage en vurdering af, om Parlamentet havde begået handlinger, der udgjorde fejl og forsømmelser, da det videregav oplysningen om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 til Parlamentets tjenestegrene og Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer, undlod han imidlertid ved den nævnte undersøgelse at korrigere visse fejl, som han havde begået i forbindelse med den undersøgelse, der blev indledt som følge af klagen, og i afgørelsen af 22. oktober 2007. Ombudsmanden kan derfor ikke påberåbe sig, at han indledte en undersøgelse på eget initiativ for at fritage Unionen for ansvar for de fejl, som han begik i forbindelse med den undersøgelse, som han indledte efter at have modtaget klagen.

158 Hvad angår sagsøgerens kritik af, at ombudsmanden ikke undersøgte den omstændighed, at Parlamentet ikke foretog høring af Rådet (jf. punkt 96 i afgørelsen af 31.3.2011), kunne ombudsmanden ligeledes med rette begrunde den manglende undersøgelse med henvisning til, at sagsøgeren havde gjort indsigelse mod undersøgelsesforanstaltningerne.

159 Endelig og under alle omstændigheder finder Retten, at selv om det må fastslås, at ombudsmanden begik en fejl ved at afslå at foretage undersøgelser, fordi sagsøgeren havde gjort indsigelse herimod, kan sagsøgeren ikke længere i medfør af grundsætningen nemini licet venire contra factum proprium påberåbe sig denne fejl som grundlag for at kræve erstatning af Unionen. Det må nemlig bemærkes, at sagsøgeren ikke uden at modsige sig selv kan kræve erstatning som følge af, at ombudsmanden ikke indledte en undersøgelse på eget initiativ, når hun samtidig gjorde indsigelse mod en sådan undersøgelse. Denne sidstnævnte konstatering kan ikke rejse tvivl om det forhold, at ombudsmanden ikke kan påberåbe sig, at han indledte en undersøgelse på eget initiativ, for at fritage Unionen for ansvar for de ulovligheder, som han begik i forbindelse med den undersøgelse, som han indledte som følge af klagen og afgørelsen af 22. oktober 2007.

160 Af de grunde, der er anført ovenfor, må samtlige de klagepunkter, som sagsøgeren har fremsat i forbindelse med det første anbringendes andet led, forkastes.

d) Konklusion

161 På baggrund af analysen af det første anbringende må det fastslås, at ombudsmanden begik tre ulovligheder, der kan indebære, at Unionen ifalder ansvar, således som det fremgår af sammenfatningen i præmis 146 ovenfor.

2. Om ulovlighederne i form af et åbenbart urigtigt skøn

Indledning

162 Sagsøgeren har med det andet anbringende i det væsentlige gjort gældende, at ombudsmanden anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da han henviste til afgørelsen af 22. oktober 2007 og afgørelsen af 31. marts 2011, og at han derved har pådraget Unionen ansvar. Ombudsmanden har bestridt, at han har anlagt et sådant urigtigt skøn.

Om henvisningen til Parlamentets udtalelse i afgørelsen af 22. oktober 2007

163 Sagsøgeren har ændret det i præmis 102 ovenfor nævnte klagepunkt til at angå et åbenbart urigtigt skøn. Af de grunde, der er anført i præmis 102 og 142 ovenfor, indebærer den omhandlede ulovlighed, at Unionen ifalder ansvar.

Om berigtigelsen af afgørelsen af 22. oktober 2007

164 Sagsøgeren har anført, at Ombudsmanden begik en fejl, at han forvanskede og fordrejede de faktiske omstændigheder, og at han begik en strafbar handling i form af svig og dokumentfalsk, da han den 29. juni 2010 berigtigede punkt 2.5 i afgørelsen af 22. oktober 2007 uden at offentliggøre en berigtigelse.

165 Retten bemærker med hensyn til disse klagepunkter for det første, at selv om den er kompetent til at afgøre, om Unionen har pådraget sig et ansvar som følge af visse af de handlinger, som institutionerne har foretaget, har den ikke kompetence til på grundlag af disse handlinger at fastslå, at der er begået en strafbar handling. Følgelig kan påstanden om, at det fastslås, at ombudsmanden har begået en strafbar handling i form af svig og dokumentfalsk, ikke antages til realitetsbehandling.

166 Retten bemærker endvidere, at ombudsmanden i sin afgørelse af 29. juni 2010, der var rettet til Parlamentet, og som sagsøgeren modtog i kopi, anførte, at han korrigerede afgørelsen af 22. oktober 2007, idet den nævnte afgørelses punkt 2.5 indeholdt en fejl, der fordrejede indholdet af Parlamentets udtalelse (jf. præmis 102 ovenfor). I afgørelsen af 29. juni 2010 blev der således udtrykkeligt over for sagsøgeren og Parlamentet redegjort for den ændring, der skulle foretages. Sagsøgeren kan derfor ikke hævde, at afgørelsen af 22. oktober 2007 har været genstand for en ulovlig forvanskning eller forfalskning.

167 Ombudsmanden offentliggjorde efterfølgende korrektionen, idet han offentliggjorde en ændret version af afgørelsen af 22. oktober 2007, der indeholdt den korrektion, som var vedtaget ved afgørelsen af 29. juni 2010. Den ændrede version af afgørelsen af 22. oktober 2007 erstattede den oprindelige og urigtige afgørelse af 22. oktober 2007. Sagsøgeren blev således underrettet på en fuldt ud gennemsigtig måde om den nævnte korrektion.

168 Den manglende offentliggørelse af en berigtigelse udgør derfor ikke en fejl og endnu mindre en forfalskning af afgørelsen af 22. oktober 2007. Det af sagsøgeren fremsatte klagepunkt skal derfor forkastes.

Om de andre institutioners adgang til listen over egnede ansøgere

169 Sagsøgeren har for det første i det væsentlige kritiseret ombudsmanden for ikke at have anset den omstændighed, at Parlamentet ikke i *Den Europæiske Unions Tidende* offentliggjorde hendes navn med angivelse af, at hun havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, for et tilfælde af fejl og forsømmelser til trods for, at Parlamentet den 25. februar 2003 havde accepteret ombudsmandens henstilling om at offentliggøre navnene på de ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøven.

170 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren ikke udtrykkeligt i sin klage har kritiseret den manglende offentliggørelse. Ombudsmanden kunne derfor ikke på grundlag af klagen være forpligtet til at undersøge, om Parlamentet eventuelt havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser i denne henseende.

171 Ombudsmanden har i øvrigt som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten fremlagt den henstilling, som han tilstillede Parlamentet den 11. december 2002, og som vedrørte offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af navnene på de ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøven, samt den skrivelse af 25. februar 2003 fra Parlamentets formand, hvorved denne accepterede den nævnte henstilling. Det fremgår af den nævnte henstilling, at den omhandlede de udvælgelsesprøver, der ville blive afholdt efter dens vedtagelse, og at ansøgerne i meddelelsen om udvælgelsesprøven skulle underrettes om, at navnene på de bestående ansøgere ville blive offentliggjort.

172 Eftersom den udvælgelsesprøve, som sagsøgeren deltog i, var blevet offentliggjort den 2. marts 1999, dvs. før Parlamentet accepterede den nævnte henstilling, og da det ikke fremgik af meddelelsen om udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, at navnene på de bestående ansøgere ville blive offentliggjort, kunne ombudsmanden ikke kritisere Parlamentet for ikke at have efterkommet den henstilling, som det accepterede den 25. februar 2003. Hvis ombudsmanden havde fundet, at Parlamentet havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser ved ikke i *Den Europæiske Unions Tidende* at offentliggøre sagsøgerens navn, efter at hun var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, ville han ikke have overholdt et af de krav, der fremgik af henstillingen, nemlig at samtlige ansøgere i meddelelsen om udvælgelsesprøven skulle underrettes om, at navnene på de bestående ansøgere ville blive offentliggjort.

173 Endelig bemærker Retten i øvrigt, at navnene på de 22 andre ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, ikke blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*. Sagsøgeren har ikke fremsat noget argument, der kan begrunde, at der skulle gælde et større krav til offentliggørelse af hendes navn end de krav, der stilledes til offentliggørelsen af navnene på de 22 andre bestående ansøgere. Under disse omstændigheder følger det af princippet om ligebehandling og princippet om retten til en retfærdig behandling, som sagsøgeren selv har henvist til i klagen, at den liste over egnede ansøgere, der var udfærdiget i forbindelse med den nævnte udvælgelsesprøve, hvorpå sagsøgerens navn var opført, ikke skulle offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* i lighed med, hvad der var tilfældet for så vidt angår de andre ansøgere, der havde bestået den nævnte udvælgelsesprøve.

174 Af de grunde, der er nævnt ovenfor, finder Retten, at det ikke var med urette, at ombudsmanden fastslog, at Parlamentet ikke havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser ved ikke at offentliggøre sagsøgerens navn i *Den Europæiske Unions Tidende* med angivelse af, at hun havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98.

175 For det andet har sagsøgeren anført, at ombudsmanden begik en række fejl ved at støtte sig på »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007 for at godtgøre, at Unionens andre institutioner og organer havde haft adgang til oplysningerne om, at sagsøgeren stod til rådighed.

176 Sagsøgeren er for det første af den opfattelse, at ombudsmanden begik en fejl ved ikke at undersøge, om Parlamentets påstand om, at »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007 var fortroligt, var berettiget. Ifølge sagsøgeren var dette dokument nemlig ikke fortroligt.

177 Det bemærkes i denne forbindelse, at ombudsmanden i forbindelse med sin undersøgelse havde adgang til den fuldstændige version af »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007 (jf. undersøgelsesrapporten). Parlamentet anmodede imidlertid om, at dette dokument skulle anses for fortroligt, hvilket ombudsmanden imødekom. Sagsøgeren havde derfor ikke adgang til det nævnte dokument i forbindelse med den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af afgørelsen af 22. oktober 2007 og afgørelsen af 31. marts 2011. Ombudsmanden har imidlertid under den foreliggende retslige procedure fremlagt en version af »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007, der indeholder en række afsnit, som er blevet overstreget.

178 Det fremgår af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 13.3, at klageren ikke har adgang til de dokumenter og oplysninger, som Ombudsmanden har modtaget fra institutionerne som led i sin undersøgelse, når Ombudsmanden er blevet anmodet om at holde disse dokumenter og oplysninger fortrolige. Det fremgår af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 10.1, at Ombudsmanden erklærer en sag for fortrolig, hvis klageren anmoder herom. De nævnte bestemmelser foreskriver ingen undtagelser til denne specifikke procedure med henblik på at afgøre, om sådanne anmodninger om fortrolig behandling er berettiget.

179 På baggrund af ovenstående betragtninger påhviler det ikke ombudsmanden at anfægte de anmodninger, som institutionerne fremsætter om, at visse dokumenter eller oplysninger skal behandles fortroligt i forhold til klagerne, ligesom det heller ikke påhviler ombudsmanden at anfægte en anmodning om fortrolig behandling af en klage, som en klager måtte fremsætte.

180 Følgelig begik ombudsmanden ikke en fejl ved ikke at anfægte Parlamentets anmodning om, at visse dokumenter skulle behandles fortroligt.

181 Såfremt ombudsmanden har baseret sin vurdering på fortrolige oplysninger, og en klager anfægter lovligheden af den nævnte afgørelse for Unionens retsinstanser, kan Ombudsmanden imidlertid ikke lovligt forkaste klagerens klagepunkter med henvisning til grunde, der er baseret på fortrolige oplysninger, som hverken klageren eller Unionens retsinstanser har adgang til. Hvis ombudsmanden modsætter sig at meddele alle eller en del af disse oplysninger med den begrundelse, at de er fortrolige, skal Unionens retsinstanser nemlig foretage en prøvelse af den anfægtede afgørelse udelukkende på grundlag af de oplysninger, der er blevet meddelt (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, Sml., EU:C:2013:518, præmis 127).

182 Sagsøgeren har endvidere i det væsentlige anført, at ombudsmanden begik en fejl ved i afgørelsen af 22. oktober 2007 at støtte sin vurdering på »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007, idet det nævnte dokument ikke udgør et bevis for, at de oplysninger, der fremgår af dette dokument, var blevet stillet til rådighed for samtlige Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer før eller efter den 14. maj 2007.

183 Sagsøgeren har med dette klagepunkt blot gentaget den påståede ulovlighed, der er nævnt i præmis 103 ovenfor, idet hun har ændret det til at angå et åbenbart urigtigt skøn. Af de grunde, der er anført i præmis 104 ff. ovenfor, må det fastslås, at ombudsmanden begik en ulovlighed, da han støttede sig på »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007 for at anse det for godtgjort, at Parlamentet behørigt underrettede Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98.

184 For det tredje har sagsøgeren kritiseret ombudsmanden for med urette hos Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer at have undersøgt, om de havde modtaget listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, når han ikke selv i sin egenskab af institution havde modtaget denne liste.

185 Hvad angår den undersøgelse, der blev foretaget efter indgivelsen af klagen, kan det ikke lægges til grund, at ombudsmanden begik en fejl ved at forespørge Parlamentet, om det havde videresendt listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 til Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer. Det skal nemlig først bemærkes, at de undersøgelser, der blev foretaget efter indgivelsen af klagen, og ansættelsen af tjenestemænd i ombudsmandens tjeneste udgør to helt forskellige opgaver for ombudsmanden, og at han ikke er forpligtet til at skabe sammenhæng mellem de klager, som han undersøger, og den manglende videregivelse af en relevant oplysning i forhold til en ansættelse, nemlig i det foreliggende tilfælde oplysningen om, at sagsøgerens navn var blevet opført på en liste over egnede ansøgere, der var udfærdiget i forbindelse med en udvælgelsesprøve. Endelig skal det under alle omstændigheder bemærkes, at ombudsmanden råder over et skøn med hensyn til den måde, hvorpå han ønsker at foretage sin undersøgelse, og at hans beslutning om først at sende en forespørgsel til Parlamentet ikke overskrider grænserne for dette skøn.

186 Hvad angår den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, kan han ikke foreholdes, at han ikke først i sin egenskab af et af Unionens organer undersøgte, om han fra Parlamentet havde modtaget oplysningen om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Ud over den omstændighed, at ombudsmanden råder over et skøn med hensyn til, hvorledes han ønsker at tilrettelægge sine undersøgelser, og derfor kan vælge, hvilke relevante omstændigheder han ønsker at undersøge først, skal det nemlig bemærkes, at selv om ombudsmanden havde modtaget denne oplysning, ville dette ikke nødvendigvis have været tilstrækkeligt til at godtgøre, at Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer også havde modtaget den nævnte oplysning. Følgelig er det af sagsøgeren anførte klagepunkt, der er sammenfattet i præmis 184 ovenfor, ikke begrundet.

187 For det fjerde har sagsøgeren anført, at den omstændighed, at ombudsmanden i afgørelsen af 22. oktober 2007 anførte, at undersøgelsen havde bekræftet, at sagsøgerens curriculum vitae var blevet sendt til Rådet uden oplysning om, at denne fremsendelse skete på baggrund af en henvendelse fra sagsøgeren, beviser, at Rådet ikke rådede over oplysninger om listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 til trods for, at Rådet var medarrangør af den nævnte udvælgelsesprøve. Sagsøgeren har endvidere anført, at den omstændighed, at hun modtog et negativt svar på sin ansøgning om ansættelse ved Den Europæiske Revisionsret, var udtryk for, at denne institution ikke rådede over oplysninger om den nævnte liste. Endelig har sagsøgeren henvist til den korrespondance, som hun udvekslede med EPSO i 2007, og anført, at det ikke heraf kan udledes, at hendes navn var blevet opført på EPSO's liste før den 26. april 2007. Sagsøgeren har kritiseret ombudsmanden for ikke at have sammenholdt de oplysninger, som hidrørte fra EPSO, og som hun havde givet EPSO, med de påstande, som Parlamentet fremsatte på grundlag af »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007.

188 De af sagsøgeren fremsatte bemærkninger understøtter hendes klagepunkt om, at der ikke foreligger noget bevis for, at listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 blev stillet til rådighed for Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer, hvilket indebærer, at den vurdering, som ombudsmanden foretog i afgørelsen af 22. oktober 2007 i denne henseende, er behæftet med en fejl. Da Retten har fastslået, at ombudsmanden begik en ulovlighed i denne forbindelse (jf. præmis 104 ff. ovenfor), påvirker disse bemærkninger ikke afgørelsen af tvisten. Retten bemærker imidlertid, at den omstændighed, at Rådet anmodede om sagsøgerens curriculum vitae på baggrund af en henvendelse fra sagsøgeren, ikke beviser, at Rådet havde fået stillet den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, til rådighed. Den omstændighed, at

Revisionsretten som svar på sagsøgerens ansøgning oplyste, at der ikke fandtes ledige stillinger, der svarede til hendes ansøgning, viser ligeledes intet om, hvorvidt Revisionsretten havde fået stillet den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, til rådighed.

189 Hvad for det femte angår det af sagsøgeren anførte, hvorefter ombudsmanden begik en fejl ved ikke i forbindelse med den undersøgelse, som han indledte på eget initiativ, at undersøge, om listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 var blevet videresendt, er dette klagepunkt sammenfaldende med det klagepunkt, der er behandlet i præmis 153 ff. ovenfor.

Om punkt 2.2 i afgørelsen af 22. oktober 2007

190 Sagsøgeren har anført, at ombudsmanden begik en fejl, da han i sin skrivelse af 1. oktober 2008 oplyste, at han »igen bekræfter, at punkt 2.2 i [min] afgørelse er baseret på den konstatering, som Parlamentet har foretaget i sin udtalelse af 20. marts 2007, hvorefter listen over egnede ansøgere [fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98] er blevet sendt til alle [GD'er]«. Efter sagsøgerens opfattelse har ombudsmanden nemlig således anført, at han ikke støttede sig på sagsakterne i undersøgelsessagen for at nå til sin konklusion, men udelukkende på Parlamentets ensidige påstande.

191 Dette af sagsøgeren fremsatte klagepunkt kan ikke tages til følge, idet ombudsmanden, som han selv har anført, i punkt 2.2 i afgørelsen af 22. oktober 2007 alene har givet en korrekt redegørelse for Parlamentets holdning. Ombudsmanden har ikke i dette punkt foretaget en vurdering af den nævnte holdning. For så vidt som sagsøgeren har bestridt, at der ikke foreligger bevis for, at listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 blev videresendt til alle Parlamentets GD'er, skal det derimod bemærkes, at dette klagepunkt er sammenfaldende med det klagepunkt, der er behandlet i præmis 134 ff. ovenfor, og at sagsøgeren med føje har hævdet, at der ikke foreligger bevis for den nævnte videregivelse.

Om varigheden af gyldigheden af listen over egnede ansøgere

192 For det første har sagsøgeren anført, at ombudsmanden begik en fejl, da han i punkt 2.6. i afgørelsen af 22. oktober 2007 fandt, at valget af datoen for, indtil hvornår en liste over egnede ansøgere skal være gyldig, er en afgørelse, der henhører under ansættelsesmyndighedens skønsbeføjelse. Ifølge sagsøgeren er ansættelsesmyndigheden ikke tillagt en sådan beføjelse ved vedtægten.

193 Retten finder i denne henseende, at det følger af en samlet læsning af artikel 29 og 30 i vedtægten for tjenestemænd, at det tilkommer ansættelsesmyndigheden at fastsætte gyldigheden af en liste over egnede ansøgere, der udfærdiges i forbindelse med en udvælgelsesprøve. Ansættelsesmyndigheden har i denne henseende en vid skønsbeføjelse, der skal udøves under overholdelsen af de almindelige principper, såsom ligebehandlingsprincippet og princippet om begrundelsespligt. Følgelig begik ombudsmanden ikke en fejl ved at fastslå, at valget af datoen for, indtil hvornår en liste over egnede ansøgere skal være gyldig, er en afgørelse, der henhører under ansættelsesmyndighedens skønsbeføjelse.

194 Hvad for det andet angår den omstændighed, at sagsøgeren har kritiseret ombudsmanden for ikke at have fastslået, at Parlamentets afgørelse om at forlænge gyldigheden af den liste over egnede ansøgere, hvorpå hendes navn var opført, var behæftet med en manglende begrundelse, bemærkes, at Parlamentet i sin skrivelse af 17. juli 2007 oplyste, at denne forlængelse var blevet bevilget for at give ombudsmanden mulighed for at afslutte sin undersøgelse. Følgelig må sagsøgerens klagepunkt forkastes som ubegrundet.

195 Hvad for det tredje angår den omstændighed, at sagsøgeren har anført, at ombudsmanden begik en fejl, idet han ikke, efter at gyldigheden af den liste over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, hvorpå hendes navn var opført, var blevet forlænget, undersøgte den

forskelsbehandling, som hun var blevet udsat for i forhold til de andre ansøgere, der havde bestået den nævnte udvælgelsesprøve, for så vidt angår varigheden af den periode, hvori deres navne havde været opført på den nævnte liste, skal det bemærkes, at dette klagepunkt allerede er blevet fremsat inden for rammerne af det første anbringende. Af de grunde, der er nævnt i præmis 127 ff., skal dette klagepunkt derfor forkastes.

196 For det fjerde har sagsøgeren anført, at ombudsmanden begik en fejl ved ikke at iværksætte foranstaltninger som følge af hendes skrivelse af 19. oktober 2007, hvori hun over for ombudsmanden oplyste, at »den omstændighed, at [gyldigheden] af listen [over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98] kun var blevet forlænget tre måneder (hvoraf to måneder faldt i ferieperioden), [godtgjorde], at [hun] i flere år var blevet udsat for forskelsbehandling, idet de [lister over egnede ansøgere, der udfærdiges i forbindelse med almindelige udvælgelsesprøver], normalt forlænges for en meget længere periode for at tilgodese dels de bestående ansøgere, dels institutionerne«. Retten finder i denne henseende for det første, at det ikke med sikkerhed kan anses for godtgjort, når der henses til det korte tidsrum, der forløb mellem den dato, hvor denne skrivelse blev affattet, og den dato, hvor afgørelsen af 22. oktober 2007 blev vedtaget, at ombudsmanden havde mulighed for at gøre sig bekendt med denne skrivelse før vedtagelsen af den nævnte afgørelse. Da det spørgsmål om forskelsbehandling, der er rejst i denne skrivelse, vedrører forlængelsen af periode, hvori listen over egnede ansøgere var gyldig, kunne dette spørgsmål endvidere og under alle omstændigheder først gyldigt rejses efter, at gyldigheden af den liste, hvorpå sagsøgerens navn var opført, faktisk var blevet forlænget (jf. præmis 132 ovenfor). Der er følgelig tale om et nyt klagepunkt, der kan begrunde en ny klage, men ikke en udvidelse af genstanden for den undersøgelse, der blev foretaget som følge klagen. Ombudsmanden begik derfor ikke en fejl ved ikke at undersøge den påståede forskelsbehandling som følge af klagen.

197 For det femte har sagsøgeren anført, at ombudsmanden i afgørelsen af 31. marts 2011 begik en fejl, da han fandt, at Parlamentet ikke havde udsat hende for forskelsbehandling i forhold til de andre ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, for så vidt angik fastsættelsen af den periode, i hvilken listen over egnede ansøgere fra den nævnte udvælgelsesprøve skulle være gyldig. I modsætning til de ansøgere, hvis navne i 2001 var blevet opført på den nævnte liste, hvis gyldighed udløb i 2007, blev sagsøgerens navn ifølge sagsøgeren først opført på listen i 2005.

198 Det erindres i denne forbindelse om, at ligebehandlingsprincippet kræver, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (dom af 19.10.1977, Ruckdeschel m.fl., 117/76 og 16/77, Sml., EU:C:1977:160, præmis 7, af 16.10.1980, Hochstrass mod Domstolen, 147/79, Sml., EU:C:1980:238, præmis 7, og af 26.9.1990, Beltrante m.fl. mod Rådet, T-48/89, Sml., EU:T:1990:50, præmis 34). Princippet om forbud mod forskelsbehandling er således tilsidesat, når to persongrupper, hvis retlige og faktiske situation ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden, behandles forskelligt, eller når forskellige situationer behandles ens (dom af 16.4.1997, Kuchlenz-Winter mod Kommissionen, T-66/95, Sml., EU:T:1997:56, præmis 55). En forskellig behandling må anses for at være i overensstemmelse med det generelle princip om forbud mod forskelsbehandling, når en sådan behandling er baseret på et objektivt og rimeligt kriterium, der står i rimeligt forhold til det formål, der forfølges med den nævnte behandling (dom af 2.3.2004, Di Marzio mod Kommissionen, T-14/03, Sml. Pers., EU:T:2004:59, præmis 83).

199 I det foreliggende tilfælde blev den liste over egnede ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, udfærdiget den 12. januar 2001. På denne liste var oprindeligt opført navnene på 22 bestående ansøgere. Som anført i præmis 113 ovenfor, blev samtlige de 22 ansøgere, der oprindeligt havde bestået denne udvælgelsesprøve, ansat før den 31. december 2002, med undtagelse af en ansøger, der blev ansat den 1. juni 2003. Navnene på de ansøgere, der oprindeligt bestod udvælgelsesprøven, var således opført på den nævnte liste over egnede ansøgere i mindst to år, fire måneder og tyve dage.

200 Sagsøgeren var ikke oprindeligt blandt de ansøgere, der bestod udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, og hvis navne var blevet opført på den liste over egnede ansøgere, der blev udfærdiget den 12. januar 2001, hvilket hun med held har anfægtet for Retten (dom Staelen mod Parlamentet, nævnt i præmis 6 ovenfor, EU:T:2003:52). Den 17. maj 2005 blev sagsøgerens navn opført på den nævnte liste. I en skrivelse af 19. maj 2005 meddelte Parlamentet sagsøgeren, at hendes navn var blevet opført på denne liste, at hun var den eneste bestående ansøger, hvis navn fortsat var opført den nævnte liste, og at den omhandlede liste var gældende indtil den 1. juni 2007. Den 6. juni 2007 blev sagsøgeren imidlertid underrettet om, at Parlamentets generalsekretær havde anmodet om, at proceduren til forlængelse af gyldigheden af den omhandlede liste til den 31. august 2007 blev indledt. Den 17. juli 2007 modtog sagsøgeren meddelelse om, at der var truffet afgørelse om at forlænge gyldigheden af den berørte liste til den 31. august 2007. Sagsøgerens navn var således opført på den omhandlede liste over egnede ansøgere i to år, tre måneder og fjorten dage.

201 Følgelig har sagsøgerens navn været opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 i en kortere periode end den periode, hvori navnene på de andre ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, var opført på den nævnte liste.

202 Ombudsmanden har i afgørelsen af 31. marts 2011 fastslået, at der ikke var begået et tilfælde af fejl og forsømmelser for så vidt angik den forskel, som sagsøgeren hævdede bestod mellem gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, hvorpå hendes navn var opført, og gyldigheden af den liste, hvorpå navnene på de andre ansøgere, der havde bestået den nævnte udvælgelsesprøve, var opført, idet Parlamentet over for ombudsmanden havde forklaret, at de andre bestående ansøgere var blevet ansat inden for to år efter, at listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 var blevet offentliggjort, og at sagsøgerens navn havde været opført på denne liste i en periode på lidt mere end to år, dvs. en længere periode end den periode, hvori navnene på de andre bestående ansøgere havde været opført på den nævnte liste, og at denne forklaring fra Parlamentets side var overbevisende.

203 Når der henses til de omstændigheder, der er redegjort for i præmis 199-201 ovenfor, var Parlamentets forklaring ikke korrekt, og ombudsmanden kunne derfor ikke på grundlag af denne forklaring fastslå, at Parlamentet ikke havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser i denne henseende.

204 Den omstændighed, at en forklaring, der i forbindelse med en undersøgelse afgives over for ombudsmanden, forekommer overbevisende, fritager ikke Ombudsmanden for sin pligt til at sikre, at de omstændigheder, som denne forklaring støttes på, kan anses for godtgjort, når den nævnte forklaring udgør det eneste grundlag for konstateringen af, at den pågældende institution ikke har begået et tilfælde af fejl og forsømmelser.

205 Ombudsmanden handlede således ikke med al nødvendig omhu, da han fastslog, at Parlamentet ikke havde begået et tilfælde af fejl og forsømmelser, ved at sætte sin lid til Parlamentets forklaringer vedrørende ansættelsen af de 22 ansøgere, der oprindeligt havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, uden at have modtaget oplysninger, der godtgjorde, hvornår hver enkelt af disse bestående ansøgere var blevet ansat, idet disse forklaringer viste sig ikke at være korrekte. Denne manglende omhu kan indebære, at Unionen ifalder ansvar som følge af ombudsmandens adfærd (jf. præmis 84-86 ovenfor).

Om tilintetgørelsen af sagsøgerens sag

206 Sagsøgeren har i det væsentlige anført, at ombudsmanden begik fejl i forbindelse med sine undersøgelser ved ikke at forhindre, at Parlamentet tilintetgjorde sagsøgerens sag, og ved at antage, at det ikke var nødvendigt at undersøge, om Parlamentet lovligt havde tilintetgjort ikke blot de personoplysninger, der fremgik af sagen, men også samtlige de i sagen indeholdte sagsakter.

207 Det bemærkes i denne henseende, at sagsøgeren den 15. oktober 2007 modtog en skrivelse fra generaldirektøren for Parlamentets GD for Personale, hvorved hun fik meddelelse om, at gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 var udløbet den 31. august 2007, og at hendes sag, såfremt hun måtte ønske dette, ville blive bevaret i en periode på to og et halvt år i tilfælde af, at der måtte opstå en eventuel tvist vedrørende den nævnte udvælgelsesprøve. Ansøgningen omfattede i overensstemmelse med artikel 2 og artikel 4 i bilag III til vedtægten for tjenestemænd, som lå til grund for afholdelsen af udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, en formular, som alle personer, der ønskede at indgive en ansøgning til udvælgelsesprøven, skulle udfylde, samt de dokumenter og supplerende oplysninger, som skulle vedlægges formularen. Den 19. oktober 2007 oplyste sagsøgeren ombudsmanden om indholdet af skrivelsen af 15. oktober 2007. I mart 2010 tilintetgjorde Parlamentet samtlige de sagsakter vedrørende sagsøgeren, der havde tilknytning til denne udvælgelsesprøve, dvs. ikke blot ansøgningen, men også den sag, der indeholdt samtlige de dokumenter, der var tilgået sagen, efter at sagsøgeren havde fået tilladelse til at deltage i udvælgelsesprøven. Den 29. juli 2010 indledte ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ. Endelig anførte Ombudsmanden i punkt 86 i afgørelsen af 31. marts 2011 følgende:

»Parlamentet er af den opfattelse, at tilintetgørelsen af sagsakterne er i overensstemmelse med Parlamentets generelle politik på området og var nødvendig for, at Parlamentet kunne opfylde de generelle forpligtelser, der påhviler det i medfør af reglerne om databeskyttelse. Parlamentet har fremlagt en kopi af de omhandlede regler, hvoraf fremgår, at oplysninger om ansøgere, der ikke består en udvælgelsesprøve, skal tilintetgøres to og et halvt år efter, at den pågældende reserveliste ikke længere er gyldig. Parlamentet har endvidere forklaret, at det ikke kun tilintetgør de personoplysninger om en bestemt ansøger, der er indeholdt i sagen, men at det tilintetgør hele sagen. Ombudsmanden bemærker, at den måde, hvorpå Parlamentet har behandlet sagsøgerens sag, forekommer at være i overensstemmelse med den almindelige fremgangsmåde i sådanne tilfælde, dvs. at de pågældende dokumenter tilintetgøres to og et halvt år efter, at den pågældende reserveliste ikke længere er gyldig. Ombudsmanden finder, at der i den foreliggende sag ikke er grundlag for at undersøge, om Parlamentet har handlet korrekt ved ikke blot at tilintetgøre klagerens personoplysninger, men også sagen i sin helhed. Det væsentlige i den foreliggende sag er nemlig, at det fremgår af de oplysninger, som Parlamentet har tilvejebragt, at Parlamentet ikke råder over kopier af skrivelser eller e-mails, hvorved det underrettede Unionens andre institutioner og organer om, at klagerens navn var blevet tilføjet på den pågældende reserveliste, der allerede var udfærdiget. Der foreligger ingen oplysninger, der giver anledning til at antage, at Parlamentet har tilintetgjort de omhandlede sagsakter for at bortskaffe beviser.«

208 For det første har sagsøgeren kritiseret ombudsmanden for ikke at have forhindret, at Parlamentet tilintetgjorde sagsakterne vedrørende hende, idet denne tilintetgørelse ifølge sagsøgeren gjorde det umuligt for ombudsmanden at gennemføre den undersøgelse, som han havde indledt på eget initiativ.

209 Det bemærkes i denne henseende, at det ikke fremgår af sagsakterne i den foreliggende sag, at sagsøgeren modsatte sig tilintetgørelsen af hendes sag, selv om hun havde mulighed for at gøre dette. I skrivelsen af 19. oktober 2007 fik ombudsmanden endvidere kun meddelelse om, at det var sagsøgerens ansøgning, der ville blive tilintetgjort, og ikke sagen i sin helhed. Når der henses til indholdet af en sådan ansøgningssag, har sagsøgeren imidlertid ikke redegjort for, hvorledes en sådan sag på nogen måde kan anvendes til at godtgøre, at listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 blev videresendt til Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. Når der henses til indholdet af den nævnte sag, den omstændighed, at sagsøgeren ikke har godtgjort, hvorledes denne sag er relevant, og den omstændighed, at det ikke er godtgjort, at ombudsmanden var vidende om, at hele sagsøgerens sag ville blive tilintetgjort og ikke blot hendes ansøgning, kan ombudsmanden ikke foreholdes, at han ikke modsatte sig, at sagsakterne blev tilintetgjort.

210 Endelig har sagsøgeren under alle omstændigheder ikke godtgjort, at det udelukkende ud fra den sag, som Parlamentet rådede over vedrørende hende, teoretisk var muligt at godtgøre, at Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer havde modtaget underretning om, at hendes navn var

opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Som ombudsmanden har anført rådede bl.a. Rådet over andre tilgængelige informationskilder. Sagsøgeren gjorde imidlertid indsigelse mod, at ombudsmanden foretog en undersøgelse hos Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer (jf. præmis 153 ff. ovenfor). Henset til det skøn, som ombudsmanden råder over ved tilrettelæggelsen af sine undersøgelser, og til den omstændighed, at der fandtes andre tilgængelige informationskilder, er den omstændighed, at ombudsmanden ikke modsatte sig Parlamentets tilintetgørelse af sagsøgerens sag, ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at han handlede ulovligt.

211 For det andet har sagsøgeren anført, at ombudsmanden anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da han fandt, at det ikke var nødvendigt at undersøge, om Parlamentet med føje havde tilintetgjort sagsøgerens sag, selv om det må anses for åbenbart, at tilintetgørelsen var ulovlig.

212 Når der henses til genstanden for den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, begik ombudsmanden ikke nogen fejl, da han fandt, at det ikke var nødvendigt at foretage en undersøgelse af det forhold, at Parlamentet havde tilintetgjort samtlige sagsakter i sagsøgerens sag. Som det fremgår af punkt 43 i afgørelsen af 31. marts 2011, var formålet med undersøgelsen på eget initiativ nemlig at give Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer oplysning om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, denne listes gyldighedsperiode, og at sagsøgeren og de andre ansøgere, der havde bestået den nævnte udvælgelsesprøve, var blevet behandlet ens i forhold til den nævnte listes gyldighedsperiode.

213 Ombudsmanden kunne derfor lovligt i forbindelse med den undersøgelse, som han indledte på eget initiativ, undlade at foretage en undersøgelse af, om Parlamentet med føje havde kunnet tilintetgøre samtlige sagsakter i sagsøgerens sag.

214 Hvad angår den omstændighed, at sagsøgeren specifikt har kritiseret ombudsmanden for ikke at have undersøgt den ulovlige tilintetgørelse af personoplysninger, har sagsøgeren ikke, således som ombudsmanden har anført i duplikken, fremsat et sådant klagepunkt i stævningen. Det fremgår imidlertid af bestemmelserne i artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement, sammenholdt med artikel 48, stk. 2, at den stævning, der indleveres til Retten, skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af de påberåbte søgsmålsgrunde, og at nye anbringender ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige og faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. Imidlertid skal et anbringende, der udgør en uddybning af et anbringende, der tidligere er fremsat direkte eller indirekte i stævningen, og som har en nær sammenhæng med dette, antages til realitetsbehandling (jf. dom af 14.3.2007, Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, T-107/04, Sml., EU:T:2007:85, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis). I det foreliggende tilfælde udgør det nævnte klagepunkt ikke en uddybning af et eksisterende anbringende. Følgelig kan dette klagepunkt ikke antages til realitetsbehandling.

215 Det bemærkes endvidere og under alle omstændigheder, at sagsøgeren i forbindelse med den undersøgelse, som ombudsmanden foretog i det foreliggende tilfælde, ikke på noget tidspunkt fremsatte en sådan klage over for ombudsmanden. I skrivelsen af 19. oktober 2007 modsatte sagsøgeren sig ikke, at hendes ansøgning ville blive tilintetgjort, hvilket hun havde modtaget meddelelse om ved Parlamentets skrivelse af 15. oktober 2007. Efter afgørelsen af 22. oktober 2007 og i forbindelse med den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, klagede sagsøgeren heller ikke til ombudsmanden over en sådan ulovlighed. Ombudsmanden kan derfor ikke foreholdes, at han ikke foretog en undersøgelse af dette spørgsmål.

Om besvarelsen af skrivelsen af 15. maj 2007

216 Sagsøgeren har kritiseret ombudsmanden for at have set bort fra den omstændighed, at Parlamentet ikke besvarede hendes skrivelse af 15. maj 2007, hvori hun anmodede om forlængelse af gyldigheden af den omhandlede liste over egnede ansøgere.

217 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, at Parlamentet i skrivelsen af 6. juni 2007 udtrykkeligt anførte, at denne skrivelse udgjorde et svar på sagsøgerens skrivelse af 15. maj 2007. Ombudsmanden behandlede endvidere i punkt 81 i afgørelsen af 31. marts 2011 udtrykkeligt spørgsmålet om besvarelsen af skrivelsen af 15. maj 2007. Ombudsmanden kan derfor ikke foreholdes, at han så bort fra indholdet af Parlamentets besvarelse af skrivelsen af 15. maj 2007. Endelig skal det bemærkes, at sagsøgeren opnåede, at gyldigheden af den omhandlede liste over egnede ansøgere blev forlænget til den 31. august 2007.

218 Følgelig skal klagepunktet vedrørende ombudsmandens manglende hensyntagen til den omstændighed, at Parlamentet ikke besvarede sagsøgerens skrivelse af 15. maj 2007, forkastes som ubegrundet.

Om den manglende undersøgelse af Parlamentets modstand mod at udnævne sagsøgeren

219 Sagsøgeren har kritiseret ombudsmanden for ikke at have undersøgt, hvorfor Parlamentet var imod at udnævne sagsøgeren.

220 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren i klagen har anført, at hun af den omstændighed, at hun var den eneste ansøger, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, og hvis navn var blevet opført på den liste over egnede ansøgere, der var udfærdiget i forbindelse med den nævnte udvælgelsesprøve, som ikke var blevet udnævnt, måtte udlede, at hun var blevet udsat for en hævnhandling fra Parlamentets side. Sagsøgeren har anført, at hun har venner, der arbejder som tjenestemænd ved Unionens andre institutioner, hvis navne hun ikke kan oplyse af fortrolighedshensyn, som har bekræftet hendes mistanke.

221 Ombudsmanden besluttede efter at have modtaget klagen at undersøge, hvorledes sagsøgerens sag var blevet behandlet, efter at hendes navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, og om sagsøgeren havde fået en retfærdig behandling i forbindelse med besættelsen af stillinger ved Unionens institutioner.

222 Denne tilgang er ikke behæftet med en ulovlighed. Da påstanden om Parlamentets hævnhandling støttes på en slutning og påstande, der hidrører fra ikke-identificerbare kilder, påhvilede det nemlig ombudsmanden at undersøge de omstændigheder, som lå til grund for denne slutning og disse påstande. Dette var imidlertid også, hvad ombudsmanden gjorde, da han, efter at have modtaget klagen, afgrænsede undersøgelsens genstand.

Konklusion

223 Det fremgår af undersøgelsen af det andet anbringende, at ombudsmanden ud over de ulovligheder, der er fastslået i forbindelse med undersøgelsen af det første anbringende, ikke udviste omhu, da han alene baserede sig på en påstand fremsat af Parlamentet om varigheden af den periode, hvori navnene på de bestående ansøgere var opført på listen over egnede ansøgere (jf. præmis 205 ovenfor). Denne manglende omhu har medført, at ombudsmanden med urette har anset visse omstændigheder for godtgjort, og at han derfor fejlagtigt har konkluderet, at Parlamentet ikke begik et tilfælde af fejl og forsømmelser.

3. Om ulovlighederne i form af manglende upartiskhed, objektivitet og uafhængighed samt i form af ond tro hos ombudsmanden og magtfordrejning

224 Sagsøgeren har inden for rammerne af det tredje anbringende anført, at ombudsmanden i forbindelse med de i sagen omhandlede undersøgelser har udvist manglende upartiskhed, objektivitet og uafhængighed, at han har handlet i ond tro, og at han har begået magtfordrejning.

225 For det første har sagsøgeren sat spørgsmålstegn ved, om den samarbejdsaftale af 15. marts 2006, der er indgået mellem Parlamentet og ombudsmanden (herefter »samarbejdsaftalen«), er lovlig, og ved den betydning, som denne aftale har for den uafhængige og objektive behandling af klagen.

226 Retten finder i denne henseende, at sagsøgeren ikke har præciseret rækkevidden af sit klagepunkt tilstrækkelig klart. Et enkelt spørgsmål er ikke tilstrækkeligt til at forklare grundene til, at hun ikke anser ombudsmanden for at være uafhængig i forhold til Parlamentet.

227 Den eneste tilstrækkeligt præcise påstand, som sagsøgeren har fremsat vedrørende samarbejdsaftalen, er påstanden om, at ombudsmanden ikke havde den nødvendige uafhængighed på grund af den støtte, som han modtog i forbindelse varetagelsen af sit hverv fra Parlamentets juridiske tjeneste i henhold til den nævnte aftale.

228 Samarbejdsaftalens artikel 8 foreskriver ganske vist muligheden for at etablere et juridisk samarbejde mellem ombudsmanden og Parlamentet. Sagsøgeren har imidlertid ikke fremlagt det mindste bevis for, at ombudsmanden har gjort brug af denne mulighed i det foreliggende tilfælde. Sagsøgeren har navnlig ikke fremlagt noget indicium for, at ombudsmanden i forbindelse med udøvelsen af sine undersøgelsesbeføjelser har modtaget støtte fra Parlamentets juridiske tjeneste. Følgelig skal sagsøgerens klagepunkt om, at ombudsmanden ikke havde den nødvendige uafhængighed som følge af den nævnte aftale, forkastes som ubegrundet.

229 For det andet har sagsøgeren anført, at den omstændighed, at ombudsmanden handlede i ond tro, og at han ønskede at beskytte Parlamentet, fremgår af såvel skrivelsen af 1. oktober 2008 som skrivelsen af 10. marts 2010, hvori der henvises til punkt 2.5 i afgørelsen af 22. oktober 2007, med undtagelse af den fejlagtige passage, hvorefter Parlamentet allerede i sin udtalelse havde anført, at den liste over egnede ansøgere, hvoraf fremgik, at sagsøgeren stod til rådighed, var blevet stillet til rådighed for andre institutioner.

230 Det bemærkes i denne forbindelse, at ombudsmanden i afgørelsen af 22. oktober 2007 med urette anførte, at det fremgik af Parlamentets udtalelse, at den liste over egnede ansøgere, hvorpå ansøgerens navn var opført, var blevet stillet til rådighed for de andre institutioner (jf. præmis 102 ovenfor). De oplysninger, der var udeladt i skrivelserne af 1. oktober 2008 og af 10. marts 2010, som sagsøgeren har henvist til, var imidlertid ikke skjulte, idet de udeladte oplysninger i henvisningen var erstattet af prikker. Endelig har ombudsmanden i de to skrivelser henvist til formuleringen af den vurdering, der fremgår af punkt 2.5 i afgørelsen af 22. oktober 2007, idet den vedrører undersøgelsen og ikke Parlamentets udtalelse. På baggrund af disse omstændigheder godtgør den udeladelse af oplysninger, som sagsøgeren har henvist til, ikke, at ombudsmanden handlede i ond tro, eller at han udviste upartiskhed.

231 For det tredje har sagsøgeren anført, at den omstændighed, at ombudsmanden ikke på noget tidspunkt krævede, at Parlamentet skulle fremlægge bevis for, at den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, var blevet stillet til rådighed for Unionens andre institutioner, og at han havde begrænset sig til kun at tage »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007 i betragtning, udgør et indicium for, at ombudsmanden handlede subjektivt og efter en hemmelig forståelse. Den omstændighed, at ombudsmanden ikke foretog en korrekt undersøgelse af beviset for, at den nævnte liste var blevet sendt til Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer (jf. præmis 103 ff. ovenfor), udgør imidlertid ikke i sig selv et indicium for, at ombudsmanden handlede subjektivt

eller efter en hemmelig forståelse mellem Parlamentet og ombudsmanden. Sagsøgeren har nemlig ikke godtgjort, at der var tale om en forsætlig fejl. Denne vurdering gælder også i forhold til den fejl, som ombudsmanden begik som følge af, at der ikke forelå noget bevis for, at denne liste var blevet stillet til rådighed for Parlamentets andre GD'er.

232 For det fjerde begik ombudsmanden af de grunde, der er anført i præmis 168 og 179 ovenfor, ikke en fejl ved ikke at offentliggøre en berigtigelse til afgørelsen af 22. oktober 2007 og ved at anføre, at visse af de dokumenter, som Parlamentet havde fremlagt, var fortrolige. Disse omstændigheder kan derfor ikke påberåbes med henblik på at godtgøre, at ombudsmanden udviste partiskhed eller handlede efter en hemmelig forståelse med Parlamentet.

233 For det femte har sagsøgeren anført, at ombudsmandens onde tro er godtgjort ved den omstændighed, at han ikke tog hensyn til sagsøgerens, P.'s og W.'s henvendelser, og at han først efter tre år indledte en ny undersøgelse. Det kan imidlertid ikke lægges til grund, at ombudsmanden ikke tog hensyn til de nævnte henvendelser, idet han netop indledte en undersøgelse på eget initiativ som følge af disse henvendelser. Selv om det måtte fastslås, at denne undersøgelse ikke blev indledt inden for en rimelig frist, er denne betragtning ikke tilstrækkelig til at bevise, at ombudsmanden handlede i ond tro.

234 For det sjette har sagsøgeren anført, at ombudsmanden var vidende om, at hans afgørelse om at indlede en ny undersøgelse i juli 2010 ikke ville kunne gennemføres, fordi Parlamentet havde tilintetgjort samtlige oplysninger i sagsøgerens sag i marts 2010. Efter sagsøgerens opfattelse var den nye undersøgelse således blot et forsøg på at skjule en åbenbar forsømmelse, som var begået i forbindelse med gennemførelsen af den første undersøgelse, hvilket godtgør, at ombudsmanden åbenbart udviste partiskhed til fordel for Parlamentet.

235 Disse klagepunkter er ikke begrundede. Af de grunde, der er anført i præmis 206 ff. ovenfor, har sagsøgeren nemlig hverken godtgjort, at ombudsmanden var vidende om, at Parlamentet agtede at tilintetgøre samtlige sagsakter i sagsøgerens sag, eller at den undersøgelse, som han indledte på eget initiativ, ikke ville kunne gennemføres. Følgelig gør disse omstændigheder det ikke muligt at fastslå, at ombudsmanden havde til hensigt at skjule en åbenbar forsømmelse, eller at godtgøre, at ombudsmanden åbenbart udviste partiskhed til fordel for Parlamentet.

236 For det syvende har sagsøgeren anført, at ombudsmanden handlede i ond tro og forsøgte at skjule sin egen fejl, da han i afgørelsen af 31. marts 2011 konkluderede, at der ikke var begået et tilfælde af fejl og forsømmelser, ved at sætte sin lid til Parlamentets påstande, og ved at afslå at forespørge de andre institutioner og organer på eget initiativ. Retten finder i denne henseende, at den omstændighed, at ombudsmanden i det foreliggende tilfælde med urette satte sin lid til Parlamentets påstande, ikke udgør et tilstrækkeligt bevis for, at han handlede i ond tro, eller at han havde til hensigt at skjule sin egen fejl. Den omstændighed, at han i det foreliggende tilfælde nægtede at fortsætte den undersøgelse, som han havde indledt på eget initiativ, som følge af, at sagsøgeren havde afslået at samarbejde i forbindelse med undersøgelsen, udgør ligeledes heller ikke et bevis for, at ombudsmanden handlede i ond tro eller at han på nogen måde skjulte en fejl (jf. præmis 153 ff. ovenfor).

237 For det ottende har sagsøgeren anført, at den omstændighed, at hun en uge før afgørelsen af 22. oktober 2007 modtog en skrivelse, hvorved hun fik meddelelse om den fremgangsmåde, der ville blive fulgt med henblik på at tilintetgøre hendes personoplysninger, giver anledning til at antage, at Parlamentet fik kendskab til den nævnte afgørelse før sagsøgeren. Retten finder, at sådanne spekulationer ikke gør det muligt at fastslå, at der forelå en hemmelig forståelse mellem Parlamentet og ombudsmanden.

238 For det niende har sagsøgeren anført, at ombudsmanden handlede selvmodsigende, idet han på den ene side med øjeblikkelig virkning accepterede, at EPSO forvaltede den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, i sin database, og på den anden side afslog at offentliggøre den nævnte liste i *Den Europæiske Unions Tidende* med den begrundelse, at bestemmelsen om

offentliggørelse ikke kunne anvendes med tilbagevirkende kraft. Retten bemærker i denne henseende, at sagsøgeren ikke har givet en tilstrækkelig begrundelse for grundene til, at hun er af den opfattelse, at denne tilgang var selvmodsigende. Selv om en sådan tilgang måtte anses for selvmodsigende, er den endvidere og under alle omstændigheder ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at der forelå en hemmelig forståelse mellem Parlamentet og ombudsmanden.

239 For det tiende har sagsøgeren gentaget de klagepunkter, der vedrører gyldighedsperioden for listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, dvs. dels at ombudsmanden anså det for positivt, at Parlamentet forlængede denne listes gyldighed, uden at tage hensyn til, at Parlamentet ikke havde besvaret sagsøgerens anmodning om forlængelse, dels at ombudsmanden ikke undersøgte den påståede forskelsbehandling mellem sagsøgerens situation, og den situation, som de andre ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, befandt sig i, og heraf udledt, at ombudsmanden handlede i ond tro eller udviste partiskhed. Hvad angår disse klagepunkter skal det erindres, at sagsøgeren af de grunde, der er anført i præmis 125 ff. ovenfor, ikke med føje kan hævde, at Parlamentet ikke besvarede sagsøgerens henvendelse. Hvad angår forskelsbehandlingen er den begåede fejl (jf. præmis 197 ff. ovenfor) endvidere ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at ombudsmanden handlede i ond tro eller udviste partiskhed.

240 For det ellevte er det efter sagsøgerens opfattelse særdeles mistænkeligt, at ombudsmanden ikke har fremlagt den skrivelse, som han sendte til Parlamentet den 24. maj 2007, og Parlamentets besvarelse af 31. maj 2007, der omhandler forlængelsen af gyldighedsperioden for listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, hvorpå hendes navn var opført. Da ombudsmanden har fremlagt disse dokumenter i forbindelse med duplikken, er det nævnte klagepunkt blevet uden genstand.

241 Sagsøgeren har i øvrigt anført, at den omstændighed, at ombudsmanden i afgørelsen af 31. maj 2011 fordrejede indholdet af Parlamentets skrivelse af 6. juni 2007, idet han bekræftede, at Parlamentet havde underrettet ham om afgørelsen om at forlænge listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, udgør et indicium for, at ombudsmanden handlede i ond tro, og at der forelå en hemmelig forståelse mellem ombudsmanden og Parlamentet.

242 Det bemærkes i denne henseende, at Parlamentets repræsentant i skrivelsen af 6. juni 2007 anførte, at sagsøgerens skrivelse af 15. maj 2007, hvorved hun anmodede om forlængelse af gyldighedsperioden for listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, var blevet fremsendt til Parlamentet med henblik på besvarelse, og at Parlamentet havde været fuldt ud opmærksomt herpå. Parlamentets repræsentant oplyste endvidere over for sagsøgeren på opfordring fra ombudsmanden, og idet Parlamentet afventede udfaldet af ombudsmandens behandling af sagsøgerens sag, at Parlamentets generalsekretær havde anmodet sine tjenestegrene om at »indlede proceduren til forlængelse af [gyldigheden] af [den nævnte liste over egnede ansøgere] til den 31. august 2007«.

243 Ombudsmanden anførte i øvrigt i afgørelsen af 31. marts 2011 følgende:

»Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt Parlamentet udtrykkeligt burde have besvaret klagerens skrivelse af 15. maj 2007, erindres om, at klageren i denne skrivelse havde anmodet Parlamentet om at forlænge gyldigheden af den omhandlede reserveliste. Ombudsmanden finder, at det er åbenbart, at god forvaltningsskik tilsiger, at Parlamentet skal besvare skrivelsen. En grundig undersøgelse af de påstande, der er fremsat i [klagen], viser imidlertid, at et sådant svar blev afsendt. Ved skrivelse af 6. juni 2007 underrettede Parlamentet klageren om, at Parlamentet på opfordring fra ombudsmanden havde besluttet at forlænge gyldigheden af den omhandlede reserveliste til den 31. august 2007. Klageren sendte den 8. juni 2007 en kopi af denne skrivelse til ombudsmanden. Der [kan] således [ikke] konstateres noget tilfælde af fejl og forsømmelser for så vidt angår dette forhold i sagen.«

244 Henset til ovenstående betragtninger er det klart, at Parlamentets skrivelse af 6. juni 2007 udgør et svar på skrivelsen af 15. maj 2007. Det skal endvidere bemærkes, at sagsøgeren i denne skrivelse modtog underretning om, at proceduren til forlængelse af gyldigheden af listen over egnede ansøgere fra

udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 til den 31. august 2007 var blevet indledt. Da dette initiativ var iværksat af Parlamentets generalsekretær, da det indebar, at Parlamentets generalsekretær var enig i at foretage en sådan forlængelse, og da den blev meddelt sagsøgeren, måtte sagsøgeren have forstået, at gyldigheden af den nævnte liste ville blive forlænget til den 31. august 2007. Denne skrivelse udgør derfor hverken et indicium for, at ombudsmanden handlede i ond tro, eller et indicium for, at der forelå en hemmelig forståelse mellem ombudsmanden og Parlamentet.

245 For det tolvte har sagsøgeren anført, at den omstændighed, at ombudsmanden den 1. juli 2008, dvs. kort tid efter, at sagsøgeren den 6. maj 2008 klagede over ombudsmanden til det franske formandskab for Rådet, besvarede hendes skrivelser af 19. oktober 2007 og af 24. januar 2008, udgør et indicium for, at der forelå en hemmelig forståelse mellem ombudsmanden og Parlamentet, som modtog en henvendelse fra det nævnte franske formandskab herom. Dette klagepunkt er ubegrundet. Sagsøgeren medgav nemlig under retsmødet, at denne omstændighed ikke udgjorde et bevis for, at der forelå en hemmelig forståelse. Den omstændighed, at ombudsmanden besvarede sagsøgerens skrivelse kort tid efter, at Parlamentet havde modtaget en henvendelse, som sagsøgeren udelukkende havde beskrevet som sandsynlig, udgør endvidere ikke et indicium for, at der forelå en hemmelig forståelse mellem ombudsmanden og Parlamentet.

246 De forskellige omstændigheder, som sagsøgeren har henvist til, gør det derfor hverken isoleret eller samlet set muligt at godtgøre, at ombudsmanden handlede i ond tro, at han udviste partiskhed eller anlagde en subjektiv tilgang. De forskellige argumenter, som sagsøgeren har fremsat, gør det endvidere hverken isoleret eller samlet set muligt at godtgøre, at der forelå en hemmelig forståelse mellem ombudsmanden og Parlamentet.

247 Hvad angår sagsøgerens påstand om magtfordrejning skal det erindres om, at begrebet magtfordrejning i EU-retten har et klart afgrænset indhold og skal forstås således, at en administrativ myndighed anvender sine beføjelser til at fremme et andet formål end det, der ligger til grund for beføjelserne. En beslutning kan kun anses for at udgøre magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at beslutningen er truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet (dom af 25.6.1997, Italien mod Kommissionen, C-285/94, Sml., EU:C:1997:313, præmis 52, og af 12.4.2013, Du Pont de Nemours (Frankrig) m.fl. mod Kommissionen, T-31/07, EU:T:2013:167, præmis 334).

248 Ingen af de argumenter, som sagsøgeren har fremsat, gør det muligt på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier at fastslå, at ombudsmanden traf sine afgørelser for at skjule de ulovligheder, som han havde begået, og de ulovligheder, som Parlamentet skulle have begået i forbindelse med forvaltningen af listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98.

249 Sagsøgerens tredje anbringende skal følgelig forkastes i sin helhed.

4. Om ulovlighederne i form af tilsidesættelse af principperne om omsorgspligt, om »god forvaltningsskik« og om en rimelig frist, adfærdskodeksens artikel 14 og 17 og artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder

a) Indledning

250 Sagsøgeren har inden for rammerne af det fjerde anbringende anført, at ombudsmanden i forbindelse med de i den omhandlede sag foretagne undersøgelser tilsidesatte principperne om omsorgspligt, om »god forvaltningsskik« og om en rimelig frist, adfærdskodeksens artikel 14 og 17 og artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder.

251 De klagepunkter, som sagsøgeren har fremsat inden for rammerne af dette anbringende om, at ombudsmanden udviste forsømmelser i forbindelse med de omhandlede undersøgelser, om, at han skjulte sine fejl, og at han ikke undersøgte den påståede fortrolighed, er sammenfaldende med de klagepunkter, der er fremsat inden for rammerne af de tre første anbringender. Der henvises derfor til den bedømmelse af disse klagepunkter, der er foretaget i forbindelse med undersøgelsen af disse anbringender.

b) Om den rimelige frist

252 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af en rimelig frist bemærkes, at det fremgår af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder, at enhver har ret til at få sin sag behandlet inden for en rimelig frist af Unionens institutioner og organer. Det er endvidere blevet fastslået, at når varigheden af en procedure ikke er fastsat ved en EU-retlig bestemmelse, skal den »rimelige« karakter af den frist, som institutionen har behov for til at vedtage den pågældende akt, vurderes på grundlag af samtlige omstændigheder i den konkrete sag, herunder navnlig tvistens betydning for den pågældende, sagens kompleksitet og de involverede parters adfærd. Den rimelige karakter af en frist kan således ikke fastlægges under henvisning til en bestemt maksimumsgrænse, der fastsættes på abstrakt vis, men skal vurderes i hvert enkelt tilfælde under hensyn til sagens omstændigheder (jf. dom af 16.9.2013, De Nicola mod EIB, T-264/11 P, Sml. Pers., EU:T:2013:461, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

253 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren anført, at ombudsmanden tilsidesatte den forpligtelse, der påhviler ham, til at behandle en sag inden for en rimelig frist, dels ved at vente næsten tre år efter afgørelsen af 22. oktober 2007 med at anerkende, at der fortsat var behov for visse præciseringer, dels ved at have brugt mere end fire år på endeligt at afslutte sagen. Sagsøgeren har endvidere kritiseret ombudsmanden for ikke at have besvaret en række skrivelser inden for en rimelig frist.

254 Hvad angår disse klagepunkter skal der sondres mellem dels den periode, der forløb fra vedtagelsen af afgørelsen af 22. oktober 2007 til begyndelsen af den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ den 29. juni 2010, hvorunder sagsøgeren gentagne gange henvendte sig til ombudsmanden (herefter »den første periode«), dels den periode, der forløb fra begyndelsen af den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ den 29. juni 2010, til vedtagelsen af afgørelsen af 31. marts 2011, hvorved denne undersøgelse blev afsluttet (herefter »den anden periode«). Bedømmelsen af, om ombudsmanden har overholdt en rimelig frist, skal nemlig vurderes i forhold til den måde, hvorpå de procedurer, der førte til vedtagelsen af afgørelserne, fandt sted, og ikke i forhold til, om de grunde, som parterne har anført i forbindelse med de forskellige afgørelser, var berettigede.

255 Den første periode vedrørte således ikke en procedure i egentlig forstand, men henvendelser fra sagsøgeren til ombudsmanden, som denne skulle besvare inden for en rimelig frist. Den anden periode vedrørte derimod specifikt en undersøgelsesprocedure, der førte til vedtagelsen af en afgørelse.

256 Hvad angår den første periode anmodede sagsøgeren den 24. januar 2008 om en genåbning af undersøgelsen med den begrundelse, at ombudsmanden ikke i afgørelsen af 22. oktober 2007 havde besvaret og taget hensyn til de omstændigheder, der var nævnt i sagsøgerens skrivelse af 19. oktober 2007. Den 1. juli 2008 besvarede ombudsmanden disse skrivelser, idet han afslog at genåbne undersøgelsen. Ombudsmanden sendte således sine besvarelser henholdsvis otte og fem måneder efter, at sagsøgeren havde fremsendt sine skrivelser, uden at angive nogen som helst begrundelse, der kunne berettige disse svarfrister. Som ombudsmanden har anerkendt, blev disse besvarelser ikke givet inden for en rimelig frist. I mangel af andre omstændigheder kunne den besvarelse, der blev givet i det foreliggende tilfælde, hvorved ombudsmanden afslog at genåbne undersøgelsen, nemlig ikke begrunde en sådan svarfrist.

257 Den 14. juli 2008 anmodede sagsøgeren ombudsmanden om at modtage visse dokumenter, der vedrørte offentliggørelsen af oplysningen om, at hendes navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Den 21. juli 2008 besvarede ombudsmanden denne skrivelse. Denne besvarelse blev givet inden for en rimelig frist.

258 Den 1. august 2008 sendte sagsøgeren en skrivelse til ombudsmanden som svar på dennes skrivelse af 21. juli 2008. Den 1. oktober 2008 besvarede Ombudsmanden denne skrivelse. Denne besvarelse blev givet inden for en rimelig frist.

259 Den 8. oktober 2008 reagerede sagsøgeren på ombudsmandens skrivelse af 1. oktober 2008. I slutningen af skrivelsen anførte sagsøgeren følgende sætning: »Jeg frabeder mig enhver skriftlig henvendelse fra Deres side fremover.« På baggrund af indholdet af denne skrivelse kan ombudsmanden ikke foreholdes, at han ikke besvarede skrivelsen.

260 Hvad angår besvarelsen af de skrivelser, der hidrørte fra P., kan sagsøgeren ikke påberåbe sig, at disse besvarelser ikke blev givet inden for en rimelig frist, idet hun ikke var adressat for de nævnte besvarelser.

261 Hvad angår den anden periode kan det ikke lægges til grund, at den periode, der forløb mellem den 29. juni 2010, som var det tidspunkt, hvor ombudsmanden indledte en undersøgelse på eget initiativ, og den 31. marts 2011, som var det tidspunkt, hvor afgørelsen om at afslutte denne undersøgelse blev truffet, ikke var rimelig, idet der forløb mindre end et år mellem de to datoer.

262 For så vidt som sagsøgeren har kritiseret ombudsmanden for først den 3. maj 2007 at have fremsendt de bemærkninger fra Parlamentet, som han havde modtaget den 20. marts 2007, var det med rette, at ombudsmanden i sin skrivelse af 3. maj 2007 anførte, at han ikke havde begrænset sig til at videresende Parlamentets udtalelse. Ombudsmanden gav endvidere sagsøgeren meddelelse om, at han havde besluttet at indlede en undersøgelse, hvilket forudsætter, at der er foretaget en vurdering. Følgelig var det nævnte tidsrum ikke urimeligt.

c) Om overholdelse af adfærdskodeksen

263 Hvad angår sagsøgerens påstand om, at der er sket en tilsidesættelse af adfærdskodeksens artikel 14 og 17, bemærkes, at denne kodeks ikke er en retsforskrift, men en beslutning, som Parlamentet har vedtaget, hvorved et udkast, som Ombudsmanden har forelagt Parlamentet, ændres, og hvorved Kommissionen opfordres til at forelægge et tilsvarende forslag (jf. dom af 11.5.2010, PC-Ware Information Technologies mod Kommissionen, T-121/08, Sml., EU:T:2010:183, præmis 90 og den deri nævnte retspraksis). Ombudsmanden har endvidere i indledningen til den nævnte kodeks anført, at kodeksen ikke udgjorde et retligt bindende instrument.

264 Ombudsmanden har således med vedtagelsen af adfærdskodeksen ikke haft til hensigt at fastsætte retsregler, der tillægger borgerne rettigheder. Den manglende overholdelse af adfærdskodeksen er derfor ikke tilstrækkelig til at fastslå, at der er sket en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, og som kan indebære, at Unionen ifalder ansvar. Det er kun i tilfælde af, at bestemmelserne i den nævnte kodeks er udtryk for den grundlæggende ret til god forvaltningsskik, således som denne er fastsat i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder, at de kan indebære, at Unionen ifalder ansvar.

265 Hvad angår den omstændighed, at sagsøgeren har kritiseret ombudsmanden for i mange tilfælde ikke at have besvaret eller ikke bekræftet modtagelsen af sagsøgerens skrivelser gennem flere måneder, og dermed tilsidesat adfærdskodeksens artikel 14 og 17, finder Retten, at det nævnte klagepunkt skal forkastes grundet manglende klarhed. Sagsøgeren har nemlig undladt at præcisere, hvilke skrivelser ombudsmanden ikke bekræftede modtagelsen af eller slet ikke besvarede. Hvad angår reglen om, at en

institution skal bekræfte modtagelsen af enhver skrivelse inden for en frist på to uger, som det fremgår af adfærdskodeksens artikel 14, bemærker Retten i øvrigt, at der blot er tale om en formel regel, der ikke udtrykkeligt fremgår af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder. Den manglende overholdelse af denne regel kan derfor ikke udgøre en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, som kan indebære, at Unionen ifalder ansvar.

266 Hvad angår den omstændighed, at sagsøgeren har påberåbt sig den regel, der er fastsat i adfærdskodeksens artikel 17, hvorefter tjenestemanden sikrer, at der ved enhver anmodning eller klage til institutionen uden unødig forsinkelse træffes en afgørelse inden for en rimelig tidsfrist og under ingen omstændigheder senere end to måneder fra datoen for modtagelsen, finder Retten, at fristen på to måneder ikke udgør en bindende frist. Overholdelsen af en rimelig frist i forbindelse med behandlingen af en klage, der er knæsat ved chartret om grundlæggende rettigheder, skal vurderes på grundlag af omstændighederne i den foreliggende sag. Spørgsmålet om, hvorvidt princippet om en rimelig frist blev overholdt i forbindelse med behandlingen af klagen, er imidlertid allerede blevet analyseret i præmis 252 ff. ovenfor.

267 De af sagsøgeren fremsatte argumenter, der er baseret på adfærdskodeksens artikel 14 og 17, kan af de ovenfor nævnte grunde ikke tages til følge.

d) Om den manglende adgang til aktindsigt

268 Hvad angår sagsøgerens påstand om, at »ombudsmandens holdning under hele sagen tillige udgør en tilsidesættelse af artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder [...] som følge af [...] den manglende adgang til aktindsigt og manglende gennemsigtighed«, finder Retten, at sagsøgeren ikke har præciseret sit klagepunkt i tilstrækkelig grad. Sagsøgeren har ikke redegjort for, hvorledes ombudsmanden i det foreliggende tilfælde har tilsidesat forpligtelsen til at give aktindsigt og til at sikre gennemsigtighed. Følgelig skal dette klagepunkt forkastes.

e) Konklusion

269 På baggrund af ovenstående betragtninger er det, ud over de klagepunkter, der er sammenfaldende med de klagepunkter, der er fremsat i forbindelse med de ovenfor nævnte anbringender, alene den urimeligt lange periode, der forløb, før de i præmis 256 ovenfor nævnte skrivelser blev besvaret, der udgør en fejl. Eftersom sagsøgeren har krav på at få behandlet sine anmodninger inden for en rimelig frist, udgør den manglende overholdelse af den nævnte frist en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, og som kan indebære, at Unionen ifalder ansvar.

D – *Om skaden og årsagsforbindelse*

a) Indledende bemærkninger

270 Sagsøgeren har anført, at hun har lidt såvel økonomisk som ikke-økonomisk skade som følge af de fejl, som ombudsmanden har begået.

271 Hvad angår det økonomiske tab har sagsøgeren i det væsentlige anført, at hun som følge af de fejl, som ombudsmanden begik, har fortabt en reel mulighed for at opnå ansættelse som tjenestemand. Sagsøgeren har derfor nedlagt påstand om betaling af »løn« for perioden fra juni 2005 til den 31. marts 2006, dvs. fra det tidspunkt, hvor hendes navn blev opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, og til tidspunktet for den normale pensionsalder, herunder pensionsrettigheder eller i det mindste en del af dette beløb for at tage hensyn til den fortabte

mulighed. Sagsøgeren har anført, at Retten ved vurderingen af den fortabte mulighed bør anvende en koefficient, der er udtryk for den fortabte mulighed for at blive udnævnt, under hensyntagen til den omstændighed, at hun var den eneste ansøger, der fortsat var opført på den nævnte liste over egnede ansøgere. Sagsøgeren har opgjort dette allerede lidte tab til 559 382,13 EUR. Hvad angår det fremtidige tab har sagsøgeren anmodet Retten om at pålægge ombudsmanden pr. måned fra maj 2011 til marts 2026 at betale sagsøgeren de nettobeløb, der svarer til den løn, der er fastsat for tjenestemænd i ansættelsesgruppe AD fra lønklasse AD 9, løntrin 2, andet år, under hensyntagen til en normal karriere for en tjenestemand med samme lønklasse, suppleret af tilsvarende ydelser til pensionskassen til sagsøgeren samt af ydelser til sygekassen.

272 Hvad angår den ikke-økonomiske skade har sagsøgeren anført, at hun har lidt en sådan skade som følge af Parlamentets forfølgelse af hende og den åbenbare forsømmelse, som ombudsmanden, der har til opgave at beskytte borgernes rettigheder, udviste. Sagsøgeren er af den opfattelse, at den procedure, der blev indledt for ombudsmanden, har vist sig at være spild af tid, energi og penge. Sagsøgeren har endvidere anført, at hun har mistet enhver tillid til dette organ, der er etableret ved traktaten med henblik på at yde hende bistand, som følge af ombudsmandens holdning, hvilket har påført hende en ikke-økonomisk skade. En simpel undskyldning kan ikke erstatte den psykiske krænkelse, som disse fejl har forvoldt hende, og den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, har på ingen måde gjort det muligt at afhjælpe de fejl, der blev begået i afgørelsen af 22. oktober 2007. Sagsøgeren har derfor efter ret og billighed opgjort den ikke-økonomiske skade til 50 000 EUR. Ombudsmanden har bestridt samtlige de af sagsøgeren fremsatte argumenter.

273 For at kunne vurdere disse forskellige argumenter, erindres om, at det følger af fast retspraksis, at Unionen kun kan ifalde ansvar, såfremt sagsøgeren har lidt et faktisk og reelt tab (dom af 27.1.1982, De Franceschi mod Rådet og Kommissionen, 51/81, EU:C:1982:20, præmis 9, og af 16.1.1996, Candiotte mod Rådet, T-108/94, Sml., EU:T:1996:5, præmis 54).

274 Det påhviler sagsøgeren at føre bevis ved Unionens retsinstanser for tabets indtræden og omfang (jf. i denne retning dom af 21.5.1976, Roquette frères mod Kommissionen, 26/74, Sml., EU:C:1976:69, s. 677, præmis 22-24, af 9.1.1996, Koelman mod Kommissionen, T-575/93, Sml., EU:T:1996:1, præmis 97, og af 28.4.1998, Dorsch Consult mod Rådet og Kommissionen, T-184/95, Sml., EU:T:1998:74, præmis 60). Det er endvidere blevet fastslået, at et erstatningssøgsmål ikke kan forkastes, når skaden på trods af, at der er en vis usikkerhed med hensyn til dens nøjagtige opgørelse, må anses for uomtvistelig og kan opgøres økonomisk (jf. i denne retning dom Agraz m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 68 ovenfor, EU:C:2006:708, præmis 42).

275 Endelig er det blevet fastslået, at der i sammenhæng med en erstatningssag antages at foreligge årsagsforbindelse, når der er en direkte forbindelse mellem institutionens adfærd og den påberåbte skade, hvilken forbindelse sagsøgeren skal bevise. Den kritiserede adfærd skal således være den afgørende årsag til skaden (jf. dom af 18.12.2009, Arizmendi m.fl. mod Rådet og Kommissionen, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 og T-484/04, Sml., EU:T:2009:530, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

b) Om det økonomiske tab og årsagsforbindelsen mellem dette tab og de af ombudsmanden begåede ulovligheder

276 Sagsøgerens påstand om, at Unionen skal tilpligtes at betale erstatning for de ulovligheder, som ombudsmanden har begået, må indledningsvis forkastes, for så vidt som den nævnte påstand angår betaling af den fulde løn, som sagsøgeren ville have oppebåret, hvis hun var blevet ansat fra juni 2005, som var det tidspunkt, hvor hendes navn blev opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, og til tidspunktet for den normale pensionsalder med tillæg af pensionsrettigheder.

277 Den omstændighed, at sagsøgerens navn blev opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, indebar således ikke, at hun blev tillagt en ret til ansættelse. Den skønsbeføjelse, som institutionerne råder over i forbindelse med ansættelsen af de ansøgere, der har bestået en udvælgelsesprøve, er til hinder for, at der kan bestå en sådan rettighed. Det tab, der lides som følge af, at der begås en fejl i forbindelse med opførelsen af en persons navn på en liste over egnede ansøgere, der udfærdiges i forbindelse med en udvælgelsesprøve, kan derfor ikke svare til det tab, der følger af, at den pågældende mister en sådan rettighed (jf. i denne retning dom af 21.2.2008, Kommissionen mod Girardot, C-348/06 P, Sml., EU:C:2008:107, præmis 65).

278 Det følger heraf, at de af ombudsmanden begåede ulovligheder ikke kan anses for at have medført et tab svarende til det tab, som en person, der måtte have et krav på ansættelse, ville have lidt.

279 Hvad angår den af sagsøgeren påberåbte fortabte mulighed for at opnå ansættelse finder Retten endvidere i modsætning til, hvad ombudsmanden har anført, at denne påstand ikke kan antages til realitetsbehandling, da den ikke er tilstrækkelig præcis.

280 Selv om Domstolen har anerkendt, at det var vanskeligt, om ikke umuligt, at fastlægge en metode, der gør det muligt nøjagtigt at beregne, hvor stor muligheden for at blive ansat ved en institution, er, og dermed også at vurdere den skade, der følger af at fortabe en sådan mulighed (dom Kommissionen mod Girardot, nævnt i præmis 277 ovenfor, EU:C:2008:107, præmis 60), har den ikke heraf udledt, at en påstand om erstatning for en fortabt mulighed uden videre skal afvises eller forkastes som ugrundet. I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren foreslået en metode til at beregne den fortabte mulighed med en tilstrækkelig grad af nøjagtighed. Sagsøgeren har med henvisning til den retspraksis, der følger af Girardot-dommen (præmis 276 ovenfor), nemlig nedlagt påstand om, at der skal anvendes en koefficient på værdien af den løn, som hun ville have oppebåret, hvis hun var blevet ansat fra juni 2005 i lønklasse AD 8, løntrin 4, og indtil 2026, under hensyntagen til en normal karriere for en tjenestemand, suppleret af tilsvarende ydelser til pensionskassen samt af ydelser til sygekassen, og under hensyntagen til, at hun var den eneste ansøger, der fortsat var opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98.

281 Sagsøgerens påstand om erstatning for den fortabte mulighed for at opnå ansættelse kan imidlertid ikke tages til følge, idet der ikke foreligger en tilstrækkelig direkte sammenhæng mellem det nævnte tab og de af ombudsmanden begåede ulovligheder.

282 Det forhold, at ombudsmanden fordrejede indholdet af Parlamentets udtalelse i afgørelsen af 22. oktober 2007 (jf. præmis 102 ovenfor), indebærer nemlig ikke, at sagsøgeren fortabte en mulighed for at blive ansat. Selv om ombudsmanden havde konstateret, at Parlamentet ikke i sin udtalelse havde anført, at den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, var blevet stillet til rådighed for Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer, ville dette ikke have ført til, at ombudsmanden ville have konstateret, at den nævnte liste ikke blev videresendt til Unionens andre institutioner, organer, kontorer og organer, og heller ikke, at sagsøgeren havde fortabt en mulighed for at opnå ansættelse.

283 Hvad angår den omstændighed, at ombudsmanden tilsidesatte sin pligt til at udvise omhu, må det fastslås, at den afgørende årsag til, at sagsøgeren eventuelt fortabte en mulighed for at opnå ansættelse, skyldes Parlamentets og ikke ombudsmandens handlinger. Sagsøgeren ville nemlig kun potentielt have fortabt muligheden for at opnå ansættelse, såfremt Parlamentet dels ikke havde underrettet sine GD'er og Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, dels ikke havde opført sagsøgerens navn på den nævnte liste i en periode svarende til den periode, hvori navnene på de andre ansøgere, der havde bestået den nævnte udvælgelsesprøve, var opført på listen.

284 Såfremt ombudsmanden havde konstateret, at Parlamentet havde tilsidesat sin pligt til at udvise god forvaltningsskik ved ikke i behørig tid at have sendt oplysningen om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 til Parlamentets GD'er og Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer, og ved ikke at have opført sagsøgerens navn på listen over egnede ansøgere i en periode, der havde samme varighed som den periode, hvori navnene på de andre bestående ansøgere var opført på denne liste, burde ombudsmanden have samarbejdet med Parlamentet for at finde en mindelig løsning med henblik på at bringe tilfælde af fejl og forsømmelser til ophør og imødekomme klagen. Når det ikke er muligt at finde en mindelig løsning, eller når en løsning ikke gennemføres, kan ombudsmanden enten udtale kritik eller udfærdige et forslag til en henstilling, der kan føre til vedtagelsen af en særlig rapport, der indeholder henstillinger (jf. artikel 3, stk. 5-7, i afgørelse 94/262 og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 6-8).

285 Som sagsøgeren har medgivet, er ingen af de foranstaltninger, som ombudsmanden iværksatte i forhold til Parlamentet, retligt bindende. Hvorvidt samarbejdet fører til en mindelig løsning, afhænger både af ombudsmanden og Parlamentet. Eftersom de foranstaltninger, som ombudsmanden kan vedtage i forhold til Parlamentet, ikke har bindende virkning, kan disse foranstaltninger imidlertid ikke anses for den afgørende årsag til den skade, der består i, at sagsøgeren har fortabt en mulighed for at opnå ansættelse (jf. i denne retning analogt dom Arizmendi m.fl. mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 275 ovenfor, EU:T:2009:530, præmis 93).

286 Denne sidstnævnte vurdering kan ikke drages i tvivl af sagsøgerens argument om, at Parlamentet altid følger ombudsmandens henstilling, og at et afslag kunne have udgjort et grundlag for et erstatningssøgsmål mod Parlamentet. Sagsøgeren har nemlig ikke ført bevis for sin påstand om, at de nævnte henstillinger altid følges. Selv om dette måtte anses for bevist, skaber det endvidere ikke en tilstrækkelig direkte årsagsforbindelse mellem de ulovligheder, som ombudsmanden begik, og den omstændighed, at sagsøgeren fortabte en mulighed for at opnå ansættelse. Den omstændighed, at Parlamentets afslag på at følge ombudsmandens henstillinger kan udgøre et grundlag for et erstatningssøgsmål, indebærer i øvrigt ikke, at disse henstillinger bliver bindende.

287 Hvad endelig angår ombudsmandens manglende overholdelse af en rimelig frist (jf. præmis 252 ff. ovenfor) må det fastslås, at ombudsmandens sene besvarelse af visse af sagsøgerens skrivelser ikke kan anses for den afgørende årsag til, at sagsøgeren fortabte en mulighed for at opnå ansættelse. Der foreligger nemlig ikke en tilstrækkelig direkte sammenhæng mellem den sene fremsendelse af de nævnte svar og den omstændighed, at sagsøgeren fortabte en mulighed for at opnå ansættelse som tjenestemand. Der er ikke grundlag for at antage, at besvarelsen ville have haft et andet og for sagsøgeren mere fordelagtigt indhold, hvis den var blevet givet inden for en rimelig frist.

c) Om den ikke-økonomiske skade og årsagsforbindelsen mellem denne skade og de af ombudsmanden begåede ulovligheder

288 Det bemærkes indledningsvis, at Parlamentets påståede forfølgelse af sagsøgeren ikke udgør en ulovlighed begået af ombudsmanden, og at der derfor ikke af denne grund kan tilkendes nogen form for erstatning af den ikke-økonomiske skade inden for rammerne af den foreliggende sag, der udelukkende omhandler Unionens ansvar som følge af ombudsmandens adfærd.

289 Sagsøgerens påstand om, at de af ombudsmanden begåede ulovligheder har medført, at hun »har tabt penge«, udgør endvidere et økonomisk tab. Det må imidlertid konstateres, at denne påstand er for vag til at kunne afgøre, om det nævnte tab er faktisk og reelt, og den er derfor ikke relevant for løsningen af den foreliggende tvist.

290 Hvad angår sagsøgerens påstand om, at de af ombudsmanden begåede ulovligheder har givet sagsøgeren en oplevelse af tids- og energispild og har medført, at hun har mistet tilliden til dette organ, bemærkes, at det er klart, at den omstændighed, at ombudsmanden fordrejede indholdet af

Parlamentets udtalelse, og at han ikke udviste omhu ved udøvelsen af sin pligt til at foretage undersøgelse i forbindelse med afgørelsen af 22. oktober 2007, nødvendigvis må have påvirket sagsøgerens tillid til den instans, der er oprettet med henblik på at bekæmpe tilfælde af fejl og forsømmelser fra Unionens institutioners side. I forbindelse med den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, må den manglende omhu, som ombudsmanden udviste i forbindelse med udøvelsen af sin pligt til at foretage undersøgelse af, om der var sket forskelsbehandling vedrørende varigheden af den periode, hvori sagsøgerens navn var opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, i forhold til den periode, hvori navnene på de andre ansøgere, der havde bestået denne udvælgelsesprøve, havde været opført på listen, endvidere nødvendigvis havde skadet sagsøgerens tillid til ombudsmandsinstitutionen. Den urimeligt lange periode, der forløb, før visse af sagsøgerens skrivelser, hvorved hun anmodede om genåbning af undersøgelsen med den begrundelse, at afgørelsen af 22. oktober 2007 var behæftet med en fejl, blev besvaret, har forværret krænkelsen. Den nævnte fejl har nødvendigvis givet sagsøgeren en oplevelse af, at det var spild af tid og energi at klage til ombudsmanden over det tilfælde af fejl og forsømmelser, som Parlamentet havde udvist vedrørende opførelsen af hendes navn på den nævnte liste.

291 Den skade, som de af ombudsmanden begåede ulovligheder har forvoldt, er blevet mindsket som følge af visse handlinger, som ombudsmanden har foretaget. Ombudsmanden korrigerede således den 29. juni 2010 den fejlagtige gengivelse af indholdet i Parlamentets udtalelse i afgørelsen af 22. oktober 2007 (jf. præmis 166 ovenfor). Ombudsmanden har beklaget de sene besvarelser og de fejl, som han begik. Endelig indledte ombudsmanden en ny undersøgelse på eget initiativ.

292 I det foreliggende tilfælde er de handlinger, som ombudsmanden foretog, og som er nævnt i præmis 291 ovenfor, imidlertid ikke tilstrækkelige til fuldt ud at erstatte den ikke-økonomiske skade, der er forvoldt som følge af de begåede ulovligheder. Den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, blev nemlig først indledt lang tid efter, at sagsøgeren klagede over, at afgørelsen af 22. oktober 2007 var behæftet med fejl, og dette skete først efter, at et medlem af Parlamentet havde henvendt sig. Hvad angår den omstændighed, at ombudsmanden fordrejede indholdet af Parlamentets udtalelse i den nævnte afgørelse, må det desuden konstateres, at sagsøgeren klagede over denne omstændighed i sin skrivelse af 1. august 2008, og at ombudsmanden i første omgang undlod at korrigere denne fordrejning (jf. skrivelse af 1.10.2008). Det var først efter, at P. havde fremsendt sin skrivelse af 1. juni 2010, og mere end et og et halvt år efter, at sagsøgeren havde klaget over den nævnte fordrejning, at ombudsmanden i sin skrivelse af 29. juni 2010 erkendte den nævnte fejl og foretog en korrektion heraf. Under disse omstændigheder udgør ombudsmandens beklagelse og den foretagne korrektion ikke fuldt ud en erstatning af den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af denne fordrejning. Den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, har endvidere ikke gjort det muligt fuldt ud at erstatte den ikke-økonomiske skade, som er forvoldt ved den manglende omhu, som ombudsmanden udviste i forbindelse med den undersøgelse, der blev foretaget som følge af klagen, idet han ikke afsluttede den nævnte undersøgelse vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, var blevet videresendt til Parlamentets GD'er og Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer. Den omstændighed, at sagsøgeren gjorde indsigelse mod den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, kan ikke rejse tvivl om, at sagsøgeren mistede sin tillid til ombudsmanden som følge af, at ombudsmanden ikke foretog en omhyggelig undersøgelse, efter at han havde modtaget klagen. Sagsøgerens indsigelse mod den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, var derimod begrundet i den nævnte mistede tillid. Endelig gør ombudsmandens beklagelser det ikke muligt fuldt ud at erstatte den ikke-økonomiske skade, der er forvoldt ved den omstændighed, at sagsøgerens mistede tillid skyldtes, at ombudsmanden ikke havde udvist omhu i forbindelse med den undersøgelse, som han indledte efter at have modtaget klagen, vedrørende spørgsmålet om, hvor lang tid sagsøgerens navn og navnene på de andre ansøgere, der havde bestået udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, var opført på den nævnte liste over egnede ansøgere, der var udfærdiget i forbindelse med den nævnte udvælgelsesprøve.

293 De af ombudsmanden begåede ulovligheder udgør endvidere den afgørende årsag til, at sagsøgeren mistede tilliden til ombudsmandsinstitutionen, og til, at sagsøgeren fik den opfattelse, at en klage var tids- og energispild. Der foreligger således årsagsforbindelse mellem de nævnte ulovligheder og det påståede ikke-økonomiske tab som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 275 ovenfor.

294 Endelig skal den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af de af ombudsmanden begåede ulovligheder, under hensyn til sagens omstændigheder og efter ret og billighed opgøres til 7 000 EUR.

III – *Om anmodninger om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og oplysning samt fremsættelse af nye påstande*

A – *Om de i replikken nævnte anmodninger*

295 Som det fremgår af præmis 46 ff. ovenfor, har sagsøgeren anmodet Retten om at anordne en række foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og oplysning.

296 Hvad for det første angår anmodningen om fremlæggelse af de dokumenter, der er indeholdt i undersøgelsessagen, bemærkes, at sagsøgeren har fremlagt disse dokumenter for Retten, efter at hun har fået adgang til disse i forbindelse med sag F-9/12 (jf. sagsøgerens skrivelser af 25.4.2012 og 6.6.2012). Formanden for Første Afdeling har tilladt, at disse dokumenter tilføres sagsakterne under forbehold af vurderingen af, om de nævnte dokumenter kan antages til realitetsbehandling, og om de er relevante (jf. afgørelserne af 23.5.2012 og af 19.6.2012).

297 Retten finder, at de fremlagte dokumenter kan antages til realitetsbehandling, og at de er relevante for løsningen af den foreliggende sag (jf. præmis 94 ff. ovenfor). Som sagsøgeren har anerkendt i sin skrivelse af 25. april 2012, er den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fremsat i replikken, derfor blevet uden genstand. Det er kun den del af »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007, der stadig er undergivet fortrolighed, som fortsat er genstand for en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse. Uanset om det måtte være berettiget at opretholde fortroligheden vedrørende visse passager i dette dokument, finder Retten i denne forbindelse, at det for løsningen af den foreliggende sag ikke er nødvendigt at få adgang til dette dokument i sin helhed.

298 For det andet er anmodningen om fremlæggelse af de skrivelser af 24. og 31. maj 2007, der vedrører forlængelsen af gyldighedsperioden for listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, ligeledes blevet uden genstand, idet disse skrivelser er blevet vedlagt duplikken.

299 Hvad for det tredje angår anmodningen om, at den tidligere ombudsmand, Nikiforo Diamandouros, samt de ansatte ved Ombudsmanden og Parlamentet, der var ansvarlige for sagsøgerens sag, skal tilpligtes at give møde (jf. præmis 46 ovenfor), finder Retten, at de oplysninger, der er fremlagt inden for rammerne af den foreliggende sag, er tilstrækkelige til at besvare de forskellige klagepunkter, som sagsøgeren har fremsat. Det er derfor ikke fornødent at høre de nævnte personer.

B – *Om de efter duplikken fremsatte anmodninger*

1. Indledning

300 Det fremgår, at sagsøgeren den 25. april, den 6. juni, den 23. oktober og den 19. december 2012 samt den 6. november 2013 efter duplikken har anmodet om at få mulighed for at fremlægge nye beviser og fremsætte nye argumenter til støtte for sit søgsmål. Sagsøgeren har endvidere i visse af disse skrivelser anmodet om, at Retten anordner nye foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og oplysning.

301 Sagsøgeren har nærmere bestemt i sine skrivelser af 25. april og 6. juni 2012 fremsat tre nye klagepunkter.

302 For det første har sagsøgeren anført, at den omstændighed, at en ansat ved Parlamentets juridiske tjeneste modtog en kopi af den skrivelse, som Parlamentet sendte til Rådet den 21. februar 2006, bekræfter, at Parlamentet havde til hensigt at skade sagsøgeren, således som hun har anført i klagen. Efter sagsøgerens opfattelse udgjorde den omstændighed, at der ikke blev foretaget en undersøgelse af grundene til, at en ansat ved den nævnte juridiske tjeneste modtog en kopi af den nævnte skrivelse, en hindring for, at sandheden kunne afdækkes. Sagsøgeren har endvidere anført, at ombudsmanden ikke anmodede om at få ophævet fortroligheden vedrørende dette dokument.

303 For det andet har sagsøgeren anført, at det fremgår af Parlamentets forsvar i sag F-9/12, at hendes sag var blevet tilintetgjort i juli 2010 og ikke i marts 2010, dvs. efter at ombudsmanden den 29. juni 2010 havde indledt en undersøgelse på eget initiativ. Sagsøgeren har heraf udledt, at Parlamentet forsætligt tilintetgjorde hendes sag.

304 For det tredje har sagsøgeren anført, at det var bekymrende, at ombudsmanden og Parlamentet slettede de lister over egnede ansøgere, der var udfærdiget i forbindelse med udvælgelsesprøver for ikke-specialiserede og specialiserede fuldmægtige i »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007. Ifølge sagsøgeren fortolkede Parlamentet begrebet fortrolighed på en særdeles partisk måde, idet de lister over egnede ansøgere, der var blevet udfærdiget i forbindelse med udvælgelsesprøver for ikke-fransksprogede personer, ikke blev slettet. Sagsøgeren var imidlertid overbevist om, at der bestod et behov for at ansætte fuldmægtige.

305 Sagsøgeren anmodede i sin skrivelse af 23. oktober 2012 Retten om som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse og oplysning at pålægge Parlamentet at fremlægge den anmodning, som Parlamentet sendte til ombudsmanden den 30. juni 2011, og at pålægge ombudsmanden at fremlægge sit svar til Parlamentet af 1. juli 2011, således som disse dokumenter var registreret i registrene over videresendelse af de dokumenter, som ombudsmanden rådede over, efter den undersøgelse, som han foretog hos Parlamentet i maj 2007.

306 Den 19. december 2012 fremlagde sagsøgeren nye beviser til støtte for søgsmålet, som hun havde modtaget i forbindelse med de svar, som Parlamentet og Rådet gav på de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som EU-Personaleretten havde vedtaget i sag F-9/12. På grundlag af disse beviser har sagsøgeren fremsat følgende klagepunkter.

307 For det første har sagsøgeren gentaget sin påstand om, at hendes sag blev tilintetgjort, efter at ombudsmanden havde indledt en undersøgelse på eget initiativ. Efter sagsøgerens opfattelse udgjorde ombudsmandens tavshed vedrørende den usandhed, som Parlamentet havde udtalt om tilintetgørelsen af sagsakterne vedrørende udvælgelsesprøven, en forvanskning af sandheden. Sagsøgeren anførte endvidere, at ombudsmanden ikke undersøgte den omstændighed, at Parlamentet ulovligt havde tilintetgjort sagsakterne i hendes sag.

308 For det andet har sagsøgeren kritiseret ombudsmanden for ikke at have fastslået, at Parlamentet begik et tilfælde af fejl og forsømmelser, idet Parlamentet hverken fremlagde den omhandlede liste over egnede ansøgere i den affattelse, der forelå i juni 2005, eller en kopi af oplysningerne om ansøgningsfristernes udløb.

309 For det tredje har sagsøgeren anført, at hun ikke modtog underretning om, hvor mange ledige stillinger som almindelige fuldmægtige i lønklasse A 7 der fandtes i perioden fra juni 2005 til august 2007, og heller ikke om, hvor mange midlertidigt ansatte, der havde den samme profil som hende, der var blevet udnævnt i denne periode ved Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. Efter sagsøgerens opfattelse gør disse oplysninger det imidlertid muligt at godtgøre, at hun havde store muligheder for at opnå ansættelse, hvilket en loyal undersøgelse fra ombudsmandens side også ville

have bekræftet. Sagsøgeren anmodede derfor Retten om at anordne en ny foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse for at få kendskab til, hvor mange ledige stillinger som almindelig fuldmægtig, der fandtes ved Parlamentet og Rådet i perioden fra 2005 til august 2007, samt hvor mange midlertidigt ansatte og kontraktansatte med den samme profil der var ansat i denne periode, samt de ansatte personers nationalitet.

310 Sagsøgeren har endvidere i sin skrivelse af 19. december 2012 anmodet om nye foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, nemlig dels at Rådet opfordres til at fremlægge kopier af de skrivelser, som hun sendte til Rådet den 9. februar 2006 og den 23. januar 2007, dels at Rådet og Parlamentet opfordres til at fremlægge en kopi af den e-mail, som Rådet gennem E. sendte til Parlamentet i februar 2006 for at anmode om sagsøgerens curriculum vitae og hendes ansøgning samt enhver anden korrespondance, som Rådet eventuelt måtte have sendt til Parlamentet vedrørende hende og hendes ansøgning.

311 Den 6. november 2013 anmodede sagsøgeren om, at den nye ombudsmand, Emily O'Reilly, skulle tilpligtes at give møde for at få kendskab hendes holdning til de fejl, som hendes forgænger havde begået, og i hvilket omfang hun anerkendte eller afviste disse fejl.

2. Bedømmelse

a) Om involveringen af en ansat ved Parlamentets juridiske tjeneste

312 Hvad angår den omstændighed, at sagsøgeren hævder, at e-mailen af 21. februar 2006 udgør begyndelsen af et bevis for, at Parlamentet var imod at ansætte hende, finder Retten, at dette klagepunkt kan antages til realitetsbehandling, når der henses til klagen, til afgørelsen af 22. oktober 2007 og til den omstændighed, at sagsøgeren efter indgivelsen af duplikken har fået kendskab til e-mailen af 21. februar 2006.

313 Den omstændighed, at en ansat ved Parlamentets juridiske tjeneste modtog en kopi af en e-mail, som en tjenestemand ved Parlamentet sendte den 21. februar 2006, hvorved sagsøgerens curriculum vitae og ansøgning blev videresendt til en ansvarlig ansat ved Rådet, udgør derimod ikke begyndelsen af et bevis for, at Parlamentet ønskede at forhindre sagsøgerens udnævnelse. Denne omstændighed viser nemlig ikke, at Parlamentet på nogen måde var forudindtaget i forhold til sagsøgeren. Det forhold, at en ansat ved den juridiske tjeneste modtog e-mailen i kopi, kan forklares derved, at administrationen ønskede at sikre procedurens lovlighed ved at sørge for en tæt involvering af den juridiske tjeneste ved den omhandlede institution. Denne kontrol af, at den fulgte procedure er lovlig, indgår i de legitime opgaver, som en juridisk tjeneste varetager.

314 Hvad angår den udtalelse om en forudgående kontrol, som den databeskyttelsesansvarlige ved Europa-Parlamentet fremsendte den 13. marts 2008, hvortil sagsøgeren har henvist, er denne ikke relevant i denne forbindelse, idet der er tale om en udtalelse, der er afgivet efter afsendelsen af den omhandlede e-mail, og at fremsendelsen af sagsøgerens curriculum vitae og ansøgning til Parlamentets juridiske tjeneste kan begrundes i hensynet til udøvelsen af denne tjenestes legitime opgaver.

315 Hvad endelig angår den omstændighed, at sagsøgeren har anført, at ombudsmanden ikke på noget tidspunkt har ophævet fortroligheden vedrørende dette dokument, finder Retten, at denne bemærkning er irrelevant i det foreliggende tilfælde, da sagsøgeren ikke har redegjort for, hvorfor ombudsmanden burde have anmodet om at ophæve fortroligheden.

b) Om tilintetgørelsen af Parlamentets sagsakter

316 Sagsøgeren har anført, at Parlamentet forsætligt tilintetgjorde hendes sag efter den 29. juni 2010, som var det tidspunkt, hvor ombudsmanden indledte undersøgelsen på eget initiativ. Sagsøgeren har baseret denne påstand på de e-mails af 30. juni og 1. juli 2011, der blev udvekslet mellem Parlamentet og ombudsmanden, på de bilag, der er vedlagt svarskriftet i den foreliggende sag i form af en liste over de dokumenter, der indgår i ombudsmandens sag vedrørende klagen, og på den omstændighed, at Parlamentet i forbindelse med sit forsvar i sag F-9/12 anførte, at sagsøgerens sag blev tilintetgjort i juli 2010.

317 Det bemærkes i denne forbindelse, at ombudsmanden har fremlagt de nævnte e-mails af 30. juni og 1. juli 2011, således at anmodningen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i denne henseende er blevet uden genstand.

318 Ombudsmanden har endvidere i den foreliggende sag anført, at Parlamentet tilintetgjorde sagsøgerens sag i marts 2010, dvs. før han indledte sin undersøgelse på eget initiativ.

319 Parlamentet har i sine bemærkninger til foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i sag F-9/12 anført, at det begik en fejl i forbindelse med angivelsen af datoen for, hvornår sagsøgerens sag blev tilintetgjort. Parlamentet korrigerede denne dato og bekræftede, at sagsøgerens sag blev tilintetgjort i marts 2010.

320 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, fremgår det endvidere ikke af de nævnte e-mails af 30. juni og 1. juli 2011, at Parlamentet på disse datoer fortsat rådede over sagsøgerens sag. Parlamentets repræsentant anmodede tværtimod i e-mailen af 30. juni 2011, efter at have oplyst, at sagsøgerens sag var blevet tilintetgjort, om en kopi af de sagsakter hos ombudsmanden, der svarede til de sagsakter hos Parlamentet, som ombudsmanden havde modtaget en kopi af i forbindelse med sin undersøgelse.

321 Selv om henvisningen til »Fortrolige dokumenter indhentet i forbindelse med sagsgennemgangen« i den liste over dokumenter, der indgår i ombudsmandens sag vedrørende klagen, er opført kronologisk mellem den 1. juni og den 10. juni 2010, godtgør denne omstændighed endelig ikke, at Parlamentet ikke havde tilintetgjort de nævnte dokumenter i marts 2010. Det fremgår nemlig af et notat i sagen af 10. juni 2010, at der var en tidsforskydning mellem det tidspunkt, hvor ombudsmanden fik rådighed over disse dokumenter i forbindelse med, at han undersøgte Parlamentets sagsakter, og det tidspunkt, hvor disse sagsakter blev registreret på ombudsmandens sag.

322 Når der henses til ovenstående betragtninger, har sagsøgeren ikke godtgjort, at Parlamentet tilintetgjorde hendes sag, efter at ombudsmanden havde indledt sin undersøgelse på eget initiativ. Af de grunde, der er nævnt i præmis 209 ff. ovenfor, begik ombudsmanden endvidere ikke en fejl ved ikke at foretage en undersøgelse af det forhold, at Parlamentet havde tilintetgjort sagsøgerens sag.

c) Om de ledige stillinger i perioden fra 2005 til 2007

323 Med henblik på at bevise, at sagsøgeren ville have haft enhver mulighed for at opnå ansættelse i perioden fra juni 2005 til august 2007, såfremt Parlamentet ikke havde forhindret hendes udnævnelse, har sagsøgeren anmodet om fremlæggelse af den liste over ledige stillinger for almindelige fuldmægtige i lønklasse A 7, der fandtes i perioden fra juni 2005 til august 2007, og det antal af midlertidigt ansatte med den samme profil som sagsøgeren, der var blevet udnævnt i denne periode, samt de ansatte personers nationalitet.

324 Retten finder, at det er ufornødent at tage denne anmodning til følge, idet ombudsmanden ikke har fastslået, at sagsøgeren ikke havde nogen mulighed for at opnå ansættelse. Hvis ombudsmanden havde været af den opfattelse, at sagsøgeren ikke havde nogen mulighed for at opnå ansættelse, ville han ikke have foretaget en undersøgelse af, om oplysningen om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, var blevet videresendt.

d) Om de udeladte oplysninger i »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007

325 »Pooling«-dokumentet af 14. maj 2007 indeholder oplysninger, der hidrører fra Parlamentet og Unionens andre institutioner. De oplysninger, der er anset for fortrolige og udeladt i den version, som ombudsmanden videresendte til Retten, blev udeladt af Parlamentet og omhandler Unionens andre institutioner. I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, er denne udeladelse af oplysninger ikke bekymrende og heller ikke udtryk for, at Parlamentet anlagde en partisk fortolkning af, hvad der kan anses for fortroligt. Det tilkommer nemlig ikke Parlamentet at udbrede oplysninger, der hidrører fra andre institutioner, uden deres samtykke.

326 Spørgsmålet om, hvorvidt der var andre ledige stillinger for franskprogede fuldmægtige, er endvidere og under alle omstændigheder ikke nævnt i »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007, hvilket sagsøgeren synes at antage. Denne liste indeholder nemlig oplysninger om de personer, hvis navne var opført på listerne over egnede ansøgere, men den indeholder ikke oplysninger om, hvorvidt der er ledige stillinger ved institutionerne.

327 På baggrund af disse betragtninger må de klagepunkter vedrørende fortroligheden af visse dele af »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007, som sagsøgeren har fremsat i sine skrivelser af 25. april og 6. juni 2012, forkastes.

e) Om Parlamentets manglende fremlæggelse af den omhandlede liste over egnede ansøgere i den affattelse, der forelå i juni 2005, og oplysningerne om ansøgningsfristernes udløb

328 Hvad angår påstanden om, at den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, ikke på noget tidspunktet blev udfærdiget, skal det bemærkes, at Parlamentets generalsekretær i skrivelsen af 19. maj 2005 meddelte sagsøgeren, at hendes navn fremover ville være opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98. Sagsøgeren har endvidere under den foreliggende sag selv fremlagt en kopi af den afgørelse, som Parlamentets generaldirektør for personale traf den 17. maj 2005, hvorved det blev fastslået, at sagsøgerens navn var opført på den nævnte liste. Det følger heraf, at der er ført tilstrækkeligt bevis for, at Parlamentet har dokumenteret, at denne liste faktisk fandtes.

329 Hvad angår klagepunktet om, at ombudsmanden undlod at fastslå, at Parlamentet begik et tilfælde af fejl og forsømmelser som følge af, at Parlamentet ikke kunne fremlægge en kopi af oplysningerne om ansøgningsfristens udløb vedrørende den liste over egnede ansøgere, hvorpå sagsøgerens navn var opført, må det konstateres, at der er tale om et nyt klagepunkt, der ikke udgør en uddybning af et eksisterende klagepunkt, eller som er baseret på nye omstændigheder. Dette klagepunkt må følgelig afvises. For så vidt som sagsøgerens klagepunkt skal forstås som omhandlende den manglende undersøgelse af, om der forelå oplysninger om ansøgningsfristernes udløb, henvises til den vurdering, der er foretaget i præmis 97 ff. ovenfor.

f) Om anmodningen om fremlæggelse af e-mailen fra E.

330 Sagsøgeren har anmodet om fremlæggelse af den e-mail fra E., som Parlamentet besvarede den 21. juni 2006, med den begrundelse, at den nævnte e-mail indeholder oplysninger, der bekræfter, at Parlamentet ikke videresendte den omhandlede liste over egnede ansøgere. Sagsøgeren har i det

væsentlige anført, at denne e-mail potentielt gør det muligt at godtgøre, at Rådet modtog oplysning om sagsøgerens ansøgning fra sagsøgeren selv og ikke som følge af, at Parlamentet havde videresendt den nævnte liste.

331 Det bemærkes i denne forbindelse, at det fremgår af e-mailen af 21. februar 2006, at en ansat ved Parlamentet videresendte sagsøgerens curriculum vitae og ansøgning til en ansat ved Rådet, E., som svar på en anmodning fra Rådet. E-mailen af 21. februar 2006 udgør en del af de dokumenter, der findes i de »sagsakter«, som blev stillet til rådighed for ombudsmandens gennemgang (jf. præmis 93 ovenfor og sagsøgerens skrivelse af 6.6.2012). Ombudsmanden har i afgørelsen af 22. oktober 2007 anført, at undersøgelsen havde bekræftet, at sagsøgerens curriculum vitae var blevet sendt til den »tjeneste«, der havde anmodet om at modtage oplysninger om hende, dvs. Rådet.

332 Det er imidlertid i den foreliggende sag blevet tilstrækkelig godtgjort, at ombudsmanden ikke har kunnet bevise de konstateringer, der var indeholdt i afgørelsen af 22. oktober 2007, om, at Unionens andre institutioner, organer, kontorer og agenturer modtog tilstrækkelig oplysning om, at sagsøgerens navn var blevet opført på listen over egnede ansøgere fra udvælgelsesprøve EUR/A/151/98, allerede fra det tidspunkt, hvor hendes navn var blevet opført på listen. E-mailen af 21. februar 2006 afkræfter ikke denne konklusion. Det er således ikke nødvendigt at kræve fremlæggelse af det ønskede dokument i det foreliggende tilfælde.

333 Anmodningen om fremlæggelse af e-mailene af 9. februar 2006 og af 23. januar 2007 omhandler i øvrigt det samme spørgsmål. Af de grunde, der er nævnt i præmis 332 ovenfor, kan sagsøgerens anmodning derfor ikke tages til følge.

g) Om anmodningen om, at Emily O'Reilly tilpligtes at give møde

334 Anmodningen om, at der anordnes undersøgelsesforanstaltninger, som består i at pålægge Emily O'Reilly at give møde, kan ikke tages til følge. Retten finder nemlig, at de dokumenter, der er fremlagt i den foreliggende sag, er tilstrækkelige til at vurdere, om sagsøgerens søgsmål er begrundet.

Konklusion

335 På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger skal der delvist gives medhold i det foreliggende søgsmål.

336 Ombudsmanden begik nemlig ulovligheder i forbindelse med den undersøgelse, der blev indledt som følge af sagsøgerens klage, og som førte til vedtagelsen af afgørelsen af 22. oktober 2007, og i forbindelse med den undersøgelse, som ombudsmanden indledte på eget initiativ, og som førte til vedtagelsen af afgørelsen af 31. marts 2011. Disse ulovligheder, der består i, at ombudsmanden fordrejede en faktisk omstændighed, tilsidesatte sin pligt til at udvise omhu ved udøvelsen af sin pligt til at foretage undersøgelser og ikke overholdt en rimelig frist, er tilstrækkeligt kvalificerede til at kunne pådrage Unionen ansvar. Disse ulovligheder har ikke forvoldt det økonomiske tab, som sagsøgeren har hævdet, men en ikke-økonomisk skade, der efter ret og billighed opgøres til 7 000 EUR.

337 I øvrigt frifindes Ombudsmanden.

Sagens omkostninger

338 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 3, kan Retten fordele sagens omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på ét eller flere punkter.

339 I det foreliggende tilfælde har både Ombudsmanden og sagsøgeren tabt eller vundet på et eller flere punkter. Følgelig bør sagsøgeren pålægges at bære halvdelen af sine egne omkostninger og betale halvdelen af Ombudsmandens omkostninger, og Ombudsmanden bør pålægges at bære halvdelen af sine egne omkostninger og betale halvdelen af sagsøgerens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Den Europæiske Ombudsmand betaler en erstatning på 7 000 EUR til Claire Staelen.

2) I øvrigt frifindes Ombudsmanden.

3) Ombudsmanden bærer halvdelen af sine egne omkostninger og betaler halvdelen af Claire Staelens omkostninger.

4) Claire Staelen bærer halvdelen af sine egne omkostninger og betaler halvdelen af Ombudsmandens omkostninger.

Prek Labucka Kreuschitz

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. april 2015.

Underskrifter

Indhold

Sagens baggrund 2

I – De faktiske omstændigheder forud for klagen til Ombudsmanden 2

II – Klagen til Ombudsmanden 3

III – Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 4

Retsforhandlinger og parternes påstande 7

Retlige bemærkninger 9

I – Formaliteten 9

II – Realiteten 10

A – Indledning 10

B – Retspraksis vedrørende Unionens erstatningsansvar uden for kontraktforhold 10

C – Om de påståede ulovligheder 12

1. Om ulovlighederne i form af tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262, af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 5 og 9.2 samt af principperne om omsorgspligt og god forvaltningsskik 12

a) Indledende bemærkninger 12

b) Om ulovlighederne i form af tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262, af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 5 og 9.2 samt af principperne om omsorgspligt og om god forvaltningsskik i forbindelse med undersøgelserne vedrørende afgørelsen af 22. oktober 2007 14

– Indledning 14

– Om eksistensen af ulovligheder 14

– Om tilstedeværelsen af en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse 23

– Konklusion 24

c) Om ulovlighederne i form af tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, i afgørelse 94/262, af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 5 og 9.2 samt af principperne om omsorgspligt og om god forvaltningsskik i forhold til afgørelsen af 31. marts 2011 . 24

d) Konklusion 26

2. Om ulovlighederne i form af et åbenbart urigtigt skøn 27

Indledning 27

Om henvisningen til Parlamentets udtalelse i afgørelsen af 22. oktober 2007 27

Om berigtigelsen af afgørelsen af 22. oktober 2007 27

Om de andre institutioners adgang til listen over egnede ansøgere 28

Om punkt 2.2 i afgørelsen af 22. oktober 2007 31

Om varigheden af gyldigheden af listen over egnede ansøgere 31

Om tilintetgørelsen af sagsøgerens sag 33

Om besvarelsen af skrivelsen af 15. maj 2007 36

Om den manglende undersøgelse af Parlamentets modstand mod at udnævne sagsøgeren 36

Konklusion 36

3. Om ulovlighederne i form af manglende upartiskhed, objektivitet og uafhængighed samt i form af ond tro hos ombudsmanden og magtfordrejning 37

4. Om ulovlighederne i form af tilsidesættelse af principperne om omsorgspligt, om »god forvaltningsskik« og om en rimelig frist, adfærdskodeksens artikel 14 og 17 og artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder 40

a) Indledning 40

b) Om den rimelige frist 41

c) Om overholdelse af adfærdskodeksen 42

d) Om den manglende adgang til aktindsigt 43

e) Konklusion 43

D – Om skaden og årsagsforbindelse 43

a) Indledende bemærkninger 43

b) Om det økonomiske tab og årsagsforbindelsen mellem dette tab og de af ombudsmanden begåede ulovligheder 44

c) Om den ikke-økonomiske skade og årsagsforbindelsen mellem denne skade og de af ombudsmanden begåede ulovligheder 46

III – Om anmodninger om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og oplysning samt fremsættelse af nye påstande 48

A – Om de i replikken nævnte anmodninger 48

B – Om de efter duplikken fremsatte anmodninger 48

1. Indledning 48

2. Bedømmelse 50

a) Om involveringen af en ansat ved Parlamentets juridiske tjeneste 50

b) Om tilintetgørelsen af Parlamentets sagsakter 51

c) Om de ledige stillinger i perioden fra 2005 til 2007 51

d) Om de udeladte oplysninger i »pooling«-dokumentet af 14. maj 2007 52

e) Om Parlamentets manglende fremlæggelse af den omhandlede liste over egnede ansøgere i den affattelse, der forelå i juni 2005, og oplysningerne om ansøgningsfristernes udløb 52

f) Om anmodningen om fremlæggelse af e-mailen fra E. 52

g) Om anmodningen om, at Emily O'Reilly tilpligtes at give møde 53

Konklusion 53

Sagens omkostninger 53